Έτος Ε'

Τεῦχος 106ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης—Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεύς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑ·Ι·ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΙΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 106ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

— ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ — ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΕΙΣ — Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

171.—Ἡ δρᾶσις τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος (Δεκεμβρίου 1944).
172.—Νεκροὶ καὶ τραυματίες ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.
173.—Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ διεκρίθησαν στὶς μάχες τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

***

171. Ἡ δρᾶσις τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος (Δεκεμβρίου 1944).

α) Θέσις τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος καὶ δύναμις αὐτοῦ κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κατοχῆς, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐπιτάξει τὰ δύο οἰκήματά του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων 91 καὶ 93, μὲ τὸ συνεχόμενο γκαράζ. Ἔτσι τοῦτο εἶχεν ἐγκατασταθῆ προσωρινῶς στὸ οἴκημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν—Σουρμελῆ. Ὅταν ὅμως οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀμέσως τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα ἐγκατεστάθη στὰ ἀρχικὰ οἰκήματα τῆς ὁδοῦ Πατησίων 91 καὶ 93.

Διοικητὴς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἦταν ὁ Ἀστυνόμος Β'. κ. Ἰωακεὶμ Καρατζουβάλης μὲ δύναμη 2 Ἀστυνόμων, 5 Ὑπαστυνόμων, 4 Ἀνθυπαστυνόμων, 4 ἀρχιφυλάκων καὶ ὑπαρχιφυλάκων καὶ 35 ἀστυφυλάκων. Ἡ δύναμις αὐτή, καίτοι ἦταν μικρή, ἦταν ὅμως ἀποφασισμένη νὰ πολεμήσῃ μέχρις ἐσχάτων. Γνωρίζοντες δὲ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ θὰ ἐπετίθεντο μὲ μανία καὶ λύσσα γιὰ τὴν κατάληψη τοῦ Μηχα-

νοκινήτου Τμήματος καὶ τὴ σφαγὴ τῶν «Μπουραντάδων», ἔλαβαν ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα γιὰ τὴν ἄμυνα καὶ γιὰ τὴν ἐπίθεση κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

Ι. ΚΑΡΑΝΤΖΟΥΒΑΛΗΣ

Κατὰ τὶς δύο πρῶτες μέρες τοῦ κινήματος, δηλαδὴ τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Δευτέρα (3, 4 Δεκεμβρίου 1944) οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, ἀλλὰ ἠρκοῦντο σὲ ἀπειλὲς μὲ τὰ χωνιὰ καὶ μὲ κάθε μέσο, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ρίξουν τὸ ἠθικὸ τῶν ἀστυνομικῶν. Κατὰ τὶς ἑπόμενες ὅμως ἡμέρες ἄρχισαν ἔντονες ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἡρωϊκὴ ἀντίστασις καὶ ἀντεπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Μηχανοκινήτου, ὅπως ἀναφέρουμε ἀμέσως παρακάτω. Ἔτσι κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ τὰ γεγονότα ἐξελίχθησαν ὡς ἀκολούθως :

β) Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 1944. Πρώτη ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου, περιμένοντας τὴν ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν, εἶχαν λάβει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα φρουρήσεως τῶν οἰκημάτων καὶ ἀμύνης κατὰ πάσης ἐπιθέσεως, ἀπὸ ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἐξεδηλώνετο. Εἶχαν κατασκευάσει ὀχυρὰ εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν οἰκημάτων. Ἐπίσης τμῆμα ἀστυνομικῶν εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὴ ταράτσα τῆς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Πατησίων 89, ἡ ὁποία ἐδέσποζε τοῦ οἰκοδομικοῦ ἐκείνου συγκροτήματος.

Οἱ κομμουνισταί, τὴν Τρίτη (5 Δεκεμβρίου 1944), ἀφοῦ συνεκέντρωσαν μεγάλες δυνάμεις, ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικῶς στὶς 23.30′ μὲ χειροβομβίδες, μὲ αὐτόματα ὅπλα, πολυβόλα καὶ μὲ τυφέκια. Οἱ ἀστυνομικοὶ περιμένοντας τὴν ἐπίθεση αὐτὴ ὄχι μόνον δὲν αἰφνιδιάστηκαν, ἀλλὰ ἀπήντησαν τόσο ἔντονα στὴν ἐπίθεση αὐτὴ καὶ μὲ τόση εὐστοχία ὥστε ἔθεσαν μεταξὺ δύο πυρῶν τοὺς ἐλασίτες. Ἡ μάχη ἔληξε μετὰ μισὴ ὥρα μὲ πλήρη ἀπόκρουση τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ ἄφησαν 6 νεκρούς.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν ἀποθρασυνθῆ, γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπετέθησαν καὶ κατέλαβαν τὰ οἰκήματα διαφόρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Χωροφυλακῆς ποὺ εὑρίσκοντο στὴν περιοχὴ καὶ πλησίον στὰ οἰκήματα τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Οἱ Ὑπηρεσίες αὐτὲς τῆς Χωροφυλακῆς ἦσαν ἡ Ἀνωτέρα Δ/σις Χωρ/κῆς Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὕδρας, ἡ Δ/σις Χωρ/κῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κυψέλης—Κοδριγκτῶνος καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐλπίδος Παράρτημα τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας.

Ἐπίσης τὴν ἴδια μέρα ἐπετέθησαν καὶ κατὰ τοῦ οἰκήματος τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Χωρ/κῆς, ποὺ εὑρίσκετο στὴν ὁδὸ Γ′ Σ/βρίου καὶ Δεριγνύ. Οἱ ἄνδρες ὅμως τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας ἠμύνθησαν μέχρι τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς 6-12-44, ὁπότε ἀπεχώρησαν μὲ τὴ συνδρομὴ μηχανοκινήτων μέσων. Ὅταν μάλιστα ἡ μάχη τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας εὑρίσκετο σὲ μεγάλη ἔνταση, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τῆς Ἀστυνομίας ἐβοήθησαν τοὺς ἀμυνομένους ἄνδρες τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας, βάλλοντες συνεχῶς κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ἐκ τῶν νώτων. Δύο πολυβόλα τῶν ἐλασιτῶν ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένα τὸ μὲν ἕνα στὴν ταράτσα τοῦ οἰκήματος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 97, ὅπου ὁ «Οἶκος τοῦ φοιτητοῦ», τὸ δὲ ἄλλο στὴν ταράτσα τῆς ὁδοῦ Χάμιλτων 8, ἐπεσημάνθησαν ἀπὸ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐβλήθησαν καταγιστικῶς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σιγήσουν. Ἄλλη ὁμάδα τοῦ Μηχανοκινήτου ἔβαλε κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴν πλατεῖα Κυριακοῦ καὶ ἐπετίθεντο μὲ σφοδρὰ πυρὰ κατὰ τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας. Τὸ πρωὶ ἐξηκριβώθη ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν 15 νεκροὺς καὶ τραυματίας κατὰ τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ μάχη. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς δυνάμεως τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας, Μοίραρχος τότε κ. Μπεθάνης

πῆγε τὸ πρωῒ τῆς 6-12-44 στὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα καὶ εὐχαρίστησε τοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ ἔδωσαν στὴν Ὑπηρεσία του.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας τῆς Τρίτης 5-12-44 καὶ κατὰ τὴν νύκτα, κανεὶς ἀστυνομικὸς δὲν ἀνεπαύθη, ἀλλὰ ὅλοι ἔμειναν στὶς θέσεις των, ἀδιαφορῶντας γιὰ διατροφὴ καὶ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ νικήσουν τοὺς κομμουνιστάς.

γ) Τετάρτη, 6 Δεκεμβρίου 1944. Δευτέρα ἐπίθεση κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Οἱ κομμουνισταὶ ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ ἄνδρες τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας, κατέλαβον τὰ οἰκήματα τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς, καθὼς καὶ τὸ οἴκημα τοῦ «Οἴκου φοιτητοῦ» τῆς ὁδοῦ Πατησίων 97. Ἐκεῖ ὠχυρώθησαν καὶ μετέφεραν βαρειὰ πολυβόλα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκπορθήσουν τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἦταν πλέον περικυκλωμένο ἀπὸ παντοῦ.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἐνισχύθησαν, ἐπετέθησαν ἀπὸ τὰ οἰκήματα αὐτὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου μὲ καταιγιστικὰ πυρά.

Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπήντων μὲ ἐντονώτατα πυρά. Ἡ μάχη συνεχίστηκε 2 ὧρες, ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ ἐσταμάτησαν τὴν ἐπίθεση. Ἡ ἐπαγρύπνησι τοῦ Μηχανοκινήτου ἐγίνετο συνεχῶς, χωρὶς νὰ κοιμᾶται κανείς, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν ἐντολὴ μὲ κάθε θυσία νὰ καταλάβουν τὸ Τμῆμα καὶ νὰ σφάξουν τοὺς Μπουραντάδες. Ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι μὲ ἄγρυπνη φρούρηση.

δ) Πέμπτη, 7 Δεκεμβρίου 1944. Τρίτη ἐπίθεση κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Οἱ ἀποτυχίες τῶν κομμουνιστῶν, κατὰ τὶς δύο προηγούμενες ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, τοὺς ἀνάγκασε νὰ προπαρασκευάσουν καὶ τρίτη κατὰ σειρὰ ἐπίθεση, σφοδρότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Συγκέντρωσαν λοιπὸν νέα πυρομαχικὰ καὶ πολυβόλα στὰ οἰκήματα τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας καὶ στὸ οἴκημα τοῦ «Οἴκου τοῦ φοιτητοῦ», ποὺ εἶχαν καταλάβει καὶ τὶς μεσημβρινὲς ὧρες ἐξαπέλυσαν σφοδροτάτη ἐπίθεση μὲ ὅλμους, χειροβομβίδες καὶ πολυβόλα. Ἡ ἀπάντησις τῶν ἀστυνομικῶν ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου ἔντονος καὶ εὔστοχος, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μάχη ποὺ βάσταξε τρεῖς ὧρες οἱ κομμουνισταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν τὴν ἐπίθεση, ἀφοῦ εἶχαν καὶ 4 νεκροὺς στὸ οἴκημα τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας.

Ὅπως εἶναι φυσικό, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν σταθεροὶ στὶς ἐπάλξεις των χωρὶς νὰ κοιμοῦνται καθόλου καὶ μὲ ἐλάχιστα τρόφιμα ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσή τους.

ε) Παρασκευή, 8 Δεκεμβρίου 1944. Νέες συνεχεῖς ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Ἡ ἐπιτυχημένη καὶ πεισματώδης ἀντίστασις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Μηχανικινήτου Τμήματος, ἔκανε τοὺς κομμουνιστὰς ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι οἱ ἐλάχιστοι «Μπουραντάδες» δὲν ἐπρόκειτο εὔκολα νὰ κατανικηθοῦν. Γιαυτὸ ἄρχισαν πλέον νὰ κάνουν συνεχεῖς ἐπιθέσεις ἀπὸ διάφορα σημεῖα, ἐλπίζοντας ἔτσι ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν τὰ ἀσθενῆ σημεῖα, ὥστε νὰ πετύχουν τὴν κατάληψη τοῦ Τμήματος. Κατώρθωσαν λοιπὸν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς 8-12-44 νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν ταράτσα τῆς πολυκατοικίας ποὺ βρισκόταν στὴν ὁδὸ Γ' Σ/βρίου καὶ Χέϋδεν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τοὺς ἀντελήφθησαν τὸ πρωῒ καὶ ἀμέσως τοὺς ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικῶς. Ἐκεῖνοι δὲν μπόρεσαν νὰ προβάλουν ἀντίσταση καὶ ἀπεσύρθησαν μὲ ἀπώλειες.

Ἄλλοι κομμουνισταὶ κατώρθωσαν καὶ ἐγκατεστάθησαν στὴν ταράτσα πολυκατοικίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σ/βρίου, μεταξὺ τῶν ὁδῶν Χέϋδεν—Δεριγνὺ καὶ σὲ μιὰ ἄλλη ταράτσα τῆς πολυκατοικίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χέϋδεν 12. Ἀμέσως ἄρχισαν ἐπίθεση κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄμεσο καὶ ραγδαία ἀντεπίθεση τῶν ἀστυνομικῶν καὶ μετὰ δίωρο μάχη ἀπεσύρθησαν μὲ ἄγνωστες ἀπώλειες.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἄλλη ὁμάδα κομμουνιστῶν ἐπετέθη κατὰ τοῦ Τμήματος ἀπὸ

τὴν ὁδὸ 'Αλκιβιάδου μὲ χειροβομβίδες, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμάδα αὐτὴ ἀπεκρούσθη καὶ ἄφησε ἐπὶ τόπου ἕνα νεκρό.

Ἔτσι ἔληξαν καὶ οἱ μάχες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τετάρτης κατὰ σειράν, μὲ πλήρη ἀποτυχία τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως εἶχαν καταβληθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία καὶ τὴν κακὴ διατροφή. 'Εν τούτοις τὸ ἠθικό τους ἦτο ἀκμαιότατο.

στ) Σάββατο, 9 Δεκεμβρίου 1944. Νέα ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν πού ἀποτυγχάνει.

Κατὰ τὴν νύκτα οἱ κομμουνισταὶ ἐγκατεστάθησαν στὴν ταράτσα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων—Γκύλφορδ οἰκίας καὶ κατὰ τὰ ἐξημερώματα ἄρχισαν ἀπὸ ἐκεῖ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση. 'Αλλὰ καὶ πάλι τὰ ἄμεσα καταιγιστικὰ καὶ εὔστοχα πυρὰ τῶν ἀστυνομικῶν τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς θέσεις των, ἀφήνοντας ἐπὶ τόπου δύο νεκρούς. Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἐπεχειρήθη νέα ἐπίθεσις. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως δὲν ἔπαψαν οὔτε λεπτὸ τῆς ὥρας τὴν ἐπαγρύπνηση.

ζ) Κυριακή, 10 Δεκεμβρίου 1944. Νέες ἄτυχες ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν.

Τὴν Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου 1944 οἱ κομμουνισταὶ συνέχισαν τὶς ἐπιθέσεις των κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἀπὸ διάφορα σημεῖα. Ἔτσι ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ «Οἴκου φοιτητοῦ» (Πατησίων 97) τὸ Τμῆμα ἐβάλλετο κατὰ διαστήματα συνεχῶς ὅλη τὴν ἡμέρα. 'Επίσης ἔβαλλαν οἱ κομμουνισταὶ καὶ ἀπὸ ἕνα σπίτι στὸ ὁποῖον εἶχαν ἐγκατασταθῆ καὶ εὑρίσκετο κοντὰ στὴν 'Εκκλησία τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονος. Ἄλλη ὁμάδα πυροβολοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κυριακοῦ καὶ ἕνα ἄλλο συγκρότημα πυροβολοῦσε ἀπὸ ἕνα σπίτι πού βρίσκονταν στὴν διασταύρωση τῶν ὁδῶν Πατησίων-Κοδριγκτῶνος. Ὅλες ὅμως οἱ ἐπιθέσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες εἶχαν προφανῆ σκοπὸ νὰ καταπονήσουν τοὺς ἀστυνομικούς, ἀπεκρούσθησαν μὲ εὐχέρεια. Πάντως ἦταν φανερὸ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ παρεσκεύαζαν μεγάλη ἐπίθεση κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, πού μόνον τοῦτο καὶ ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν δὲν εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ αὐτοὺς στὴν περιοχὴ τῶν 'Αθηνῶν, τὴν ὁποία ἤλεγχαν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

η) Δευτέρα, 11 Δεκεμβρίου 1944. Σφοδραὶ ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. 'Εξόρμησις τῶν ἀνδρῶν τοῦ Μηχανοκινήτου καὶ σύλληψις 46 κομμουνιστῶν. 'Απόπειρα ἀνατινάξεως τοῦ Μηχανοκινήτου.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐφρύαξαν κυριολεκτικά, γιατὶ δὲν μπόρεσαν ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐπιθέσεις νὰ καταλάβουν τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα, πού τὸ εἶχαν περικυκλώσει ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἡ λύσσα τους ξέσπασε στοὺς ἄτυχους 'Αξιωματικοὺς καὶ χωροφύλακες τῆς 'Ανωτέρας Δ/σεως Στερεᾶς 'Ελλάδος, πού πέσανε στὰ χέρια τους καὶ πού τοὺς ἐκτελέσανε κατὰ τρόπο ἄγριο. Γιαυτό, ὅλη τὴ νύχτα τῆς 10 πρὸς 11/12/1944 ἔκαναν προπαρασκευὲς γιὰ νέες ἐπιθέσεις. Ἔτσι τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας (11-12-44) ἄρχισαν σφοδρὰ ἐπίθεση ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω οἰκήματα, πού βάσταξε 2.30′ ὥρες. 'Η ἐπίθεσι αὐτή, πού ἦταν ἡ σφοδρότερη ἀπὸ ὅλες, ἀπεκρούσθη. Τότε, μιὰ ὁμὰς θανάτου τῶν κομμουγιστῶν ἐφωδιασμένη μὲ δέσμες δυναμίτιδος, ὥρμησε πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου διαμερίσματος, μὲ σκοπὸ νὰ ρίξῃ μέσα τὶς δυναμίτιδες καὶ νὰ ἀνατινάξῃ τὸ Τμῆμα. 'Αλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἀπέτυχε, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ πετάξουν στὸ δρόμο τὶς δυναμίτιδες, πού ἔσκασαν μὲ τρομερὸ κρότο χωρὶς νὰ κάμουν σοβαρὴ ζημιά.

Τὶς μεσημβρινὲς ὅμως ὥρες παρουσιάσθη ἕνα 'Αγγλικὸ ἅρμα μάχης, πού ἔκανε περιπολία στὴν περιοχὴ ἐκείνη, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀποχώρηση τῶν 'Αγγλικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὴν Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων. 'Η δύναμις τότε τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος κάνει μιὰ ἡρωϊκὴ ἐξόρμηση, περικυκλώνει τὸν «Οἶκο τοῦ φοιτητοῦ» (Πατησίων 97), ὅπου ἦσαν κομμουνισταὶ καὶ συλλαμβάνει αἰφνιδιαστικὰ 46 ἀπὸ αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἀφοπλίζει καὶ τοὺς ὁδηγεῖ συντεταγμένους ὡς αἰχμαλώτους στὴν Γενικὴ 'Ασφάλεια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ Στουρνάρα. 'Από ἐκεῖ τοὺς παρέλαβαν

οἱ Ἄγγλοι. Μέσα στὸν «Οἶκο τοῦ φοιτητοῦ» βρέθηκαν ἀρκετὰ τρόφιμα, γιατὶ τὸ οἴκημα αὐτὸ ἀποτελοῦσε τρόπον τινὰ κέντρο ἐφοδιασμοῦ καὶ μικρὴ ποσότητα πυρομαχικῶν, τὰ ὁποῖα πῆραν οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα. Οἱ κομμουνισταὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτὸ ἔπαθαν κάποια σύγχυση καὶ ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαναν καὶ ἔρευνα σὲ διάφορα καταστήματα, τῆς στοᾶς Ματάλα, ὅπου κατὰ πληροφορίες ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ὑπῆρχε ἀποθηκευμένο πολεμικὸ ὑλικὸ τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ κομμουνισταὶ ὅταν ἀνασυνετάχθησαν ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἔτσι ἔγινε μάχη στοὺς δρόμους μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν 4 στασιασταί.

Τὴ νύχτα οἱ κομμουνισταὶ ἐπεχείρησαν νὰ τοποθετήσουν ἐκρηκτικὲς ὕλες στὴν πίσω πλευρὰ τοῦ σταθμοῦ αὐτοκινήτων (γκαράζ), ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν τοποθετήσει στὴν πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Πατησίων 89 ἰσχυρὸ προβολέα καὶ ἔτσι ἀντελήφθησαν τὴν ἐπιχείρηση αὐτή. Ἀμέσως μὲ χειροβομβίδες καὶ πυροβολισμοὺς ἀνάγκασαν τοὺς κομμουνιστὰς νὰ παραιτηθοῦν τοῦ σκοποῦ των.

θ) Τρίτη, 12 Δεκεμβρίου 1944. 4ωρη ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν. Καταστροφὲς στὰ κτίρια τοῦ Μηχανοκινήτου.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ καὶ πάλι ἀνασυγκροτήθηκαν κατὰ τὴν νύχτα καὶ ὕστερα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ συνέλαβαν ὅλη τὴ φρουρὰ τοῦ «Οἴκου φοιτητοῦ», ἄρχισαν τὰ ξημερώματα μιὰ ἄνευ προηγουμένου γενικὴ ἐπίθεση ἀπὸ ὅλες τὶς γύρω πολυκατοικίες, στὶς ὁποῖες εἶχαν ἐγκατασταθῆ. Ἡ ἐπίθεσι αὐτὴ κράτησε δύο ὧρες καὶ ἀπεκρούσθη μὲ ἀπώλειες τῶν κομμουνιστῶν δύο νεκρούς, στὴν ταράτσα τῆς πολυκατοικίας ὁδῶν Πατησίων—Γκίλφορδ. Ἀλλὰ τὶς μεσημβρινὲς ὧρες ἀρχίζει νέα σφοδρότερη ἐπίθεσις. Χρησιμοποιοῦνται ὅλμοι, βαρειὰ πολυβόλα, δέσμες δυναμίτιδος καὶ καπνογόνες βόμβες, ποὺ ἐκάλυψαν στὸν καπνὸ τὰ οἰκήματα τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος. Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ ἐκράτησε 4 ὧρες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς καπνοὺς δὲν ἀφήνουν τὶς θέσεις των, ἀλλὰ κατορθώνουν νὰ ἀποκρούσουν τοὺς κομμουνιστάς. Τὰ κτίρια ὅμως λόγῳ τῶν ἐκρήξεων τῆς δυναμίτιδος ὑπέστησαν σοβαρὲς καταστροφὲς καὶ ρήγματα, ἔτσι ποὺ κατὰ τὸ βράδυ ποὺ ἔγινε σχετικὴ ἐπιθεώρησι διεπιστώθη, ὅτι ἦσαν πλέον σὲ κατάσταση ποὺ δὲν παρεῖχαν ἐγγύηση ἀμύνης καὶ ἀσφαλείας.

ι) Τετάρτη, 13 Δεκεμβρίου 1944. Προπαρασκευὴ τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἀνατίναξη τοῦ Μηχανοκινήτου. Ἀποχώρησις τῶν ἀστυνομικῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας ἐξεκένωσαν μὲ τὴ βία τὰ σπίτια ποὺ ἦσαν παραπλεύρως στὸ οἴκημα τοῦ Μηχανοκινήτου (Πατησίων 93) καὶ ἐτρυποῦσαν τοὺς τοίχους, γιὰ νὰ τοποθετήσουν ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ ἐπιτύχουν ἔτσι τὴν ἀνατίναξη τοῦ Τμήματος. Ἐπίσης κατέλαβον καὶ τὸ κτίριο τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ Τμῆμα καὶ ἐτοποθέτησαν πυροβόλα καὶ ὅλμους.

Ὁ Διοικητὴς τότε καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου συνεσκέφθησαν καὶ ἀπεφάσισαν, ὅτι περαιτέρω παραμονὴ στὰ ἑτοιμόροπα οἰκήματα θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν ὅλοι, ἐνῷ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ διασωθοῦν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐπωφελῶς κατὰ τῶν κομμουνιστῶν. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἀνεφέρθη στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ ἐζητήθη ἡ ἀποστολὴ μεταφορικῶν μέσων γιὰ τὴν παραλαβὴ τῶν ὑλικῶν τοῦ Τμήματος. Στὶς 11 π.μ. ἔφθασε ἐκεῖ ἕνα Ἀγγλικὸ ἄρμα μάχης, τὸ ὁποῖον κατόπιν ὑποδείξεων τῶν ἀστυνομικῶν ἔβαλλε κατὰ τῆς πολυκατοικίας ποὺ εὑρίσκετο στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Γ' Σ/βρίου—Δεριγνὺ καὶ ἐπέφερε σοβαρὲς ζημίες στὸ οἴκημα καὶ στοὺς στασιαστάς, οἱ ὁποῖοι ἔτσι ἔπαψαν νὰ χτυποῦν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Μηχανοκίνητο. Τὸ ἀπόγευμα ἔφθασε ἄλλο Ἀγγλικὸ ἄρμα μάχης μὲ ἐντολὴ νὰ προστατεύσῃ καὶ διευκολύνῃ τὴν ἀποχώρηση τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὁ Ἄγγλος Ἀξιωματικὸς ἔδωσε μισῆς ὥρας προθεσμία νὰ ἐκκενωθοῦν τὰ οἰ-

κήματα, τὰ ὁποῖα σημειωτέον ἐξακολουθοῦσαν νὰ βάλλωνται ἀπὸ διάφορα σημεῖα. Ἀμέσως σὲ τρία αὐτοκίνητα τοῦ Μηχανοκινήτου ἐφορτώθησαν τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὸ πολεμικὸ ὑλικό. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ἀπεχώρησαν πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Συγχρόνως οἱ ἀστυνομικοί, καὶ οἱ οἰκογένειες τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν καταφύγει σ' αὐτό, στὶς 16 ἡ ὥρα, βγῆκαν ἀκροβολισμένοι καὶ ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸ Πατησίων μὲ κατεύθυνση πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Κατὰ τὴν πορεία αὐτὴ οἱ ἀστυνομικοὶ πολεμοῦσαν μὲ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ κρυμμένοι στὶς παρόδους ἔβαλλαν ἐναντίων των. Ἔτσι μαχόμενοι ἔφθασαν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση μὲ τὸ πολεμικὸ ὑλικὸ τοῦ Τμήματος.

172. Νεκροὶ καὶ τραυματίες ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κατοχῆς, ὁπόταν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος πολεμοῦσαν κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν γιὰ νὰ σώζουν ἐθνικόφρονες πολίτες, ποὺ ἀπήγοντο πρὸς δολοφονίαν, καὶ κατὰ τὶς μάχες τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος, ἐτραυματίσθησαν ἐν συνόλῳ 38. Εἰδικῶς κατὰ τὶς μάχες τοῦ Δεκεμβρίου 1944 ἐτραυματίσθησαν οἱ ἑξῆς.

1) Ὁ τότε Ἀρχιφύλαξ Νικ. Τσόπελας, δεχθεὶς βλῆμα στὴ δεξιὰ κνήμη κατὰ

† ΚΙΝΤΗΣ Λ.

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ Ν.

† ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΑΤΟΣ Γ.

† ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ Β.

† ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ Γ.

† ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ Β.

τὴν ἐξόρμηση γιὰ τὴν κατάληψη τοῦ «Οἴκου τοῦ φοιτητοῦ», ὅπου συνελήφθησαν οἱ 46 κομμουνισταί.

2) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν125 Ἰωαννίδης Βασίλειος, δεχθεὶς βλῆμα στὸ μηρὸ κατὰ τὴν μεταγωγὴ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῶν συλληφθέντων κομμουνιστῶν.

3) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν104 Ἀρναούτης Ἰωάννης, τραυματισθεὶς διὰ βλήματος

† ΕΥΤΥΧΙΑΚΟΣ Σ.

† ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Γ.

† ΨΑΡΡΟΥΛΗΣ Γ.

† ΜΑΡΝΕΡΗΣ Α.

† ΓΑΛΙΩΤΟΣ Σ.

† ΚΟΚΟΤΟΣ Ι.

† ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΥ Φ.

† ΣΑΡΔΗΣ Δ.

† ΜΠΟΚΟΛΑΣ Ν.

στὸ μέτωπο, ὁ ὁποῖος μάλιστα μετὰ τὴν ἐπίδεση τοῦ τραύματος συνέχισε νὰ μάχεται μὲ τοὺς συναδέλφους του.

4) Ὁ Ἀνθυπαστυνόμος Τεμπέλης Δημήτριος, τραυματισθεὶς σοβαρὰ στὴν κνήμη κατὰ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Τμήματος, μετεφέρθη ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιφύλακα Χαρ. Παπαγιαννόπουλον, τὸν ἰδιώτην Γεώργιον Ἀπέργην καὶ τὴν δίδα Σκαλίδου Πολυξένην στὸ Ξενοδοχεῖον «Ἀκροπόλ», ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι Ἀμερικανοὶ τῆς Ὀργανώσεως «Οὔνρα».

† ΜΑΤΖΑΜΟΡΤΑΣ Δ.

5) Ὁ Ὑπαστυνόμος Β' Σουλελὲς Δημήτριος, δεχθεὶς βλῆμα στὸ δεξιὸ πόδι. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ τραύματος μετεφέρθη στὸ Ξενοδοχεῖον «Ἀκροπόλ», ἀπὸ ὅπου τὴν ἑπομένη μαζὶ μὲ τὸν Ἀνθυπαστυνόμο Τεμπέλη μετεφέρθησαν στὸ Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμός».

6) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν310 Τριανταφύλλης Βασίλειος, ἐτραυματίσθη σοβαρῶς στὸ θώρακα κατὰ τὴν ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ Τμῆμα. Μετεφέρθη στὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ πέθανε τὴν ἑπομένη ἡμέρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τραυματίας ἔχουμε καὶ τοὺς νεκρούς.

Ὅταν κάποτε εὑρεθῇ ὁ καλλιτέχνης, ποὺ θὰ στήσῃ στὸν περίβολο τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τὸ μνημεῖο τῶν ἀνδρῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν στὴ μάχη γιὰ τὴν

† ΔΑΜΙΓΟΣ Π.

† ΓΚΥΡΑΣ Κ.

† ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ Γ.

Ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ λαοῦ, θὰ χαράξῃ πάνω στὸ λευκὸ μάρμαρο τ' ἀκόλουθα ὀνόματα:

ΝΙΚ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐτῶν 35 Ἀστυνόμος
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΑΛΙΩΤΟΣ ἐτῶν 34 Ὑπαστυνόμος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΥΡΑΣ ἐτῶν 23 ἀρχιφύλαξ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΡΝΕΡΗΣ ἐτῶν 22 ἀρχιφύλαξ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΣΑΡΔΗΣ ἐτῶν 22 ἀρχιφύλαξ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ ἐτῶν 23 ὑπαρχιφύλαξ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΚΟΤΟΣ ἐτῶν 24 ὑπαρχιφύλαξ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΟΚΟΛΑΣ ἐτῶν 26 ὑπαρχιφύλαξ

ΚΩΝ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐτῶν 25 ὑπαρχιφύλαξ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΨΑΡΡΟΥΛΗΣ ἐτῶν 28 ὑπαρχιφύλαξ
ΠΕΤΡΟΣ ΔΑΜΙΓΟΣ ἐτῶν 25 ἀστυφύλαξ
ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ἐτῶν 24 ἀστυφύλαξ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ ἐτῶν 22 ἀστυφύλαξ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΙΝΤΗΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ
ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΠΟΥΛΟΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐτῶν 22 ἀστυφύλαξ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΤΖΑΜΟΡΤΑΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΕΥΤΥΧΙΑΚΟΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΓΔΗΣ ἐτῶν 22 ἀστυφύλαξ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ ἐτῶν 21 ἀστυφύλαξ

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς κοινωνίας θὰ εἶναι αἰωνία γιαὐτούς. Χρονογραφικῶς ἀναφέρω, ὅτι οἱ ἀνωτέρω 21 φονευθέντες τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος εἶναι ἐπὶ συνολικῆς δυνάμεως κυμαινομένης ἀπὸ 80—120 ἄνδρες.

Ἂν μάλιστα ὑπολογίσουμε καὶ 38 τραυματίας καὶ ἀναπήρους βλέπουμε ὅτι τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα ὑπῆρξε παντοῦ πρωτοπόρο γιὰ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας, θυσιάζοντας πλέον ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν συνόλου τῶν ἀνδρῶν του.

173. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ διεκρίθησαν στὶς μάχες τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ 5—13 Δεκεμβρίου 1944, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἐπολέμησαν ἡρωϊκώτατα καὶ μὲ αὐτοθυσία, γιατὶ ἐμάχοντο νύχτα μέρα χωρὶς νὰ κοιμηθοῦν καθόλου καὶ σχεδὸν νηστικοί. Ἰδιαιτέρως ὅμως διεκρίθησαν οἱ ἑξῆς: 1) Ὁ Διοικητὴς Ἀστυνόμος Β΄ Ἰωακεὶμ Καρατζουβάλης, 2) Ὁ Ἀστυνόμος Β΄ Βασίλειος Παπανικολάου, 3) Ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ Χρῆστος Ἀδαμόπουλος, 4) Ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ Ν. Μπιτούνης, 5) Ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ Κυριάκος Σπυριούνης, 6) Ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ Δημ. Σουλελές, 7) Ὁ Ἀνθ/μος Δημ. Τεμπέλης, 8) Ὁ Ἀνθ/μος Ἀθανάσιος Χρυσικόπουλος, 9) Ὁ Ἀνθ/μος Γεώργιος Παναγόπουλος, 10) Ὁ ἀρχιφύλαξ Ν10 Χαρ. Παπαγιαννόπουλος, 11) Ὁ ἀρχιφύλαξ Ν18 Γεώργιος Δημητρέλος, 12) Ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ν25 Σταῦρος Ἀνθόπουλος, 13) Ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ν37 Κων/νος Σκιντέρης, 14) Ὁ ἀστυφ. Ν112 Δημήτριος Πίτσιος, 15) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν168 Δημ. Δημητρέλος, 16) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν113 Γεώργιος Ἀσπρούδης, 17) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν149 Διονύσιος Δώριζας, 18) Ὁ ἀστυφύλαξ Ν316 Βησσαρίων Τσουρβάκας, 19) Ὁ ἀστυφ. Ν175 Ἰωάννης Ἀλεβιζόπουλος, 20) Ὁ ὑπαρχ. Ν34 Παν. Κομπότης, 21) Ὁ ἀστυφ. Ν121 Βασίλειος Ἰωαννίδης, 22) Ὁ ἀστυφ. Ν244 Εὐάγγελος Οἰκονόμου, 23) Ὁ ἰδιώτης Εὐάγγελος Ντόντος, ἀνεψιὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Χρήστου Ἀδαμοπούλου, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸ Τμῆμα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ταραχῶν, 24) Ὁ ἰδιώτης, μάγειρος τοῦ Τμήματος, Θωμᾶς Σκόρδας, 25) Ὁ βοηθὸς μαγείρου τοῦ Τμήματος, ἰδιώτης Γεώργιος Ἀπέργης, 26) ὁ σερβιτόρος τοῦ Τμήματος, ἰδιώτης Θεοφάνης Μπρούμης καὶ 27) ἡ διοικητικὸς ὑπάλληλος Πολυξένη Σκαλίδου, ἡ ὁποία κατέφυγε εἰς τὸ Τμῆμα ἀπὸ 6/12/1944.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν).

Ο ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΡΥΦΟΡΟΙ

Ἀπὸ τὸ Περιοδικὸν
«Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα»
Τεῦχος 19ον, Αὔγουστος 1957

Ὅταν ὁ Κροῦστσεφ κατώρθωσε προσφάτως νὰ καθαιρέσῃ τοὺς ἀντιπάλους του, ἀνέφερεν ὡς ἓν ἐκ τῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας δικτατορίας ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἀντέδρα εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν Ρωσογιουγκοσλαυϊκῶν σχέσεων καὶ γενικώτερον εἰς τὴν ἄσκησιν μιᾶς πλέον φιλελευθέρας πολιτικῆς ἔναντι τῶν Δορυφόρων. Ἔτσι ὁ Κροῦστσεφ ἐνεφανίζετο σύμφωνος πρὸς τὸ ζωηρὸν αἴτημα τῶν κρατῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης δι' ἀνεξαρτοποίησιν. Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ὅμως ἔκτοτε βραχὺ χρονικὸν διάστημα, ὁ νέος δικτάτωρ ἐφρόντισεν νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπρεπε διὰ νὰ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἡ ἔλευσίς του εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδημιούργησεν μεταξὺ τῶν Δορυφόρων.

Μόλις ἐστερέωσεν τὴν θέσιν του εἰς τὴν Μόσχαν ὁ Κροῦστσεφ ἐστράφη πράγματι πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Ὡς βῆμα του διὰ νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς αὐτήν, ὅμως, ἐκλέγει τὴν Πράγαν, ἕδραν ἑνὸς ἐκ τῶν Σταλινικοτέρων καὶ πλέον Ρωσοδούλων καθεστώτων. Ἐκεῖ ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν του διὰ τὸ καθεστὼς αὐτό, ἐνῷ ἀντιθέτως ἐπιτίθεται δριμύτατα κατὰ τοῦ καταπλήκτου Βελιγραδίου, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἐπανηγύριζον διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Μολότωφ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν. Δὲν θέλομεν, λέγει, νὰ σᾶς ὑποβάλλωμεν εἰς καμμίαν κριτικὴν δοκιμασίαν. Ἀλλ' ἐὰν ἐσεῖς προσπαθήσετε νὰ κάνετε κριτικὴν ἐναντίον μας, τότε γνωρίζομεν πῶς νὰ σᾶς τὴν ἀνταποδώσωμεν... Ἐμεῖς θέλομεν ἀπόλυτον ἑνότητα καὶ οἱ Κομμουνισταὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἐντάσσονται μαζί μας. Ἡ Γιουγκοσλαυΐα, ἀντιθέτως, μένει ἀπομονωμένη. Ποῖοι ὁμιλοῦν ὑπὲρ αὐτῆς; Ὁ Ντάλλες, ὁ Ἀϊζενχάουερ καὶ ὁ Μολλέ. Καλὴ παρέα!!!

Κατὰ τῶν Πολωνῶν ὁ Κροῦστσεφ δὲν ἐπιτίθεται κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ τὰ ὑπονοούμενά του ἐναντίον των εἶναι ἐπίσης σαφῆ. Σοσιαλισμὸς ποὺ λαμβάνει βοήθειαν ἀπὸ τὸν Ντάλλες μυρίζει ἄσχημα, φωνάζει ὁ Κροῦστσεφ καὶ ἐπιμένει ὅτι μοναδικὸς δρόμος πρὸς τὸν σοσιαλισμὸν εἶναι ὁ σοβιετικός. Ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων τῶν λαϊκῶν δημοκρατιῶν ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ ἓν κοινὸν Τσεχορωσικὸν ἀνακοινωθέν, ὅπου ὑπογραμμίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῆς σταλινικῆς ἀρχῆς τῆς μονολιθικότητος, ἡ ὁποία ἀκριβῶς σημαίνει τὴν ἐξόντωσιν παντὸς διαφωνοῦντος. Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν Δορυφόρων συνεπληρώθη, τέλος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀγγελθεῖσαν ταὐτοχρόνως ἑνοποίησιν τῶν βιομηχανιῶν τῆς Ρωσίας—Τσεχοσλοβακίας ὡς πρώτου βήματος διὰ τὴν ἐνσωμάτωσιν τῶν βιομηχανιῶν ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ρωσικὴν οἰκονομίαν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς οὐδεὶς πλέον μεταξὺ τῶν Δορυφόρων ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἄνοδος τοῦ Κροῦστσεφ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξυπηρέτει τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀποικιοποίησιν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσίν των ὑπὸ τῆς Μόσχας. Ἐνεθυμήθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶχε προταθῇ καὶ τὸ 1950 ἀπὸ τὸν «σταλινικὸν» Μολότωφ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ Κροῦστσεφ εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ρουμανίαν ἀνηγγέλλοντο ἐκκαθαρίσεις. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν ἔλλειψις οἱασδήποτε πρωτοτυπίας. Ὅπως καὶ ἐπὶ Στάλιν ἔτσι καὶ τώρα, αἱ ἐκκαθαρίσεις εἰς τὴν Μόσχαν συνοδεύονται ἀπὸ ἐκκαθαρίσεις εἰς τοὺς Δορυφόρους. Καὶ ἐὰν τοὐλάχιστον οἱ ἐκκαθαριζόμενοι ἦσαν σταλινικοί, τότε ἡ δίωξίς των, ἐὰν δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὰς διακηρύξεις περὶ ἀνεξαρτοποιήσεως, πάντως, κατὰ κάποιον τρόπον, θὰ ἐδικαιολογεῖτο. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἐκκαθαρίζεται ὁ Τσαγκώφ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνεργασθῇ στενῶς κατὰ τὸν πόλεμον ὡς ἀν-

τάρτης μὲ τὸν Τίτο καὶ ὁ ὁποῖος τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ Βελιγράδιον διὰ νὰ προωθήσῃ τὰς Βουλγαρογιουγκοσλαυϊκὰς σχέσεις. Ἐξεκαθαρίσθη ἐπίσης ὁ Τερπέσε, ὁ ὁποῖος εἶχε καθαιρεθῆ κατὰ τὸ 1950 ὡς Τιτοϊκός, ἀποκατασταθεὶς μόλις πρὸ τριετίας, μαζὶ δὲ μὲ αὐτὸν ἀπεμακρύνθη τῆς θέσεώς του ὁ στρατηγὸς Πανὼφ γνωστὸς διὰ τὰ ἐθνικὰ καὶ ἀντιρωσικά του αἰσθήματα. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ «φιλελεύθερος» Κροῦστσεφ ἤρχισε νὰ ἐκκαθαρίζῃ ἀντισταλινικοὺς ἐνῷ «ὁ σταλινικὸς» Μαλένκωφ εἶχεν ἀναθέσει, τὸ 1953, τὴν πρωθυπουργίαν τῆς Οὐγγαρίας εἰς τὸν Νάγκυ.

Καὶ ἐνῷ αὐτὰ διεδραματίζοντο εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην, εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον ἔπιπτεν δολοφονημένος ἀπὸ τὰς κομμουνιστικὰς σφαίρας ὁ Πρόεδρος τῆς Γουατεμάλας Ἄρμας, ὁ ὁποῖος πρὸ διετίας εἶχεν ἐμποδίσει τὴν μετατροπὴν τῆς χώρας του εἰς Δορυφόρον τῆς Ρωσίας. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ χρονικὴ αὐτὴ σύμπτωσις τοῦ κύματος τῶν ἐκκαθαρίσεων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Παραπετάσματος δὲν φαίνεται ἄσχετος μὲ τὸν χρόνον ἀνόδου τοῦ Κροῦστσεφ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἁπλούστατα εἰς τοὺς Δορυφόρους ἐκκαθαρίζονται ὅσοι εἶχον προσωπικοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν ὁμάδα Μολότωφ—Μαλένκωφ καὶ ὅσοι καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψουν τὰ Ρωσικὰ συμφέροντα. Πρόκειται περισσότερον διὰ ἀλλαγὴν προσωπικοῦ παρὰ διὰ ἀλλαγὴν πολιτικῆς. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται, μέσα εἰς τὸν σάλον τῶν ἀναγκῶν εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἡ προώθησις ὡρισμένων ἐθνικῶν στοιχείων, δεδομένου ὅτι ἡ διαμάχη εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωσικῆς ἡγεσίας ἐνθαρρύνει πάντως τὰς κεντροφύγους καὶ αὐτονομιστικὰς περιφερειακὰς τάσεις.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνύουν καταφανῶς ὅτι ὁ Κροῦστσεφ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφίσῃ ἐλευθέρους τοὺς Δορυφόρους. Τί ἐπιδιώκει τότε λοιπόν; Θέλει νὰ ἐπιτύχῃ πάσει θυσίᾳ τὴν ἑνότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καταβάλλει ἀπεγνωσμένας προσπαθείας, ἐπιδιώκων κυρίως νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς σχέσεις τῆς Ρωσίας καὶ τῶν βαλκανικῶν Δορυφόρων της μὲ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν. Ἡ αἰφνιδία αὕτη μεταβολὴ συμπεριφορᾶς δὲν ἀντιφάσκει παρὰ μόνον ἐπιφανειακῶς πρὸς τὰς προσφάτους ἐπιθέσεις του κατὰ τοῦ γιουγκοσλαυϊκοῦ καθεστῶτος. Οὐσιαστικῶς ἀποτελεῖ τὴν ἑτέραν ὄψιν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς προσπαθείας. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπεδίωξε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν γιουγκοσλαυϊκὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν Δορυφόρων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ Τίτο. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἐπιδιώκει τὸ αὐτό, προσπαθῶν νὰ πείσῃ τὸν Τίτο νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐπιρροῆς του ἐπὶ τῶν Δορυφόρων, ἔναντι φυσικὰ ὡρισμένων ἀνταλλαγμάτων. Ἐνεργῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἀνανεώνει, παρὰ τὰς Ρωσικὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, τὴν παλαιοτέραν προσφορὰν τοῦ δανείου τῶν 250.000.000 δολλαρίων, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχεν ἐκβιαστικῶς ἀποσύρει. Ταὐτοχρόνως διὰ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν συμφωνίαν μὲ τοὺς Γιουγκοσλαύους, ξανακαταπίνει μὲ ὕποπτον εὐχέρειαν τὰ ὅσα πρὸ ἑβδομάδων μόλις εἶχε καταγγείλλει ἐναντίον των εἰς τὴν Πράγαν καὶ ἐκδίδει, μετὰ τὰς συνομιλίας εἰς τὴν Ρουμανίαν, ἕνα περιέργως ἀόριστον καὶ συμβατικὸν ἀνακοινωθέν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει ἀμοιβαίως μὲ τὸ Βελιγράδιον τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις.

Βεβαίως, μικρὰ πίστις θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν αὐτό, ἐφ' ὅσον σειρὰ ὅλη ἐνεργειῶν εἰς τὴν Πράγαν, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, κατεδείκνυεν ὅτι τὸ ἰδεῶδες διὰ τὴν Ρωσίαν ἦτο πάντοτε ἡ ἀποκατάστασις τῆς παλαιᾶς μονολιθικῆς ἑνότητος τύπου Κόμινφορμ. Δὲν εἶναι τυχαῖον, ἄλλωστε, ὅτι τὸ Κ.Κ. τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐπρότεινεν τελευταίως τὴν σύστασιν ἑνὸς εἴδους Κόμινφορμ. Ἡ πρότασις ὅμως αὐτὴ ἀπηχεῖ βεβαίως εὐσεβεῖς πόθους, διότι θὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῆς χειραφετηθείσης Γιουγκοσλαυΐας, τῆς Πολωνίας, ἀσφαλῶς δὲ καὶ ἄλλων κομμου-

νιστικῶν κύκλων, οἱ ὁποῖοι τὴν βλέπουν ὡς ὄργανον τῆς Ρωσικῆς ἐπικρατήσεως. Ἄλλωστε ἡ διαλυθεῖσα τὸ 1956 Κόμινφορμ εἰς οὐδένα ἀφῆκεν καλὴν ἀνάμνησιν καὶ ἐκ τῶν 18 κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπέγραψαν πρὸ δεκαετίας τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱδρύσεώς της, δὲν σώζονται σήμερον παρὰ μόνον οἱ 7. Οἱ ὑπόλοιποι ἢ ἐξετελέσθησαν, ὡς ὁ Σλάνσκυ, ἢ ἀπέθανον μυστηριωδῶς ὡς ὁ Ζντάνωφ ἢ διεγράφησαν ὡς ὁ Ρεάλε ἢ εὑρίσκονται εἰς τὴν φυλακήν, ὡς ὁ Φάρκας καὶ ὁ Τζίλας, ἢ τελοῦν ὑπὸ περιορισμόν, ὡς ἡ Πάουκερ ἢ ποιοῦνται τὰς διατριβάς των εἰς τὴν ἐξορίαν ὡς ὁ Μαλένκωφ. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὁ Κρουστσεφ, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπῃ ὁριστικῶς τὸ σχέδιον τῆς ἐπανασυστάσεως τῆς Κόμινφορμ, ἐπιζητεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου ἐπὶ ρεαλιστικωτέρας βάσεως, μὴ ἐπιδιώκων τὴν ἄμεσον ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἑνότητα, ἀλλὰ προσπαθῶν νὰ συμπληρώσῃ τὰς ρωγμὰς ποὺ παρουσιάζει ἔναντι τῆς Δύσεως τὸ κομματικὸν μέτωπον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ταυτοχρόνως ἐμφανίζεται ἀνένδοτος εἰς τὴν ἀντιδυτικὴν πολιτικὴν τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ἐπιγραμματικῶς λέγων: «Οἱ ἱμπεριαλισταὶ μᾶς ἀποκαλοῦν σταλινικούς. Ὅταν πρόκειται διὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τότε εἴμεθα πραγματικῶς ὅλοι σταλινικοί».

'Η σχετικὴ αὐτὴ ἑνότης πρέπει λοιπόν, κατὰ τὴν Μόσχαν, νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῶν ἑξῆς βάσεων: Πρῶτον, οἱ κατὰ τόπους ἀντιβασιλεῖς τοῦ Κρεμλίνου θὰ πρέπει νὰ συγκεντρώσουν εἰς τὰς χεῖράς των ἀρκετὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ ἐσωτερικῶν ζητημάτων καὶ νὰ ἔχουν περιθώριον διὰ κάποιαν περιωρισμένην ἰδεολογικὴν καὶ πρακτικὴν πρωτοτυπίαν, χωρὶς ὅμως νὰ φθάνουν εἰς τὴν χάραξιν ἢ εἰς τὴν διακήρυξιν ἑνὸς τελείως ἰδικοῦ των λόγου καὶ χωρὶς νὰ θέτουν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν ἡγεσίαν τῆς Μόσχας. Δεύτερον, ἔναντι τῆς Δύσεως θὰ ἐφαρμόζεται ἐνιαία πολιτική, ἡ ὁποία θὰ καθορίζεται βασικῶς ἀπὸ τὴν Μόσχαν. Τρίτον, αἱ τοπικαὶ κομμουνιστικαὶ ἡγεσίαι θὰ πρέπῃ νὰ ἀποφεύγουν κάθε προσπάθειαν νὰ ἐπηρεάσουν τὰς ἐσωτερικὰς ἐξελίξεις τῆς Ρωσίας.

Ὅπως βλέπομεν, λοιπόν, πρόκειται περὶ ἑνὸς σχεδίου συμβιβασμοῦ καὶ συνυπάρξεως μὲ τοὺς Δορυφόρους, τοῦ ὁποίου τυπικὸν παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ Πολωνία, εἶναι ὅμως φυσικὸν ὁ συμβιβασμὸς αὐτὸς νὰ μὴ ἀρέσῃ καθόλου εἰς τὸ Βελιγράδιον, τὸ ὁποῖον, κατ' ἀρχάς, εἶχεν ἐλπίσει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ κέντρον τῆς ἕλξεως τῶν χειραφετουμένων Δορυφόρων καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμεῖ τώρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ τὴν 'Αμερικανικὴν βοήθειαν ἔναντι ἑνὸς ἀβεβαίου μέλλοντος εἰς τὸ σοβιετικὸν στρατόπεδον. Ἄλλωστε, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ Γκομούλκα θὰ θελήσῃ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ προσπάθεια τοῦ Κρουστσεφ διὰ τὴν σχετικὴν ἑνότητα φαίνεται καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν καὶ ἡ 'Ανατολικὴ Εὐρώπη φαίνεται καταδικασμένη νὰ παρουσιάζῃ ἀκόμη ἐπὶ μακρὸν μίαν πολὺ ὀλίγον «μονολιθικὴν» διαίρεσιν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλυθῇ εἰς τέσσαρας κατηγορίας:

α) Κατηγορία πιστῆς ἐφαρμογῆς τῆς Ρωσικῆς γραμμῆς. Εἰς αὐτὴν ἀνήκουν ἡ Τσεχοσλοβακία, ὅπου ἡ σχετικὴ εὐημερία μειώνει τὴν λαϊκὴν πίεσιν, ἡ Βουλγαρία, ὅπου ἡ κολλεκτιβοποίησις ἔχει προχωρήσει τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ μία ἀλλαγὴ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ ἡ 'Αλβανία, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς σημασίας της, τῆς ἀπομονώσεώς της, καὶ τῆς πρωτογόνου καταστάσεώς της, ἐξαρτᾶται ὁλοκληρωτικῶς ἀπὸ τὴν Ρωσίαν.

β) Κατηγορία περιωρισμένης ἐλευθερίας. Εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ Οὐγγαρία, ὅπου τὸ ἰσχυρὸν ἐπαναστατικὸν κίνημα ἐπέβαλεν ὡρισμένας ὑποχωρήσεις ὡς ἡ διάλυσις τῶν κολλεκτίβων καὶ ἡ κατάργησις τῆς ὑποχρεωτικῆς παραδόσεως τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, ἡ Ρουμανία ὅπου ἡ ἰσχυρὰ λαϊκὴ πίεσις προωθῆ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐπιβάλλει οἰκονομικὰς παραχωρήσεις πρὸς τοὺς ἀγρότας καὶ ἡ

Ἀνατολικὴ Γερμανία ὅπου ἡ ἔλλειψις τῆς λαϊκῆς βάσεως καὶ ἡ ἰδιοτυπία τῆς χώρας ἐπιβάλλουν τὴν διατήρησιν τῶν σχέσεών της μὲ τὸ δυτικὸν τμῆμα αὐτῆς.

γ) Κατηγορία τῆς μεγάλης ἐλευθερίας, πάντοτε ἐντὸς τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ. Εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ Πολωνία, ὅπου ὁ Γκομούλκα κατώρθωσε νὰ λάβῃ ἀμερικανικὴν βοήθειαν, νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν ἐκκλησίαν, νὰ καταργήσῃ τὴν ὑποχρεωτικὴν παράδοσιν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων καὶ νὰ καταστήσῃ δυνατὴν μίαν μικρὰν ἐλευθερίαν σκέψεως.

δ) Κατηγορία τῶν ἐκτὸς τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ κομμουνιστῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ Γιουγκοσλαυΐα.

Ἡ διατήρησις τῶν διαβαθμίσεων αὐτῶν τῆς ἐλευθερίας ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Κροῦστσεφ δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Δορυφόρων. Παραχωρεῖ ἀνεξαρτησίαν ὄχι διότι θέλει ἀλλὰ ὅταν δὲν ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ ἄλλως. Μόνον ἡ μορφὴ τῆς δουλείας μεταβάλλεται διὰ λόγους τακτικῆς, ὄχι ὅμως καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν σχέσεων τῆς Ρωσίας μὲ τὰς ἄλλας κομμουνιστικὰς χώρας. Ὁ Κροῦστσεφ ἐπιδιώκει μίαν ἑνότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, τοὐλάχιστον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀντιδυτικὴν κατεύθυνσιν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς Ρωσικῆς ἡγεσίας. Φυσικὸν εἶναι ὅτι μία τέτοια προσπάθεια δύναται νὰ στηριχθῇ ἀναγκαστικῶς μόνον εἰς τοὺς σταλινικούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος πράκτορες παντὸς δικτατορικοῦ καθεστῶτος. Διὰ τὸν ἴδιον ὅμως λόγον, ὁ Κροῦστσεφ δὲν δύναται νὰ συνεργασθῇ μὲ τοὺς τεχνοκράτας καὶ τὴν ἀνερχομένην ἀριστοκρατίαν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ πάντοτε ἀντίπαλος καὶ ξένη πρὸς αὐτὸν καὶ θὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐξόντωσίν του. Ἔτσι τελικῶς ὁ «φιλελευθερισμὸς» τοῦ Κροῦστσεφ ἀποδεικνύεται ἁπλῶς ἕνας νεοσταλινισμός, μία μεταμόρφωσις καὶ μία μπλόφα.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Προβλήματος τοῦ 105ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ κρεμασμένος», εἶναι ἡ ἑξῆς:

Δὲν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἀλλὰ περὶ αὐτοκτονίας. Ὁ αὐτόχειρ, διὰ νὰ φθάσῃ τὸν βρόχο, ἐτοποθέτησεν ἐντὸς μιᾶς σκάφης δύο στήλας πάγου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπάτησε καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε τὸν βρόχον εἰς τὸν λαιμό του ἀπώθησε διὰ τῶν ποδῶν του αὐτὰς καὶ ἀπηγχονίσθη. Ὁ πάγος, ὡς ἦτο φυσικόν, ἔλυωσε καὶ εὑρέθη ὡς νερὸ μέσα στὴ σκάφη.

—Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν οἱ: 1) Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Γεώργιος Καραβασίλης, Νικόλαος Κουντουριώτης, 2) Συνταξιοῦχος Ἀνθ/μος κ. Ν. Γαλάνης, 3) Ἀρχιφύλακες κ.κ. Νικόλαος Τσίγκας, Γεώργιος Θωμόπουλος, Παναγιώτης Γάλλος, 4) Ἀστυφύλακες κ.κ. Δημήτριος Τσαλτάκης, Νικόλαος Ἀθανασόπουλος, Χρῆστος Ἐλμέζογλου, Ἀναστάσιος Λίτσας, Σπυρίδων Καββαθᾶς, Χρῆστος Ράπτης, Παναγιώτης Κρόμπας, Ἀθανάσιος Κολώνιας, Ἀντώνιος Συκιωτάκης, Δημήτριος Σφαλτός, Χαράλαμπος Παπώνης, Κων/νος Γαροῦφος, Θεοφάνης Ἀθανασόπουλος, Παναγιώτης Καραβᾶς, Δημήτριος Νικολακόπουλος, 5) Ἰδιῶται: α) Κα Χαρούλα Σώτηρα, β) Δδες: Νότα Κωστοπούλου, Εὐαγγελία Δαλιεράκη, γ) κ.κ. Κων/νος Παναγιωτόπουλος, Κων/νος Σταθᾶτος καὶ δ) οἱ μαθηταὶ Σχολείου: Εὐθύμιος Κούτρας, Νικόλαος Κοφτόρης καὶ Γεώργιος Μανοῦσος.

ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΝΟΜΙΚΩΝ

ΤΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΥΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ» ΚΑΙ «ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ»

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. Ἐφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

«Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως ἐν Ἀθήναις τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου Νομικῶν, ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ «Δικηγορικοῦ Ἀγῶνος» σειρὰν ἄρθρων τοῦ διακεκριμένου Νομικοῦ καὶ συγγραφέως κ. Χρίστου Γιώτη, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δώσωμεν καὶ νέαν σειρὰν ἄρθρων τοῦ ἰδίου διὰ τὸ ἐν Ἀθήναις συνελθὸν Συνέδριον τοῦ τρέχοντος ἔτους».

Κατὰ τὸ 1950, ἐκτὸς ἄλλων διεθνῶν συνεδρίων νομικῶν, λαβόντων χώραν ἀλλαχοῦ, συνῆλθον εἰς Λονδῖνον δύο διεθνῆ συνέδρια. Τὸ πρῶτον τούτων, φέρον τὴν προσωνυμίαν «3ον διεθνὲς συνέδριον ἐπαγγελματιῶν νομικῶν (Third international Conference of the legal profession), ὠργανώθη ὑπὸ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς ἑδρευούσης, μεταπολεμικῶς δὲ ἱδρυθείσης, «Διεθνοῦς Ἑταιρείας τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων» (International Bar Association). Τὸ δεύτερον τούτων ὑπὸ τὸ ὄνομα 3ον διεθνὲς συνέδριον συγκριτικοῦ δικαίου (3me Congrés international de droit comparé), ὠργανώθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας τοῦ Συγκριτικοῦ Δικαίου καὶ εἰδικώτερον ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως αὐτῆς καθηγητοῦ κ. Elemer Balogh.

Περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς ἀμφότερα τὰ διεθνῆ ταῦτα συνέδρια ἐμερίμνησεν ἡ ἡμετέρα «Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Ποινικοῦ Δικαίου», ἔτι δὲ εἰδικώτερον διὰ τὸ δεύτερον τούτων ἐμερίμνησε μετὰ δραστηριότητος τὸ «Ἑλληνικὸν Ἰνστιτοῦτον Διεθνοῦς καὶ Ἀλλοδαποῦ Δικαίου». Οὕτω ἀπεστάλησαν εἰς ἀμφότερα ταῦτα τὰ συνέδρια, ἰδίᾳ εἰς τὸ δεύτερον, ἀξιόλογος ἀριθμὸς ἐκθέσεων ἐπὶ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ δικαίου ὑπὸ ἑλλήνων νομικῶν, τοῦ τε ἐγχωρίου καὶ τοῦ ἀποδήμου ἑλληνισμοῦ, περιλαμβανομένων καὶ δοκίμων ἐκπροσώπων τῆς μεγαλονήσου Κύπρου.

Χρησιμότης τῶν διεθνῶν συνεδρίων τῶν νομικῶν.

I. Προκειμένου ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ διεθνῶν συνεδρίων νομικῶν, τίθεται αὐτομάτως τὸ προεισαγωγικὸν ἐρώτημα. Ἐνυπάρχει ἄραγε εἰς τὰς ἐργασίας τῶν τοιούτων διεθνῶν ἐπιστημονικῶν συνεδρίων πρακτική τις χρησιμότης; Ἢ μήπως, καὶ ἐκεῖνοι ἐπὶ ματαίῳ συζητοῦν, καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἔτι μᾶλλον ματαιοσχολοῦμεν σχολιάζοντες τὸ τὶ ἐκεῖνοι εἶπον;

Ἐξ ὅσων ἔχω ἀντιληφθῆ, δύο ρεύματα γνωμῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶναι παρ' ἡμῖν διάχυτα. Οἱ μὲν θεωροῦν τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων διεθνῶν συνεδρίων ὡς τὸ πόρισμα πάσης ἐπιστημονικῆς προόδου ἐν ἑκάστῳ θέματι, περὶ οὗ ταῦτα ἀποφαίνονται· τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων συνεδρίων ἐκλαμβάνουν ὡς τὸ ἁγίασμα τῶν ἁγιασμάτων. Ἄλλοι πάλιν, ἀντιθέτως, κρίνουν τὰ συνέδρια ταῦτα ὡς ἀποτελοῦντα εὐκαιρίας γευμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα ἁπλῶς καὶ μόνον γνωριμίαι συνάπτονται μεταξὺ τυροῦ καὶ ἀχλαδίου, ἡ δὲ ἀληθὴς ἐπιστήμη εὑρίσκεται μακρὰν τῶν ἐφημέρων τούτων συναντήσεων, εἰς ἀπρόσιτα ἄντρα κατ' ἰδίαν ἐπιστημονικῶν μελετῶν ἐν ἑκάστῃ Χώρᾳ.

Ἠδύνατο τις ἴσως νὰ ὑποθέσῃ, ἀκολουθῶν μίαν κοινῶς γνωστὴν συμβιβαστικὴν μέθοδον, ὅτι ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον. Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῦ προκει-

μένου συμβαίνει τι διάφορον: ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης γνώμης.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πρώτους, τοὺς ἀποδίδοντας δηλαδὴ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων συνεδρίων, οἱονεὶ μαντικὴν δύναμιν, παραβλέπουν οὗτοι, ὅτι αἱ εἰς τὰ συνέδρια ταῦτα συζητήσεις εἶναι ἀναγκαστικῶς λίαν περιωρισμέναι κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων εἶναι συνήθως ἐν ἀναλογίᾳ μέγας, οἱ δὲ μετέχοντες τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφάσεων πράττουν τοῦτο κατὰ προαίρεσιν καὶ οἱονεὶ συμπτωματικῶς· εἶναι ἐπὶ πλέον ἔκδηλον, ὅτι αἱ συζητήσεις, ἐπὶ ἀμφισβητουμένων μάλιστα ἐπιστημονικῶν θεμάτων, διὰ νὰ καταλήξουν εἰς ἀσφαλὲς συμπέρασμα προσαρμοζόμενον εἰς τὰς διϊσταμένας ἀπόψεις, ἀπαιτοῦν συνήθως χρόνον μακρόν, ὁ ὁποῖος ἐλλείπει εἰς τὰ τοιαῦτα συνέδρια. Αἱ συζητήσεις ἑπομένως βραχύνονται, μὲ ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον αἱ ἀποφάσεις νὰ λαμβάνωνται συνήθως ἐπὶ γενικῶν γραμμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι φυσικὸν αἱ γνῶμαι κατὰ κανόνα νὰ συμπίπτουν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐλάττωμα ἅμα καὶ τὸ προτέρημα τῶν ἀποφάσεων τῶν τοιούτων συνεδρίων, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν μὲν πολλάκις ἄλυτα ζητήματα λεπτομερειακά, διαπιστώνουν ὅμως τὴν καθολικὴν συμφωνίαν τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Κόσμου ἐπὶ τῶν βασικῶν γραμμῶν ἑκάστου ἐρευνωμένου θέματος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀποτελέσῃ χρήσιμον ὁδηγὸν διὰ τὸν νομοθέτην τῶν κατ' ἰδίαν Κρατῶν καὶ νὰ συντελέσῃ ἅμα εἰς προοδευτικὴν ἑνοποίησιν τῶν νομοθεσιῶν τῶν διαφόρων Χωρῶν. Πολύτιμον μέν, ἀληθῶς, εἶναι τὸ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἐκ τῶν τοιούτων διεθνῶν συνεδρίων ἀπόκτημα, ἀλλ' ὄχι καὶ μέγα.

Ὅσον ἀφορᾷ ἤδη τοὺς ἔχοντας τὴν δευτέραν γνώμην· οὗτοι εὑρίσκονται ἀπό τινος ἀπόψεως εἰς καλλιτέραν τῶν πρώτων μοῖραν· διότι ἀποφεύγοντες ν' ἀτενίσουν κατὰ πρόσωπον τὸ περὶ διεθνῶν ἐπιστημονικῶν συνεδρίων θέμα, κατευθύνουσι διὰ τῆς φαντασίας των τὰ βλέμματα αὐτῶν πρὸς μίαν εὐάρεστον ἅμα καὶ μᾶλλον πρακτικὴν ὄψιν. Λησμονοῦσιν ὅμως, ἀλλ' ἀπὸ ἀντιθέτου πλευρᾶς οὗτοι, ὅτι διὰ νὰ προπαρασκευασθῇ ἓν διεθνὲς ἐπιστημονικὸν συνέδριον, ἀπαιτεῖται προεργασία διετὴς ἢ τριετής, ἐνίοτε καὶ μακροτέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ διανοούμενοι τῆς θεωρίας ἅμα καὶ τῆς πράξεως τῶν πλείστων τῶν ἐπὶ Γῆς Χωρῶν, καταβάλλουσιν οἰκείᾳ προαιρέσει—καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ἀπεριορίστου ἐλευθερίας σκέψεως—πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα παραγάγωσι καὶ ἐμφανίσωσι διὰ τῶν ὑποβαλλομένων ἐγγράφων ἐκθέσεών των ἕκαστος ἐργασίαν καὶ πορίσματα κατὰ τὸ δυνατὸν πρωτότυπα ἐπὶ τῶν συζητητέων θεμάτων. Αἱ ἐκθέσεις αὗται μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν συζητήσεων, ἐκτυποῦνται συνήθως ὑπὸ τῆς Ὀργανωτικῆς τοῦ Συνεδρίου Ἐπιτροπῆς, εἴτε καταχωρίζονται αὗται εἰς διεθνῆ περιοδικά.—Εἰς τοὺς τόμους τούτους εἰς ἐρευνητὴς—ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνεδρίων—ἀναδιφῶν, καὶ δὴ χωρὶς νὰ διαθέσῃ χρόνον πολύν, δύναται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὰς σκέψεις, τοὺς θεσμούς, τὴν διανοητικότητα, τὸν βαθμὸν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ οἱασδήποτε ἐν διεθνεῖ ἐπικοινωνίᾳ εὑρισκομένης Χώρας καὶ νὰ ἀντλήσῃ οὕτω ἐκεῖθεν πᾶν τὸ ὠφέλιμον καὶ προοδευτικόν, ἐλέγξῃ δὲ καὶ ἀπορρίψῃ πᾶν τὸ καθυστερημένον καὶ ἐπιβλαβές. Τὴν κοινωνικὴν ὠφελιμότητα τῶν τοιούτων ἐκ τῆς διεθνοῦς ἐπικοινωνίας προκυπτουσῶν γνώσεων, κατεῖδεν ἀπὸ πρώτης ἀκτῖνος τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος καὶ ἐξῆρε διὰ τοῦ ἀξιομνημονεύτου περὶ τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως στίχου του: «πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω». Ἡ ρηθεῖσα ἔντασις διεθνοῦς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ συνεργασίας τῶν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ἀσχολουμένων, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ τῶν τοιούτων διεθνῶν συνεδρίων, ὅπου προωθεῖται παραλλήλως καὶ ἡ ἄμιλλα μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων τῶν διαφόρων Χωρῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς καθολικῆς ἐπιστημονικῆς προόδου.

II. Ἀφ' οὗ κατά τινα τρόπον ἀνεγνωρίσαμεν τὸ ἐρευνητέον ἔδαφος, δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐπισκοπήσωμεν τὰ ἐν τοῖς ὑπ' ὄψει δυσὶ συνεδρίοις θέματα καὶ τὰς ἐπὶ τούτων ληφθείσας ἀποφάσεις. Ἀλλ' ὅμως, διὰ πλήρη τοιαύτην ἐπισκόπησιν θὰ ἀπῃ-

τοῦντο ὧραι μακραί, διότι ἀριθμητικῶς μὲν τὰ μελετηθέντα θέματα ὑπῆρξαν οὐκ ὀλίγα, ποιοτικῶς δὲ ἦσαν τὰ πλεῖστα ἀξιολόγου σημασίας. Μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μακρυγορῶ, θέλω κατ' ἐπιλογὴν διεξέλθῃ ἀριθμόν τινα ἐκ τῶν θεμάτων τούτων, ἵνα ἀφ' ἑνὸς παράσχω μίαν ἰδέαν τοῦ ποιοῦ αὐτῶν καὶ ἐπὶ πλέον προσπαθήσω νὰ ἐξαγάγω γενικά τινα ἐκ τῆς διεθνοῦς ταύτης ἀνταλλαγῆς γνωμῶν συμπεράσματα.

III. Ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ πρώτου, τοῦ ὀργανωθέντος ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων». Εἰς τὸ διεθνὲς τοῦτο συνέδριον τὸ ὁποῖον συνῆλθεν ἐν Λονδίνῳ ἀπὸ τῆς 19ης μέχρι τῆς 26ης Ἰουλίου 1950, ἀντιπροσωπεύθησαν περὶ τὰ 40 Κράτη, μετέσχον δὲ πλέον τῶν ἑξακοσίων συνέδρων, καθηγητῶν Πανεπιστημίου, δικαστῶν, εἰσαγγελέων, δικηγόρων καὶ ἄλλων νομικῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Ἡμισφαιρίων.

Παρὰ τὸν τίτλον του, τὸ Συνέδριον τοῦτο δὲν περιωρίσθη εἰς ἐξέτασιν ἐπαγγελματικῶν μόνον ζητημάτων, ἀλλ' ἠσχολήθη κυρίως μὲ θέματα εἰλημμένα ἐκ τοῦ ὅλου Δικαίου.

Ἠσχολήθη δηλ. μὲ τὰς ἐξῆς γενικὰς κατηγορίας κλάδων ἢ ζητημάτων τοῦ Δικαίου.

1) Ἡ συντακτικὴ διαμόρφωσις τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν. 2) Αἱ σχέσεις μεταξὺ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τοπικῶν Ὀργανώσεων. 3) Δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. 4) Διεθνὴς Δικαιοσύνη. 5) Διεθνὴς δικαστικὴ συνεργασία. 6) Σύγκρουσις νόμων, συγκριτικὸν δίκαιον καὶ ὁμοιομορφία τῶν νόμων. 7) Ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀξιουμένων ἢ ἐξασκουμένων δικαιωμάτων ὑπὸ τῶν Πολιτειῶν εἰς τὸ Δυτικὸν Ἡμισφαίριον ἐπὶ τῶν χωρικῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ὑπεδάφους αὐτῶν. 8) Νομικὰ προβλήματα σχετικῶς μὲ τὴν διεθνῆ οἰκονομικὴν συνεργασίαν. 9) Τὸ ἐπάγγελμα τῶν νομικῶν. 10) Νόμος μεταναστεύσεως καὶ πολιτογραφήσεως, καὶ δὴ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προβλήματα τὰ προκύπτοντα ἕνεκα τῶν ἐκτοπιζομένων προσώπων καὶ τῶν πολιτικῶν φυγάδων. 11) Ἐνοποίησις τῆς διεθνοῦς προστασίας τῶν συγγραφικῶν δικαιωμάτων. 12) Προνόμια εὑρεσιτεχνίας καὶ ἐμπορικὰ σήματα. 13) Διεθνὲς Οἰκονομικὸν Δίκαιον. 14) Διεθνὲς Ποινικὸν Δίκαιον.

Ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν κλάδων τούτων ἢ τμημάτων τοῦ Δικαίου, ἐτέθησαν ἀνὰ 3 ἕως 5 εἰδικώτερα ἐρωτήματα. Ἰδοὺ τινὰ τούτων σποραδικῶς:

α) Πρέπει νὰ γίνῃ διεθνὴς σύμβασις προβλέπουσα διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων; καὶ τίνι τρόπῳ θὰ ἐπιβάλωνται ταῦτα;

β) Πρέπει τὸ Δικαστήριον Διεθνοῦς Δικαιοσύνης νὰ περιβληθῇ γενικὴν ὑποχρεωτικὴν δικαιοδοσίαν;

γ) Πρέπει νὰ ἐγκατασταθοῦν βοηθητικὰ δικαστικὰ ὄργανα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν μὲ δικαιοδοσίαν νὰ ρυθμίζουν τὰς ἀξιώσεις ἰδιωτῶν, ἱδρυμάτων ἢ σωματείων ἐναντίων Πολιτειῶν; Ἢ νὰ ρυθμίζουν ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας διαφορὰς μεταξὺ ἰδιωτῶν διαφόρου ἐθνικότητος;

δ) Ἀμοιβαία συνδρομὴ τῶν Πολιτειῶν πρὸς ἐξακρίβωσιν ἀλλοδαποῦ νόμου εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις.

ε) Σύγκρουσις νόμων ἐπὶ διαζυγίων καὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς.

στ) Ἐκπαίδευσις τῶν νομικῶν.

ζ) Ἐγκλήματα κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἀνθρωπότητος.

η) Ἡ ναρκοανάλυσις ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον.

θ) Δικαίωμα τοῦ συνηγόρου μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν θεμάτων τούτων, δύο μόνον μοὶ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ πραγματευθῶ ἐνταῦθα καὶ δὴ περιληπτικῶς. Τὸ ἓν ἀφορᾷ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ δὲ ἕτερον τὴν ναρκοανάλυσιν ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον.

(Συνεχίζεται)

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΕΤΡΑΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

— Πῶς ἕνα τεμάχιον ἡφαιστειογενοῦς βράχου διηγεῖται μέσῳ ἑνὸς μέντιουμ τὴν ... ἱστορίαν του! Τί λέει γιὰ τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὁ καθηγητὴς Ντέντον. Τί εἶναι ἡ ἠλεκτρονικὴ μνήμη —

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γεωλογίας Ντέντον, ἑνὸς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ψυχοφυσιολογίας καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αὐτοβιογραφία Πέτρας» περιγράφεται τὸ ἑξῆς περιεργότατον πείραμα:

Εὑρισκόμενος εἰς τὴν Τζέημσβιλλ τοῦ Οὐϊσκόνσιν, ἐξέλεξα τεμάχιον βράχου χρώματος σκοτεινοῦ καὶ χαρακτηριστικοῦ σχήματος, βάρους 4 λιτρῶν καὶ ἔκοψα ἐξ αὐτοῦ μικρὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἔδωσα εἰς τὸ μέντιουμ (τὴν σύζυγόν του) ποὺ οὔτε ἐγνώριζε πόθεν προήρχετο οὔτε ἠδύνατο διὰ τῆς ἀφῆς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

Αἱ ἐντυπώσεις τῆς Ντέντον, ἡ ὁποία εἰς ὁμοίας περιπτώσεις ἐνεσαρκώνετο καὶ συνεσωματοῦτο, οὕτως εἰπεῖν, τὸ παρουσιαζόμενον εἰς αὐτὴν ἀντικείμενον ἦσαν αἱ ἑξῆς :

«—Θεέ μου! Τί σπασμοὶ τῆς ὕλης κρύπτονται εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν! Δὲν ἐννοῶ τίποτε!...Ἔχω,τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐξημέσθην ἀπὸ ἡφαίστειο μαζὶ μὲ κῦμα λάσπης...Βλέπω πλησίον μου ἄλλα μεγάλα κομμάτια βράχων ἀκόμη μεγαλείτερα ἀπὸ ἐμέ, ἂν καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ ὀγκώδης....

» Εἶναι τὸ παραδοξότερον συναίσθημα ἐξ ὅσων ἠσθάνθην ποτέ...Αἰσθάνομαι ὅτι ὠθοῦμαι πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ κυκλικὴν κίνησιν ἀπὸ λασπώδη χείμαρρον παρασύροντα μεγάλους λίθους...Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται διὰ μιᾶς, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ ἐπανειλημμένως...Παρασύρομαι ἀπὸ τὸ ρεῦμα ποὺ κυλᾷ τρομακτικά...Τώρα ἀπετέθην ἀκίνητος κάπου, ἀλλὰ οἱ μυκηθμοὶ τοῦ ἡφαιστείου ἀντηχοῦν φοβερώτεροι ἀπὸ πρίν... Εἰς καθένα ἐξ αὐτῶν κυλοῦν νέοι χείμαρροι διαπύρου λάσπης, οἱ ὁποῖοι σφενδονίζονται βιαίως ἔξω τοῦ κρατῆρος...Ἔξαφνα μία παλινδρόμησις τοῦ κύματος μὲ φέρει ξανὰ μέσα εἰς τὴν ἄβυσσον. Τί μανίαι ὑποχθόνιοι ἐξαπολύονται ἐκεῖ μέσα!..Ἀλλὰ δὲν βυθίζομαι πολὺ διότι νέος βρυχηθμός, μὲ νέον κῦμα ἐκρήξεως μὲ φέρουν πάλιν ἐπάνω...

» Τὸ πᾶν ἀναβράζει γύρω μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τὸν παραμικρὸν πόνον... Δὲν βλέπω κἂν φλόγας, ἀλλὰ μόνον καπνοὺς καὶ ἀναθυμιάσεις...

» Τώρα ἔχω κυλήσει κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους...Ἀκούω ἀκόμη τοὺς μυκηθμοὺς τῆς ἐκρήξεως καὶ τὸ ἔδαφος τρέμει...Μένω ἐκεῖ πολὺ καιρὸν καὶ ἔπειτα βυθίζομαι εἰς βαθειὰν καὶ σκοτεινὴν κοιλότητα, ὅπου μὲ περιβάλλουν νερὰ καὶ ὑγρασία. Εἶμαι σὰν θαμμένη εἰς τὴν ἄβυσσον αὐτήν.

» Τώρα ὅμως τὰ νερὰ ὁρμοῦν μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ μὲ στριφογυρίζουν ἰλιγγιωδῶς...Ἀλλάσσω βραδέως θέσιν καὶ προχωρῶ κάμποσον καιρόν. Ὁ καιρὸς αὐτὸς ὅμως εἶναι α ἰ ὧ ν ε ς ...Τέλος ξαναβλέπω τὸ φῶς! Εἶναι μακρὺς κρημνὸς κατερχόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν. Πρὸς αὐτὸν μὲ ρίπτει γιγαντιαῖον κῦμα καὶ μὲ ἀφήνει εἰς τὴν ξηράν. Αἰσθάνομαι περίεργον συναίσθημα παθητικότητος ν' ἀφίνωμαι εἰς τὸ μοιραῖον. Ὅλα μοῦ φαίνονται τόσον περίεργα...Ἔπειτα εὑρίσκομαι εἰς τὸ βάθος μιᾶς λίμνης...Ὄχι ὅμως πολὺ βαθειά, διότι διακρίνω ἐπάνω μου καὶ ἄλλους βράχους...Ἀλλὰ τί κρῦα εἶναι τὰ νερὰ αὐτά!..Καὶ βαθμηδὸν ὁ πυθμὴν τῆς λίμνης γεμίζει ἀπὸ μεγάλους βράχους ποὺ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κυλοῦν μέσα. Εὑρίσκομαι εἰς ψυχρότατον γεωγραφικὸν πλάτος καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι παγωμένη... (Τὸ μέντιουμ ὄντως ἔτρεμεν ὁλόσωμον ἀπὸ τὸ φανταστικὸν ψῦχος).

«Αἰσθάνομαι ἀκόμη ὅτι εἶναι ἐπάνω μου κάτι ποὺ δὲν εἶναι νερό, δὲν κατορθώνω ὅμως ν' ἀντιληφθῶ τί εἶναι...Μόλις κατορθώνω νὰ διακρίνω...Τώρα ἀρχίζω ν' ἀντιλαμβάνωμαι πὼς εἶναι πάγος, διότι ἀφήνει τὸ φῶς νὰ περνᾷ...'Εννοῶ ὅτι εἶμαι αἰχμάλωτος τεραστίου παγετῶνος, ὅστις ἐκτείνεται ἐπ' ἄπειρον. Ὁ παγὼν ὅμως κινεῖται καὶ κινοῦμαι μαζί του πρὸς Νότον μὲ διαλείμματα κινήσεως καὶ ἔχω τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ ἀνώτερον μέρος του προχωρεῖ περισσότερον τοῦ κάτω. Λογικῶς τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι.

»'Αντιλαμβάνομαι συγχρόνως φοβεροὺς κρότους ὡς θραυομένων βράχων καὶ τὸ ψῦχος εἶναι ἀκόμη ζωηρότερον. Βαθμηδὸν ἡ θερμοκρασία καταπίπτει καὶ ἡ θερμότης αὐτὴ φαίνεται ἐρχομένη κάτωθεν, διότι ἀκριβῶς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ παγετῶνος φαίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίζον ἀναλυόμενον καὶ ἐλαττούμενον. 'Εννοῶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀπαλλαγῶ τῆς αἰχμαλωσίας μου...

Πράγματι !... Τώρα βλέπω ὅλον τὸν παγῶνα σὰν βουνὸν μὲ πολλὰς κορυφὰς ...'Εγὼ ὅμως εἶμαι ἐλευθέρα πιὰ καὶ μόλις κινοῦμαι...».

Ὁ καθηγητὴς Ντέντον, ἀναλύων τ' ἀνωτέρω, ἐπικυρώνει ὅτι ὄντως τὸ τεμάχιον τῆς πέτρας ἐλήφθη ἐξ ἡφαιστειογενῶν πλανητικῶν βράχων, οἵτινες μετεφέρθησαν εἰς τὰ μέρη αὐτὰ ἀπὸ παλαιοτάτων παγώνων καὶ τονίζει ἀκόμη τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν τῆς παρατηρήσεως τοῦ μέντιουμ, ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μετακινήσεως μεταξὺ τῶν ἄνω καὶ κάτω μερῶν τοῦ παγῶνος.

Ὅ,τι ὅμως ἀποτελεῖ ἀληθῶς σπουδαῖον ζήτημα, εἶναι ἡ ἐκ τῶν κάτω προερχομένη θερμότης, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν αἰτία τῆς ἀναλύσεως τοῦ παγῶνος.

«Λοιπὸν τὸ μέρος ὅπου ἐλήφθη τὸ τεμάχιον, λέγει ὁ Ντεντόν, ἦτο ἡ περιοχὴ τῶν μολυβδούχων κοιτασμάτων ('Ιλλινόϊς Οὐϊσκόνσιν) καὶ εἶμαι νῦν πεπεισμένος ὅτι ταῦτα προῆλθον κάτωθεν καὶ ἐν ἀτμώδει καταστάσει ἐνεπότισαν τὰ θερμὰ ἀσβεστοῦχα καὶ μαγνησιοῦχα στρώματα τοῦ ὑπεδάφους. Αἱ ἐνδείξεις τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ἄφθονοι εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν.

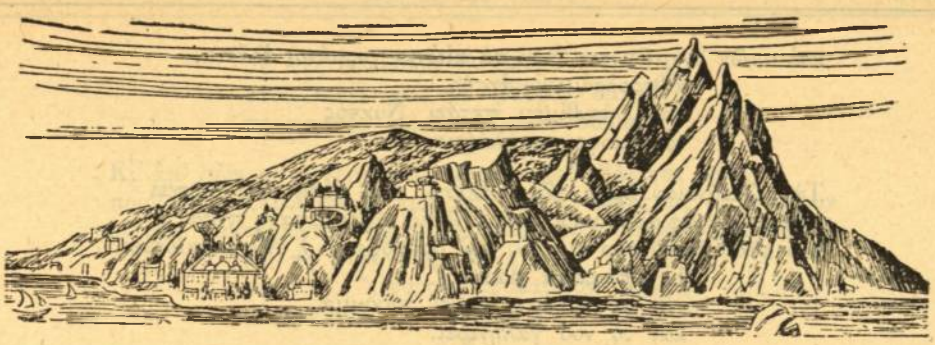
Δηλαδὴ οἱ παγῶνες κατερχόμενοι ἐκ βορρᾶ καὶ συναντῶντες τὸ γεωλογικῶς ἀκόμη θερμὸν τοῦτο στρῶμα, ἀνελύοντο καὶ ἄφηναν νὰ καταπέσουν οἱ βράχοι, τοὺς ὁποίους εἶχον αἰχμαλωτίσει κατὰ τὴν πῆξιν των. 'Εντεῦθεν λοιπὸν ἐσχηματίσθη ὅλη ἡ συσσώρευσις τῶν πλανητικῶν βραχωδῶν ὄγκων, οἵτινες εὑρίσκοντο εἰς τὸ Οὐϊσκόνσιν πρὸς βορρᾶν τῶν μολυβδούχων κοιτασμάτων. 'Εγὼ ὅμως, τονίζει, οὐδόλως ἐσκεπτόμην τὴν ἐποχὴν τῶν πειραμάτων αὐτῶν ὁμοίαν θεωρίαν».

Βέβαια, τώρα, κατὰ τὴν γνώμην μας, τὸ περιστατικὸν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀποδεικτικόν, διότι ἴσως ἡ κ. Ντέντον νὰ ἐπῆρε τὰς περιγραφὰς αὐτὰς ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ γεωλόγου συζύγου της. Εἰς ἀντίκρουσιν ὅμως ἔρχεται ἡ ἐπαλήθευσις διὰ τοῦ πειράματος αὐτοῦ μιᾶς θεωρίας, τὴν ὁποίαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἐσκέπτετο ὁ Ντέντον.

Λοιπόν, πράγματι, κάθε ἀντικείμενον καὶ τὸ μικρότερον πετράδιον νὰ ἔχῃ ἐπάνω του τὴν ἱστορίαν του ;... Μία πέτρα τῶν 'Αθηνῶν νὰ μπορῇ νὰ μᾶς εἰπῇ περισσότερα ἀπὸ ὅλα τὰ σχετικὰ βιβλία ; Νὰ ὑπάρχῃ δηλαδὴ ἐκτὸς τῆς γνωστῆς μας μνήμης τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων καὶ μνήμη ἠλεκτρονιακὴ ἀνεξάλειπτος τῆς ἐνεργείας ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ὕλην;..

Τὰ πειράματα τῆς Ψυχομετρίας, περὶ τῶν ὁποίων ἐγράψαμε ἐκτενῶς σὲ προηγούμενα τεύχη τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» φαίνονται νὰ τὸ ἀποδεικνύουν, καὶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ πιθανόν.

Διότι, ὅπως ἀπὸ ἕνα κομμάτι λουρὶ ἑνὸς φονευθέντος στρατιώτου, ἐμποτισμένου μὲ τὸ «ἐπιψυχίδιον» τοῦ κατόχου του, κατώρθωσε ἕνα μέντιουμ νὰ μαντεύσῃ ὁλόκληρον τὴν ἱστορία τοῦ φονευθέντος, ἔτσι καὶ ἀπὸ ἕνα τεμάχιον πέτρας ἐμποτισμένης ἀπὸ ἠλεκτρονιακὴν μνήμην, εἶναι δυνατὸν νὰ μαντεύσωμε καὶ ν' ἀποκαλύψωμεν ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀψύχου περιβάλλοντός της. *ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ*

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΘΩΝΑ

«Κατόπιν τῆς ἐκδρομῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, δημοσιεύομεν ἐκ τοῦ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ τοῦ 1926, τόμος Β, τὴν ΩΔΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΘΩΝΑ τοῦ Ἐθνικοῦ μας ποιητῆ ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΠΑΝΑ. Οἱ δόκιμοι, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἅγιον Ὄρος, θὰ δοκιμάσουν ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν μελετῶντας τὴν ᾠδὴν αὐτήν».

— λ —

Ρήγα τρανὲ τῶν βουνῶν, ἀστρομέτωπε Ἄθω, σὲ βλέπω,
ὅπως δὲν εἶδ' ὁ Μωϋσῆς τοῦ Σινᾶ τὴν Θεόχτιστη ράχι.
Ἄφθαστον ὄρος καϋμῶν κ' ἡ Νιόβεια κ' ἔρμη καρδιά μου,
ξένη στὸν κόσμον αὐτόν,
ἀδελφόν της ξανοίγει πιστὸν
στὴν ἀγνή σου μορφή, Γίγαντά μου.

*

Θρόνους Καισάρων χρυσοῦς καὶ πορφύρας ἂς χαίρωνται ἄλλοι,
ἄλλοι ἂς κυλιοῦνται βαρεῖς στὴ χρυσόκοκκην ἄμμο τῶν Κροίσων,
κι' ἄλλοι ἂς μεθοῦν φοβεροὶ στὰ Αἱμόβρεχτα τοῦ Ἄρεως τόξα.
Σ' ἄλλους τοῦ κόσμου ἡ βοή,
τῶν ὀργίων ἡ πλάνος ζωὴ
κ' ἡ ἐφήμερη Δόξα.

*

Ὅταν στὰ σπλάχνα λυσσᾷ καὶ τοῦ Πόνου μουγκρίζ' ἡ μανία,
ὅταν τῆς Γνώσεως ὁ γὺψ Προμηθέα κρυφὸν σὲ σπαράζῃ
κ' ἡ νοσταλγία τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸν μαῦρόν του γρίφον σὲ λυώνῃ,
σὺ μόνον, Ἄθω μου, σὺ
Γῆς Ἐδὲμ μᾶς προβάλλεις χρυσῆ
καὶ γιατρεύονται οἱ πόνοι.

*

Κι' ὅταν συντρίμμια φρικτὰ τὰ ὄνειρά μας ἐσκόρπισεν ἡ Μοῖρα,
κάθε μας ἅγιο παλμὸ καὶ μιὰν Ἅρπυια κατάπιε τοῦ Φθόνου
κι' ἄχαρ' ἡ Νειότ' ἡ γλυκειὰ μεσ' στὸν τάφο τῆς Μνήμης μας κλαίει,
μιά σου ὦ τότ' ἐρημιὰ
τῆς στυγὸς θεία εἶναι γωνιά,
ποὺ ὁ ληθάνεμος πνέει.

*

Στ' ἀνθοστεφῆ σου νερά, ποὺ μοσκιὲς καὶ πλατάνια ποτίζουν,
κύκνος λευκὸς ἡ ψυχὴ κολυμπᾷ καὶ τραγοῦδι τονίζει

καὶ στῶν λοχμῶν σου ἐκεῖ τὰ αἰώνια γυρμένος ἐλάτια,
αἰθεροδρόμων ἀητός,
στῆς πενθίμου πετάει Νυκτὸς
τὰ σκιόφεγγα πλάτεια.

*

Τὴν ὠκεάνειαν ὀργὴ τῆς θυέλλης, ποὺ μέσα μας βόγγει
καὶ ναυαγοὺς μυστικοὺς καθ' Ἐλπίδ' ἀφροβάσανη πνίγει
τοῦ φλοισβικοῦ σου γιαλοῦ, ποὺ δροσόφτερ' ἡ Αὔρα χαϊδεύει,
ἡ ζαφειρένια ματιὰ
τὴ λυσσόστομη νικάει τρικυμιὰ
καὶ τὸ νοῦ γαληνεύει.

*

Ἔτσι καὶ πέρδικα ἀγνὴ κ' ἐρωτόπνοο παρόμοια τρυγόνι,
ἄγριου, σκληροῦ κυνηγοῦ τὴν ἀχόρταγη φεύγοντας κάννη
λαχανιασμένα, δειλὰ καὶ μὲ χείλη ἀπ' τὸν πόνο κλεισμένα,
μέσα σὲ δάσος πυκνό,
καταφύγιο εὑρίσκουν στερνὸ
καὶ ξεχνοῦν τὰ καϊμένα.

*

Ρήγα σὲ εἶπα βουνῶν, ὄχι! ὄρος, βουνόν, σὺ δὲν εἶσαι
τοῦ Σαβαὼθ ὁ ναὸς τοῦ Ἀγνώστου, εἶσαι τἄγιο Βῆμα.
Τὸ διαμαντένιο φεγγάρι ποὺ λάμπει στὰ αἰθέρια μάκρη
ἄστρον δὲν εἶναι Νυκτός,
Πολυέλαιος εἶναι χυτὸς
στὴ γιγάντιά σου ἄκρη.

*

Τῶν κεραυνῶν σου ἡ βροντή, τῶν κωδώνων σου εἶναι ὁ ἦχος.
Τῆς λαίλαπός σου ἡ πνοὴ θεοσύνθετη ἁπλοῦται ἁρμονία
καὶ τῶν δρυῶν σου ἡ κορφές, τῶν δρυῶν σου ποὺ ἀστρόφθαστες
(σειοῦνται,
εἶναι οἱ λαμπάδες οἱ ἁγνές,
ποὺ μὲ ἄλλες ἐκεῖ φωτεινὲς
στὰ οὐράνια φιλιοῦνται.

*

Τῶν νεφελῶν σου τὰ πλήθη, ποὺ ὡς χάους πυργώνονται τείχη,
εἶν' οἱ πυρίπνοες πύλες, ποὺ ἀστράπτων ὁ Πλάστης προβάλλει
καὶ τῶν φρικτῶν χαραδρῶν σου τ' ἀγριόκρεμνα κι ἄμετρα βάθη
εἶναι τοῦ Ἅδου οἱ σπηλιές,
ποὺ μὲ μαύρες δεμένα θηλιὲς
βαραθροῦνται τὰ πάθη.

*

Τῶν κορυφῶν σου ἡ τριάς, δὲν εἶν', ὄχι! τὸ τρίκωχο στέμμα,
ποὺ στὸν ὀρέων τὸν ρήγαν κάποιο ἀόρατο ἐφόρεσε χέρι.
Εἰς τὸν θεώρατον σέ, καὶ φοιβόθολον ναὸν τοῦ ὀνείρου,
τῶν κορυφῶν σου ἡ τριὰς
εἶν' αὐτή σου ἡ Ἁγία Τριὰς
καὶ Τριὰς τοῦ Ἀπείρου.

— Β —

Ποιοὶ 'νε πλὴν ὅμως ἐκεῖνοι, ποὺ ὡς μαῦρα καϋμῶν περιστέρια
σὲ γιασιμένιες φωλιὲς στὰ πελώρια πλευρά σου χτισμένες,
φτεροκοπῶντας γοργοί, ποὺ κι' ἀητοὶ θὰ ζηλεύαν ἀκόμα,

μὲ τῆς πλειάδος τὸ φῶς
στοῦ ναοῦ σου τὸ βάθρον ἐμπρὸς
προσκυνοῦν μὲ κυρτόγονυ σῶμα ;

*

Κι' ἀπ' τῶν σπηλαίων ἐκεῖ τὰ ταρτάρεια θἄλεγες βάθη,
ποιοὶ Νεολάζαροι αὐτοί, ποὺ ἀπὸ τάφους Ζωῆς ὡς νὰ βγαίνουν
κι' ὡς φαντασμάτων σκιὲς, βαθυπώγωνες, ραβδογυρμένες,
μὲ τὴ ροδόχροη Αὐγὴ
εἰς τὸν Ὄρθρον προβαίνουν ἀργοί,
μὲ ματιὲς δακρυσμένες ;

*

Δράκε τρικέφαλε σύ, ἀπιστίας, κακίας καὶ φθόνου,
πάψε τὴν τόση χολή, τὸ πικρό σου νὰ χύνῃς φαρμάκι,
πάψε τὴν τόσην ὀργή, ποὺ ὡσὰν σίφουνας μέσα σου πνέει
κ' ἔλα γονάτισε ἐμπρὸς
εἰς αὐτούς, ποὺ μὲ γλῶσσαν πυρὸς
τἄγριο μίσος σου καίει.

*

Θεῖοι Κυναίγειροι αὐτοί, μὲ τὰ δόντια κρατοῦν ραγισμένα
ὅ,τι ἀσεβείας ἐσὺ τρελλὸς Αἴολος θέλεις νὰ πνίξῃς
κ' ἡ πεντηκόντορος ναῦς, ποὺ πανί της χρυσὸ τὴν Ἐλπίδα
καὶ γιὰ σημαία σεπτὴ
τὴν ψυχὴ τῆς Ἀγάπης κρατεῖ
εἶν' ἡ Πίστις—Θεοῦ ναυαρχίδα.

*

Μὲ τὴν τριήρην αὐτήν, ποὺ τὸν Πλάστην μας ναύκληρον φέρει,
νὰ ταξιδέψῃς μπορεῖς στἀφρισμένο κανάλι τοῦ Πόνου
κι' ὡς Ὀδυσσεὺς πλανηθεὶς κι' ἀπὸ ἄγριο δερόμενος κῦμα.
Ἄτρομος γίγας καὶ σὺ
σ' Εὐτυχίας πανώρηο νησὶ
νὰ ἀράξῃς, νὰ φέρῃς τὸ βῆμα.

*

Ἀλλὰ μήπως σὺ μόνον ἐδῶ θεῖον σκάφος, καράβι ἁγιασμένο,
σἂν μαγικὴ ἀλκυὼν στοῦ Ἄθωνός σου σκιρτᾷς τἀκρογιάλια;
Μήπως στὸ ἀνθόσπαρτο ἐκεῖ καὶ δροσόνερο δάσος γυρμένες,
σἂν Ναϊάδες σεμνὲς
δυὸ ἀδελφάδες δὲν γέρνουν ἁγνές,
δὲν φιλιοῦνται ἑνωμένες;

*

Μήπως δυὸ ἀηδόνια ἐκεῖ στοῦ Ὡραίου τὸ δένδρο σμιγμένα,
ὦ Ἁρμονία σεπτὴ καὶ τοῦ Ζεύξιδος ἄφθαστη τέχνη,
κυνηγημένα φρικτὰ καὶ ὁλοῦθε, μὲ δάκρυα σμιγμένα
στὶς μυστικές σας φωλιές,
δὲν σκορπίζετε οὐράνιες λαλιές,
καθὼς πρὶν δοξασμένα ;

*

Κλίμακα μήπως Ἰακὼβ τὴ χαόσκεπη, ὦ Ἄθω, κορφή σου,
τὲς τρομερές σου πλαγιὲς οὐρανόγειο δὲν κάνει γεφύρι,
γιὰ νὰ μιλήσῃ κρυφὰ κ' ὑπερκόσμια σάλπιγγα γίνῃ
τῆς θεορρήτου φωνῆς,
ὅποιος κόσμους νὰ πλάσῃ εὐγενεῖς
μέσ' στὰ σπλάχνα του κλείνει ;

Μὴ τῆς ἀγρίας ζωῆς οἱ φτωχοὶ ναυαγοί, δὲν εὑρίσκουν
τὲς λατρευτές σου ἀμμουδιές, ἄσυλόν των τὶς θεῖες ἀκτές σου,
καὶ τῶν ἀγνώστων παλμῶν οἱ ἀφανεῖς νεομάρτυρες, μήπως
δάκρυ δὲν χύνουν πικρὸ
καὶ δὲν σβύνει καμίνι σκληρὸ
τῶν κυμάτων σου ὁ χτύπος ;

*

Μὴ τοῦ «Ὁδοιπόρου» σου, ἐσύ, δὲν ὑπῆρξες παρήγορος μόνος (1)
κι' ὁ πληγωμένος ἀητὸς τῆς μεγάλης ἐκείνης ψυχῆς του
μὴ στῶν ἀκτῶν σου αὐτῶν τὴν κλαγγήν, τὸ οὐρανόφθαστον ἆσμα,
δὲν ἐξεχνοῦσε ὁ φτωχὸς
ὅταν ἄφιλος καὶ μοναχὸς
δυστυχίας κατήντησε φάσμα;

— Γ —

Ἄφησε τώρα κ' ἐμὲ τοῦ 'Αχανοῦς ἀτυχῆ ὁδοιπόρον,
Κόνδωρα θείων παλμῶν μὲ φτερὰ κατὰ γῆς μαδημένα,
καὶ σπουργιτῶν τολμηρῶν σκληρὸ παίγνιο κι ἔρμαιον τύχης,
στὰ σκιερά σου πλευρὰ
καὶ στὰ γάργαρ' αὐτά σου νερὰ
ναΰρω χῶμα τρεῖς πήχεις.

*

Πλάκα μου ἂς εἶνε βαρειά, κἄποιος ἄσπρος κι' ἀνθόπλεχτος βράχος,
κόσμος κηδείας γιὰ μὲ τὰ ζαρκάδια σου, τἄγια σου ἐλάφια,
κι' ἕνα μου δάκρυ πικρό, ποὺ κανείς, ὦ κανεὶς δὲν θὰ χύσῃ,
—τῶν ρυακιῶν σου ἡ δροσιά,
ἡ βρεμένη σου αὐτὴ φυλλωσιὰ
καὶ ἡ ἔρμη ἐκεῖ βρύση.

*

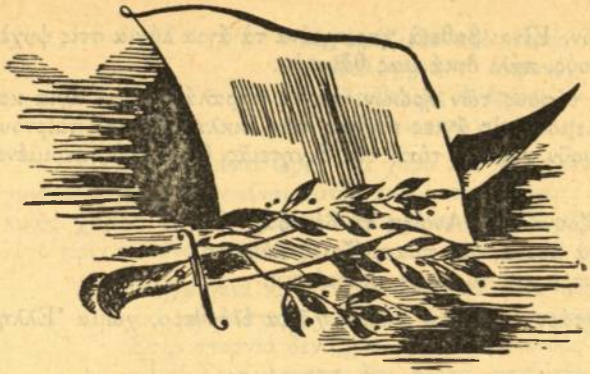
Ἕνας σου ἀητὸς τὴ λευκὴ καὶ ἀβυσσώδη σου ἀφήνοντας ράχι,
στὸν στοιχειωμένο μου Κέρκη (2) τὸ ἀκράτητο φτερό του ἂς ἀνοίξῃ
καὶ τῆς ἀγάπης μου ἂν δῇ τὸ πανώρηο δεντρὶ μαραμένο,
ἕνα του φύλλο γυμνὸ
ἂς μοῦ ρίξῃ ἐνθύμιο στερνὸ
μ' ἅγιον αἷμα βρεμένο.

*

Ὁ θλιβερός σου βοριᾶς—ἀδελφὸς τῆς θλιμμένης ψυχῆς μου,
ὁ ἐπιτάφιος ψάλτης αὐτὸς ἂς μοῦ γίνῃ καὶ μόνον.
Κ' ἕνα σου ἀηδόνι γλυκό, ντροπαλὸ κ' ἐρημόλαλο ἀηδόνι,
ἂς τραγουδῇ μυστικά :
Κἄποιο ταῖρι μου κλαίγω κρυφά,
ποὺ ἀγνώριστοι τῶφαγαν πόνοι.

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ

(1) Τὸν ἀείμνηστον ὑπαινίσσομαι ποιητὴν Π. Σοῦτσον.
(2) Ὁ Ἄθως τῆς ἰδιαιτέρας μου πατρίδος.

Ζάλογγο

Ὁ χορὸς τοῦ θανάτου

Ὑπὸ κ. **Θ. ΜΠΟΥΣΗ**, Ἀστυφύλακος

Ἡ χιλιοτραγουδισμένη Ἤπειρος, ὅπως καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, στέκει λυπημένη. Τί! κι' ἂν ἐβασίλεψαν βασιλεῖς καὶ ἂν ἔλαμψαν αὐτοκράτορες καὶ ἂν ἀκόμη τὰ μνημεῖα της ἐφώτισαν καὶ ἐδίδαξαν κατὰ καιροὺς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τὸ μέγεθος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος; Ἀλλὰ στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ὅλα εἶναι σιωπηλὰ «γιατὶ τἄσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά». Ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς στενάζει ὑπὸ τὸν βαρὺ ζυγὸν τῆς δουλείας «τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τοῦ Σουλτάνου». Χάθηκε πλέον ἀπὸ τὰ χείλη τῶν ραγιάδων τὸ χαμόγελο, ξεψύχησε τὸ ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ τραγούδι, τὸ κυριώτερο μέλημά τους εἶναι ἡ ἐξοικονόμησις τοῦ κεφαλικοῦ φόρου. «Τὸ χαράτσι!...».

Μία εἶναι ὅλων τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων ἡ σκέψις. Νὰ γίνουν ἐλεύθεροι!

Μὰ γιὰ τὴν ὥρα, ἡ Πύλη κυβερνᾷ!...

Ὁ Σουλτάνος κρεμάει λεβεντόκορμα παλληκάρια καὶ ἀτιμάζει ὁλόδροσα σὰν τὴν αὐγὴ τῆς Ἄνοιξης κορίτσια καὶ ὅλα πηγαίνουν καλά!...

Μὰ τὸ Σούλι; τὸ Σούλι μένει ἐλεύθερο!...

«κάθε κλαδὶ καὶ φλάμπουρο
κάθε κορφὴ καὶ κλέφτης».

Οἱ ἡρωϊκοὶ ὑπερασπιστές του, σὰν τοὺς ἀετοὺς περήφανοι, φωλιάζουν μὲς τὰ κράκουρα, συχνομιλοῦν μὲ τἄσπρα. Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, ὁ τύραννος τῶν Ἰωαννίνων, τὸ βλέπει πόνο στὴν ψυχή του τὸ ἐλεύθερο Σούλι. Στέλνει χιλιάδες τοὺς πεζούς, μυριάδες τοὺς σπαχῆδες. Μά! οἱ Σουλιῶτες τοὺς τσακίζουν, τοὺς ἀφοπλίζουν καὶ τοὺς στέλνουν κουρελιασμένους ἐκεῖ πάνω στὰ Γιάννενα, στὸν ἀφέντη τους τὸν Ἀλῆ Πασᾶ.

Εἶναι Δεκέμβριος τοῦ 1803!...

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἐπιχειρεῖ καὶ νέαν ἐπιχείρησι πρὸς καθυπόταξι τῶν ἐλευθέρων Σουλιωτῶν. Οἱ ἐλεύθεροι ἀετοὶ τῆς Ἠπειρωτικῶν κορυφῶν ἀποκρούουν μὲ πρωτοφανῆ ἡρωϊσμὸν καὶ περιφρόνησι τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἡλιοκαῶν Τούρκων πεζῶν. Τὸ ἀγριοβόρι τοῦ Δεκεμβρίου ἀνάβει περισσότερο τὴ φλόγα τοῦ πολέμου στὶς ψυχές τους καὶ ἡ πίστις γιὰ τὴν νίκη ὑψώνεται σὰν πύργος ἀπροσπέλαστος. Τὰ δίκαια βόλια τῶν Σουλιωτῶν θερίζουν τοὺς ἀπίστους καὶ ἀνέρχονται 1500 οἱ νεκροί. Μανία καταλαμβάνει τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, φόβος κι' ἀπογοήτευσις, ἀλλὰ τὸ μοιραῖο ἐπέρχεται!...

.....

Ὁ Πήλιος Γούσης εἰσπράττει τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίστασις χαλαροῦται. Ὅλα πλέον μάταια, ἄνισος ὁ ἀγών, οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας. Ὅστόσο πολεμοῦν! καὶ ὁ Ἀλῆς ζητᾷ διαπραγματεύσεις. Νὰ ἐγκαταλείψουν οἱ Σουλιῶτες τὸ Σούλι τους καὶ νὰ φύγουν!... συναποκομίζοντες ὅ,τι ἠμποροῦσαν. Λυπηρόν, μὰ πρέπει νὰ φύγουν, πρέπει νὰ ζήσουν, διότι κάποια ἡμέρα θὰ ζητοῦσαν τὴν

ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδος των. Εἶναι βαθειὰ χαραγμένα τὰ ἅγια λόγια στὶς ψυχὲς ὅλων «πάλι μὲ χρόνους μὲ καιρούς, πάλι δικά μας θἄναι!».

Ἀνοίγουν γρήγορα τοὺς τάφους τῶν ἡρώων γιὰ νὰ παραλάβουν τὰ ἅγια καὶ δοξασμένα κοκκαλά τους, ξεκρεμοῦν τὶς ἅγιες εἰκόνες τῶν ἐκκλησιῶν καὶ παίρνουν τὰ ἅγια δισκοπότηρα καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸν τόπο τῆς ξενητειᾶς, ὅπου τοὺς περιμένει τὸ πικρὸ ψωμί.

«Στὰ ξένα δὲν ἀνθίζουνε τὴν Ἄνοιξη τὰ δέντρα,
δὲν φυλλωριάζουν τὰ βουνά, δὲν πρασινίζει ὁ κάμπος
καὶ δὲ δροσίζει τὸ νερὸ καὶ τὸ ψωμὶ πικραίνει».

Παίρνουν καὶ γιὰ φυλαχτάρι τους λίγο χῶμα, χῶμα ἐλεύθερο, χῶμα Ἑλληνικό!...

Ξεκινοῦν ἐνῷ τὰ δάκρυα τρέχουν σὰν βροχὴ ἀπὸ τὰ κουρασμένα μάτια τους, σὰν βλέπουν νὰ ἀποχωρίζωνται τὴν γυλκειά τους πατρίδα, γιὰ τὴν ὁποία τόσες θυσίες ἔκαμαν νὰ μὴ τὴν μολύνουν οἱ ἄπιστοι μὲ τὸ βρωμερό τους χνῶτο. Ἀλλὰ ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, Τοῦρκος πάντα στὴν ψυχή, ἀθετεῖ τὸν λόγο του. Κι' ἐνῷ οἱ Σουλιῶτες βαδίζουν κατάκοποι τὸν ἄδικον δρόμον τῆς μοίρας, οἱ ἡλιοκαεῖς πεζοί του τοὺς αἰφνιδιάζουν!...

Ἐπιτίθενται ἐκ νέου στοὺς σχεδὸν ἀόπλους ἥρωας τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπιζητοῦν τώρα νὰ λάβουν λάφυρα, νὰ φονεύσουν καὶ νὰ ἐκβιάσουν τὶς γυναῖκες ἡρωΐδες. Ὡστόσο τὸ γεγονὸς δὲν τοὺς συγκινεῖ! ἐγκαταλείπουν ἀμέσως κάθε ἀποσκευὴ καὶ παίρνουν θέσι. Παίρνουν θέσι μάχης. Ἀποκρούουν μὲ ἡρωϊσμὸν καὶ θερίζουν ἐκ νέου τοὺς ἀπίστους. Τὸ πολεμοφόδια ὅμως τελειώνουν καὶ τὰ σπαθιά τους σπάζουν ἕνα - ἕνα μὲ μανία ἐπάνω στοὺς τούρκικους χαλκάδες. Ὁ καπνὸς τοῦ πολέμου ὑψώνεται, καλύπτει καὶ τὴν τελευταίαν κορυφὴ τοῦ Σουλίου, κάθε κλέφτικο λιμέρι, τὸ ὁποῖον ἀσυνήθιστο στὸν ἀσφυκτικὸ καπνὸ τῆς δουλείας προτιμᾷ τὴν φωτιὰ τῆς ἐλευθερίας. Οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας ὑπάρχει γιὰ τοὺς μαχητὰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι μάχονται ὄχι πλέον γιὰ τὴν τύχην των ἀλλὰ γιὰ τὴν τύχην, περισσότερον, τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποκλεισμένες ἀπὸ τοὺς τούρκους. Ἐξακολουθοῦν ὅμως μαχόμενοι!... σὰν πεινασμένοι λύκοι ρουφάνε τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων. Ἀλλὰ ἡ ἐξάντλησις ἔχει ἐπέλθει ὁριστικῶς. Ἔτσι ἐλάχιστοι διαφεύγουν τὸν κλοιὸ ἐνῷ οἱ ἄλλοι «τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» καλύπτουν τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἀλλὰ τὸ δρᾶμα δὲν τελειώνει ἐδῶ. Οἱ Σουλιώτισσες δὲν θὰ παραδοθοῦν!...

Ἐξῆντα Σουλιώτισσες!...

Ἄλλες μικρὲς κοπέλες καὶ ἄλλες νεαρὲς μητέρες μὲ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά. Μεσ' τὴ φωτιὰ τῆς μάχης χωρίστηκαν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους καὶ κινδυνεύουν νὰ πιαστοῦν ἀπ' τοὺς ἀπίστους καὶ μανιασμένους ἐχθρούς.

Στὴν τρομερὴ αὐτὴ σκέψι, ὁρμοῦν μὲ μιᾶς στὴ κορυφὴ ἑνὸς ἀποκρήμνου βουνοῦ ποὺ λέγεται στεφάνι. Στὴν χαράδρα, κυλάει τὰ ὁρμητικά του νερὰ ὁ Ἀχέρων ποταμός. Ἀπὸ παντοῦ τὶς χτυπάει τὸ ἀγριοβόρι. Μέσ' τὶς καρδιές τους ὅμως ἔχει ἀνάψει ἡ φλόγα τοῦ πολέμου.

Πετοῦν πέτρες, κυλοῦν μεγάλα λιθάρια κι' ὅ,τι ἄλλο βρίσκουν ἐμπρός τους τὸ ρίχνουν μὲ θάρρος στὸν ἐχθρὸ ποὺ ὅλο πλησιάζει. Μὰ νά! Τὰ στίφη τῶν ἀπίστων ἔφθασαν κοντά. Τρέχουν σὰν πεινασμένοι λύκοι καὶ μὲ μανία κουνάνε τὰ σπαθιά τους. Τί θὰ γίνῃ; οἱ Σουλιῶτες εὑρίσκονται πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ τὶς ὑπερασπισθοῦν. Καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἀπομένει. Λίγες στιγμὲς καὶ θὰ εἶναι σκλάβες; ἔξαφνα μιὰ ἔμπνευσις φωτίζει τὸν νοῦ τους. «Θάνατος καὶ ὄχι σκλαβιά». Θαρρετᾶ ἀπὸ τὰ χείλη τους ἡ ἀπόφασις τῆς καρδιᾶς τους. Χωρὶς νὰ χάνουν τὸν καιρὸ ὁρμοῦν στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ. Πλέκουν τὰ χέρια μὲ ἀγάπη καὶ στήνουν τὸν χορό!

«Τὶς ἐμάζωξε στὸ μέρος
τοῦ Ζαλόγγου τ' ἀκρυνό,
τῆς ἐλευθεριᾶς ὁ ἔρως
καὶ τὶς ἔπνευσε χορό!...»

Τί, λοιπόν; εἶναι ὧρες γιὰ χορὸ καὶ γιὰ γλέντι; Ποιὰ χαρὰ καὶ ποιὰ γιορτὴ γιορτάζουν; Ὦ! δὲν εἶναι αὐτὸς χορὸς πασχαλινός, δὲν εἶναι πανηγύρι. Εἶναι ὁ θρυλικὸς **χορὸς τοῦ θανάτου** ποὺ στήνουν οἱ Σουλιώτισσες πάνω στὸ Ζάλογγο, λίγο πρὶν πεθάνουν ἐλεύθερες.

«Ἔχε γειὰ καϋμένε κόσμε, ἔχε γειὰ γλυκειὰ ζωὴ
καὶ σὺ δύστυχη πατρίδα ἔχε γιὰ παντοτεινή.
Στὴν στεργιὰ δὲν ζῇ τὸ ψάρι, οὔτ' ἀνθὸς στὴν ἀμμουδιὰ
κι' οἱ Σουλιώτισσες δὲν ζοῦνε, μεσ' τὴν μαύρη τὴ σκλαβιά».

Ἔξαφνα σταματοῦν. Ἐκείνη ποὺ ὁδηγεῖ τὸν χορὸ ἔχει φθάσει στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμνοῦ. Γυρίζει μὲ θάρρος, φιλεῖ τὴν δεύτερη καὶ πηδάει στὸ χάος!...

Τὸ σύνθημα δόθηκε μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης. Σὰν ἀστραπὴ ὁρμάει καὶ ἡ δεύτερη. Ρίχνει τὸ βρέφος της ἡ τρίτη καὶ ὁρμάει κι' αὐτὴ κατόπιν του. Κι' ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ γοργά, ἐνῷ οἱ πλαγιὲς καὶ τὰ λαγκάδια ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸ σπαρακτικὸ τραγούδι.

«Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες
λόγγοι, βουνὰ ραχοῦλες».

Μὲ λυγμοὺς οἱ Σουλιῶτες παρακολουθοῦνε ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπαρακτικὸ θέαμα. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι, μένουν ἔκπληκτοι στὴν δραματικὴ σκηνὴ τοῦ Ζαλόγγου. «Θάνατος καὶ ὄχι σκλαβιά», ἀντιλαλοῦνε ἀκόμη οἱ ραχούλες καὶ τὰ κορφοβούνια καθὼς καὶ ἡ τελευταία τοῦ χοροῦ χάνεται στὴν ἄβυσσο!...

Εἶναι Δεκέμβριος τοῦ 1803, ποὺ οἱ ἡρωΐδες αὐτὲς γυναῖκες ἔγραφαν μὲ τὴ θυσία τους μιὰ ἀπ' τὶς ἡρωϊκώτερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας. Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου ἔγινε θρῦλος, ἔγινε σύνθημα καὶ γιὰ πολλὲς ἄλλες Ἑλληνίδες, ποὺ σὲ παρόμοιες στιγμὲς ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἑξῆντα Σουλιωτισσῶν, ἡρωΐδων τοῦ Ζαλόγγου.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, διακόσιες Σουλιώτισσες μετὰ ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ἔχουν ἐξαντλήσει κάθε προσπάθεια πολεμῶντας. Βρίσκονται ἀποκλεισμένες στὰ βουνὰ τῶν Τζουμέρκων, στὸν ἀπόκρημνο βράχο τοῦ Σέλτσου. Στὸ βάθος ὁ Ἀχελῶος κυλάει τὰ ἀφρίζοντα περήφανα καὶ ὁρμητικὰ νερά του.

Οἱ ἄνδρες τους ἔπεσαν στὴ μάχη καὶ ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει.

«Θάνατος καὶ ὄχι σκλαβιὰ»

ξανακούγεται καὶ πάλι ἡ ἡρωϊκὴ κραυγή. Ἔτσι ἡ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ Ζαλόγγου, ξετυλίγεται καὶ πάλι στοὺς βράχους τοῦ Σέλτσου, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ Σουλιώτισσες αὐτὲς πίπτουν στὴν ἄβυσσο, ἐνῷ ὁ Ἀχελῶος τὶς μεταφέρει στὰς αἰωνίους μονάς.

Τὰ χρόνια περνοῦν καὶ οἱ θυσίες αὐξάνουν στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἐλευθερία. Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου καὶ τοῦ Σέλτσου δὲν θὰ λησμονηθῇ, ἴσως τὰ ὀνόματα τῶν ἡρωΐδων αὐτῶν παραμένουν ἄγνωστα, μὰ ἡ θυσία τους ὅμως πέρασε μαζὶ μὲ τόσες ἄλλες στὴν ἀθανασία. Οἱ Σουλιῶτες καὶ οἱ Σουλιώτισσες, καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ στεφανώθηκαν τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ πίστι τὴν ἁγία καὶ γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία, δὲν πέθαναν. Ὄχι, δὲν πέθαναν. ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν αἰώνια στὴν ψυχὴ τοῦ Ἔθνους καὶ θὰ ἀπολαμβάνουν πάντοτε ὅλα τὰ ἀγαθὰ ποὺ σκορπίζει πλουσίως τὸ εὐσκιόφυλλο καὶ ἀγλαόκαρπο δένδρο τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἐπότισαν μὲ τὸ τίμιο Ἑλληνικό τους αἷμα.

— Διανομή 51 οἰκοπέδων σὲ μέλη τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων, στὸν Πειραιᾶ.

— Ἐτησία ἑορτὴ τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν στὸ γήπεδο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

*

Μιὰ σεμνὴ γιορτὴ ἔλαβε χώραν τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 29 Σ/βρίου ἐ.ἔ., στὴν μεγάλη Αἴθουσα τῆς Ἀστυνομικῆς Λέσχης Πειραιῶς, ὅπου ἔγινε ἡ πρώτη διανομὴ 51 οἰκοπέδων σὲ ἰσαρίθμους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Πειραιῶς, μέλη τοῦ νεοϊδρυθέντος Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Τὰ οἰκόπεδα αὐτὰ βρίσκονται στὴν γραφικὴ καὶ ὑγιεινὴ τοποθεσία «Κοκκινόβραχος» τῆς περιοχῆς Ἀμφιάλης—Πειραιῶς.

Ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν ὅμορφη αὐτὴ γιορτὴ ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Νικ. Ἀθανασίου, ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντης, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικ. Κόκκινος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Ἰωάν. Δασκαλάκης, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Ἀ. Κανελλόπουλος, ὁ Ὑποδιευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Π. Πουλικάκος, ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κ. Δ. Κορωνάκος, οἱ Ἀστυν. Δ/νταὶ κ.κ. Π. Συνοδινός, Βαλσ. Παυλόπουλος καὶ Π. Μαριόλης, οἱ Ἀνώτεροι Ὑπάλληλοι τῆς Διευθύνσεως Δημοσίων Κτημάτων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κ.κ. Κόκκαλης, Βεναρδῆς καὶ Ἀντωνιάδης, ὁ ἐκλεκτὸς φίλος τῆς Ἀστυνομίας πολιτευτὴς Πειραιῶς κ. Κρίτων Δηλαβέργης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Α. Ἀνδρινόπουλος, ὁλόκληρον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνεταιρισμοῦ, καὶ πλῆθος Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀρκετοὶ φίλοι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὡμίλησαν δι' ὀλίγων, καταχειροκροτηθέντες, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, οἱ Ὑφυπουργοὶ κ.κ. Ἀθανασίου καὶ Ἀλιμπράντης καὶ ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Α. Ἀνδρινόπουλος.

Ἀκολούθησε ὕστερα ἡ κλήρωσις τῶν οἰκοπέδων ἀπὸ δυὸ κληρωτίδες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μὲν μία περιεῖχε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν οἰκοπέδων, ἡ δὲ ἄλλη τὰ ὀνόματα τῶν δικαιούχων.

Ἔτσι ἔληξε ἡ ὡραία αὐτὴ γιορτή, ἡ ὁποία σημειώνει τὴν ἀπαρχὴ μιᾶς τόσο ἐπαινετῆς προσπαθείας.

*

Ξεχωριστὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσεν ἐφέτος ἡ ἐπιβλητικὴ ἐτησία γιορτὴ τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν, ποὺ δόθηκε στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ στὶς 4.15΄ τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης 2 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. Παρέστησαν πλεῖστοι ὅσοι ἐπίσημοι, χιλιάδες λαοῦ, ὡς καὶ ὁλόκληρο τὸ ἐκλεκτὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἀκούραστη καὶ ὑπέροχη Διευθύνουσα Κα Εὐτυχία Ἰωακείμογλου, στὶς προσωπικὲς φροντίδες, τὴν δραστηριότητα καὶ τοὺς κόπους τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ πανηγυρικὴ ἐπιτυχία τοῦ ὅλου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τοῦ πλουσιωτάτου ψυχαγωγικοῦ, καλλιτεχνικοῦ της μέρους περιελάμβανε καὶ ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα.

Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἔλαβαν μέρος ἀντιπροσωπευτικὲς ὁμάδες τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, οἱ ὁποῖες ἐπραγματοποίησαν ἕνα ταχύ, τεχνικὸ καὶ συναρπαστικὸ παιχνίδι. Ἀξίζουν πολλὰ θερμὰ συγχαρητήρια στὶς εὐγενικὲς Κυρίες τοῦ ἐκλεκτοῦ Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Κα Ἰωακείμογλου, γιὰ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀπέραντη καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπη τους ἀπέναντι τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου ἔχουν πιὰ κερδίσει τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη.

Σ. ΠΗΛΟΣ

«Τὸ παιδὶ ποὺ πεινᾶ πρέπει νὰ τραφῆ»

Ὑπὸ κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

Στὰ μεταπολεμικὰ χρόνια ἡ 'Ανθρωπότης κατακλύστηκε ἀπὸ ἕνα σωρὸ χτυπητὰ συνθήματα, ποὺ ἀντικατοπτρίζουν τὸν προαιώνιο ἀνθρώπινο πόθο γιὰ μιὰ καλύτερη ζωή... συνθήματα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικά, θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικά, ποὺ ὑπόσχονται νὰ λύσουν τὰ «μεγάλα» προβλήματα τοῦ Κόσμου τούτου καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν Εὐτυχία καὶ στὴν Δικαίωση...

Συνθήματα φοβερὰ καὶ τρομερά, μεγάλα καὶ φανταχτερά, ποὺ κάποτε—ἀλλοίμονο!!!—μένουν λόγια, σκέτα μεγαλόπρεπα λόγια καὶ ἀερώδεις ἐκφράσεις. Κουβέντες «περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων».

Γι' αὐτὸ ὁ ζαλισμένος ἀπὸ τὶς διασταυρούμενες φωνασκίες καὶ φορτωμένος ἀπὸ ἀλληλοσυγκρουόμενες ὑποσχέσεις φτωχὸς θνητός, στέκει μὲ δυσπιστία, μὲ κάποιο φόβο πολλὲς φορές, μπροστὰ σὲ κάθε νέο κήρυγμα ποὺ ζητεῖ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ σὲ κάποια καινούργια ἄγνωστη καὶ ἀμφίβολη Γῆ τῆς 'Επαγγελίας...

Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἀγνοῶ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ δεδομένο, θὰ πάρω τὸ θάρρος ν' ἀνέβω στὴν Πνίκα τῆς Ζωῆς, γιὰ νὰ ἐπαναλάβω ἕνα σύνθημα φρέσκο λιγάκι καὶ κάπως ἄγουρο, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορὰ πρωτακούστηκε πέρσυ καὶ γιὰ δεύτερη ἐφέτος στὴν δική μας πατρίδα...

Θὰ μιλήσω μπροστὰ στὸν ὁρμητικὸ χείμαρρο τῆς ζωῆς, ὅπου ἡ ἀδυσώπητη βιοπάλη τῆς 'Αγωνίας καὶ τῶν 'Αριθμῶν μᾶς ἔχει καθηλώσει στὸ χαράκωμα τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ὕπαρξη, μὲ τὴ ζεστὴ εὐχὴ καὶ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ μὴν παρασυρθοῦν τὰ λόγια μου στὴν ἀφάνεια ἀπὸ τὰ σοβαρὰ ἐπίκαιρα γεγονότα ποὺ μᾶς κυνηγοῦν, ἀλλὰ νὰ τὰ υἱοθετήσουν μὲ κατανόηση ὅλοι οἱ καλοὶ συνάνθρωποί μου, σὰν ἐπιτακτικὸ αἴτημα τῶν καιρῶν...

Κι' ὕστερα θὰ ὑψώσω τὴ φωνή μου πρὸς κάθε κατεύθυνση:

«Τὸ παιδὶ ποὺ πεινᾶ, πρέπει νὰ τραφῆ...»

***

Τὸ παιδί!!!... Εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους ἕνας διπίθαμος κοντορεβιθούλης, μὲ κοντὰ παντελονάκια καὶ κωμικὲς γκριμάτσες, ποὺ μᾶς διασκεδάζει μὲ τὴν ἀφέλεια καὶ τὰ καμώματά του... Εἶναι ἕνα εἶδος ψυχαγωγίας στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς μας... πέραν δὲ αὐτοῦ οὐδέν...

Κι' ὅμως... Κάποτε αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ κι' ἀθῷο πλασματάκι, ὁ νάνος ἐτοῦτος τῆς Δημιουργίας, θὰ ἀνδρωθῇ, θὰ γίνῃ σὰν κι' ἐμᾶς, θὰ μᾶς διαδεχθῇ, θὰ μᾶς ξεπεράσῃ, θὰ σταθῇ σιμά μας σὰν μονάδα ἀξιόμαχη μέσα στὸν κοινωνικὸ ἀγῶνα.. θὰ γίνῃ προσωπικότης ὁ κοντορεβιθούλης, θὰ γίνῃ Γίγας ὁ νάνος, θὰ γίνῃ ἄντρας τὸ παιδί...

Εἶναι αὐτὸ ἡ δική μας φυσικὴ διαδοχή, ἡ ἀδιάκοπη ἀνανέωση τῆς παγκόσμιας δυνάμεως, τὸ αὔριο στὸ γερασμένο χτές...

Ἂν τὸ χωνέψουμε καλὰ-καλὰ αὐτὸ θὰ νοιώσουμε ἕνα φόβο, κάτι σὰν πανικὸ μέσα μας... Καὶ θὰ μᾶς ρωτήσῃ ἡ συνείδησή μας: «Τί ἐφόδια δώσαμε, πῶς τὸ παραδώσαμε στὴ ζωή, σὲ ποιὰ κατάσταση, τὸν καινούργιο αὐτὸ μαχητὴ τῆς Ζωῆς, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τοῦ ζητήσουμε ν' ἀγωνισθῇ γιὰ τ' ἄσπρα μας μαλλιά, γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὶς παραδόσεις μας». Ὅλοι εἴμαστε κάποτε ἀθῷα παιδιά... Ὅλοι περάσαμε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικία... Μὰ μόλις μεγαλώσαμε τὰ ξεχάσαμε ὅλα... Ψηλώσαμε τόσο πολύ, ὥστε δὲν καταδεχόμαστε νὰ κυττάξουμε τὸν ἀπέραντο αὐτὸ κόσμο τῶν νάνων, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας ζῇ καὶ κινεῖται σὰν ἀμελητέα ποσότης.

Δὲν κάνω θλιβερὲς διαπιστώσεις. Δὲν κατηγορῶ κανένα. Ὅμως θέλω νὰ τὸ τονίσω: «**Τὸ παιδὶ πεινᾷ. Καὶ πρέπει νὰ τραφῇ...**»

Πεινᾷ τὸ παιδὶ σωματικά. Μεγαλώνει πολλὲς φορὲς μέσα στὴν ἀνέχεια, τὴ φτώχεια, τὴν μιζέρια, τὴν κακομοιριά. Ἀνδρώνεται μέσα σὲ ὑγρᾶ δωμάτια, πλάϊ σὲ μιὰ ἄρρωστη μάνα ἢ σ' ἕνα ἀνάπηρο πατέρα. Γίνεται καχεκτικό, μεμψίμοιρο, φοβισμένο, μεγαλώνει μὲ συντροφιὰ τὴν ἠττοπάθεια, καὶ κάποτε-κάποτε (ἀλλοίμονο! χίλιες φορὲς ἀλλοίμονο!) τὴν πίκρα καὶ τὴν ἔχθρα πρὸς τοὺς μεγάλους.

Ὠμὰ μιλῶ. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θέμα ἐτοῦτο ἄσκηση λογοτεχνική. Εἶναι ἕνα ἐπίμονο σῆμα κινδύνου ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ ἕνα σωρὸ γωνιὲς τῆς γῆς, ἀπὸ χαλάσματα καὶ φτωχογειτονιές, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τοὺς μεγάλους ἀπὸ τὸν λήθαργο.

Ὑπηρεσία πρὸς τὸν Κόσμο δὲν προσφέρει ἐκεῖνος, ποὺ σκεπάζει τὶς πληγὲς μὲ ἐπιδέσμους σεμνοτυφίας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ τὶς χειρουργεῖ.

Καὶ οἱ εὐγενικὲς κυρίες καὶ οἱ φιλάνθρωποι κύριοι ποὺ ἔχουν ἀποδυθῇ στὸν τόπο μας, μὲ τὴν πολύτιμη πάντα κι' ἀκούραστη φροντίδα τοῦ σημερινοῦ Κράτους, στὸν ἱερὸ ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας, αὐτὴν τὴν βοήθεια ζητοῦν: Νὰ διαφωτισθῇ ὁ κόσμος ὅλος γύρω ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὰ παιδιά... τὰ παιδιά μας, ποὺ θἄναι οἱ αὐριανοὶ πατέρες τῶν παιδιῶν τους...

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ πρέπει νὰ τραφοῦν πολὺ καὶ καλά, γιὰ νὰ γίνουν γεροὶ ὀργανισμοί, καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ κατοικήσῃ στὰ ρωμαλέα κορμιά τους ὁ ὑγιὴς νοῦς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ βοηθήσουν ὅλοι ὑλικὰ τὰ φτωχὰ παιδιά, νὰ τὰ βγάλουν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια, νὰ τὰ γεμίσουν φῶς, ἥλιο, ἀέρα, νὰ τὰ χορτάσουν, νὰ τὰ θρέψουν, νὰ τοὺς δώσουν ὅ,τι χρειάζονται γιὰ νὰ μεγαλώσουν φυσιολογικά.

Ἂς τὸ πῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὅλοι μαζὶ ἂς τὸ φωνάξουμε:

«ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΠΕΙΝΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΑΦΗ»

***

Πεινᾷ τὸ παιδὶ πνευματικά. Δὲν ἔχει καλὰ βιβλία νὰ διαβάσῃ. Δὲν ἔχει γονεῖς νὰ τὸ νουθετήσουν. Δὲν εὐκαιροῦν οἱ μεγάλοι νὰ καταπιαστοῦν μαζί του. Φθίνει τὸ πνεῦμα του, μαραζώνει ἡ ψυχούλα του, ἀσφυκτιᾷ ἡ καρδιά του μέσα στὴν βαρειὰ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς τραγικοῦ πνευματικοῦ λιμοῦ. Καὶ κάπου-κάπου ξεφυτρώνει σὰν παρασιτικὸ φυτὸ μέσα στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, ἥρως τραγικὸς ἐγκλημάτων, πολλὲς φορὲς ἀπεχθῶν. Τότε τὸ κυκλώνουμε ὅλοι μαζὶ ἀγριεμένοι. «Αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας...» λέμε. Κι' ὕστερα ζητοῦμε τὴν κεφαλή του ἐπὶ πίνακι. Τὸ καταδικάζουμε καὶ ξεμπερδεύουμε μ' αὐτό, γιὰ νὰ πᾶμε ἥσυχοι στὰ σπίτια μας νὰ κοιμηθοῦμε, μὲ τὴν συνείδηση ἐλαφρὴ ὅτι ἐκάναμε τὸ καθῆκον μας.

Κι' ὅμως. Ὄχι! Χίλια ἑκατομμύρια φορὲς ὄχι! Καθῆκον μας δὲν εἶναι νὰ καταδικάσουμε τὸ παραστρατημένο παιδί, μὰ νὰ τὸ σώσουμε. Νὰ τὸ τραβήξουμε ἀπὸ τὴ λάσπη, νὰ τοῦ τοποθετήσουμε φτερὰ στὴν πλάτη, γιὰ νὰ πετάξῃ ψηλὰ στὸν Οὐρανό.

«Αὐτῶν γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ὑψώνω τὴ φωνή μου. Φωνάζω μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων μου: «**Τὸ παιδὶ πεινᾷ. Καὶ πρέπει νὰ τραφῇ...**»

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς γράφονται μὲ πολλὴ πίστη καὶ μ' αἰσιοδοξία μαζί. Γιατὶ ὁ γράφων ἔτυχε νὰ σταθῇ κάποτε μὲ σεβασμό, μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ συγκίνηση μπροστὰ σὲ κάποιους πανάγιους Σταυροφόρους, ποὺ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς ξεκίνησαν γιὰ νὰ βροῦν καὶ νὰ σώσουν τὸ πεινασμένο παιδί.

Καὶ γράφονται ἐτοῦτες οἱ γραμμὲς σὰν εὐλαβικὸ προσκύνημα μιᾶς πανέμορφης χριστιανικῆς γιορτῆς: Τῆς Δεύτερης Ἐπετείου τῆς «Ἡμέρας τοῦ παιδιοῦ».

***

Ὑπάρχει μιὰ διεθνὴς ἕνωσις εὐγενικῶν ἀνθρώπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς: ἡ UIPE, ἡ «Διεθνὴς Ἕνωσις προστασίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας». Καὶ ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα διεθνὲς ἵδρυμα, ἕνα χριστιανικὸ ἵδρυμα, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν ἕνα σωρὸ Κράτη: τὸ UNICEF, τὸ «Ἵδρυμα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὸ παιδί».

Αὐτὲς οἱ δυὸ ὀργανώσεις λοιπόν, ποὺ λειτούργησαν μέχρις σήμερα μὲ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα καὶ ποὺ συνεργάζονται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Ο.Η.Ε., ἀπεφάσισαν νὰ καθιερώσουν τὴν πρώτη Δευτέρα κάθε Ὀκτωβρίου σάν: «Παγκόσμια Ἡμέρα τοῦ παιδιοῦ».

Καὶ νὰ τὴν γιορτάσουν μὲ διάφορες διαλέξεις, διαφωτιστικές, πάνω στὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν παιδικὴ ἡλικία.

Τὴν γιορτὴ αὐτὴ καθορίζει, κάθε χρόνο, τὸ Γραφεῖο τῆς Ὀργανώσεως Παγκοσμίου Ὑγείας, ποὺ βρίσκεται στὴν Γενεύη.

Ἐφέτος λοιπὸν προτιμήθηκε καὶ ὡρίσθηκε ὡς θέμα τοῦ παγκοσμίου ἑορτασμοῦ τὸ 4ο ἄρθρο τῆς «Διακηρύξεως τῆς Γενεύης» ποὺ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «**Τὸ παιδὶ ποὺ πεινᾷ πρέπει νὰ τραφῇ, τὸ ἄρρωστο παιδὶ πρέπει νὰ τύχῃ περιθάλψεως, τὸ καθυστερημένο νὰ βοηθηθῇ, τὸ ἀπροσάρμοστο νὰ ἐκπαιδευθῇ, τὸ ὀρφανὸ καὶ τὸ ἐγκατελελειμμένο νὰ περισυλλεγῇ**».

***

Στὸν τόπο μας ἡ φροντίδα γιὰ τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ ἔχει ὀργανωθῇ κατὰ τρόπο ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστο. Πολλὲς καὶ διάφορες ὀργανώσεις ἔχουν σχηματισθῇ μὲ βάση τὸ σοβαρὸ ἐτοῦτο θέμα. Καὶ τὴν ὅλη κίνηση κατευθύνει ὄχι ἁπλῶς ἐπιδέξια ἀλλὰ μὲ συγκινητικὴ ἀληθινὰ αὐταπάρνηση καὶ πίστη τὸ Ὑπουργεῖο Κοινωνικῆς Προνοίας, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγηση καὶ τὴν προσωπικὴ ἐργασία τῆς ἐξαίρετης καὶ Σεβαστῆς Ὑπουργοῦ μας, Κυρίας Λίνας Τσαλδάρη, ποὺναι μαζὶ καὶ μιὰ χριστιανὴ γυναῖκα καὶ ἔχει δώσει ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ φτωχὰ παιδιά. Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε ἄφθονα καὶ πλήρως ἐξωπλισμένα Κέντρα Κοινωνικῆς Προνοίας, Ὑγειονομικὰ Κέντρα καὶ τὸ γνωστὸ γιὰ τὴν πολύπλευρη δράση του Πατριωτικὸ Ἵδρυμα.

Θὰ ἀναφέρω, γιὰ λόγους ἁπλῶς ἐνημερότητος τῶν ἀναγνωστῶν μου, μερικοὺς ἐπιβλητικοὺς πράγματι ἀριθμούς, ποὺ δείχνουν καθαρὰ ποιὸ σπουδαιότατο ἔργο ἐπιτελεῖ στὸν τόπο μας τὸ Ἐπίσημο Κράτος. Ἔχουμε λοιπὸν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα 30 Ἐθνικὰ Οἰκοτροφεῖα μὲ 3.850 τροφίμους, 57 Ἐθνικοὺς Παιδικοὺς Σταθμοὺς μὲ ἡμερησία κίνηση 4.400 παιδιῶν, 33 Ἐθνικὰ Ἀγροτικὰ Νηπιοτροφεῖα μὲ κίνηση 2.300 παιδιῶν καὶ 41 Ἀγροτικὲς Οἰκοκυρικὲς Σχολὲς μὲ 1.650 μαθητές.

Μὰ τὸ σπουδαιότερο ὄργανο τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας εἶναι τὸ Πατριωτικὸ Ἵδρυμα, γνωστὸ ὡς Π.Ι.Κ.Π.Α., ποὺναι ὄργανο προστασίας τῆς Μητρότητος καὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ Ἵδρυμα, ποὺ ἀναμφισβήτητα τιμᾷ τὴ χώρα μας, ἔχει 99 Παραρτήματα στὶς ἐπαρχίες, 113 Συμβουλευτικοὺς Σταθμοὺς βρεφῶν, μὲ ἐτήσια κίνηση 100.000 βρεφῶν, 67 Συμβουλευτικοὺς Σταθμοὺς ἐπιτόκων, μὲ ἐτήσια κίνηση 30.000, 132 Παιδικὰ Ἰατρεῖα μὲ κίνηση 200.000, 9 Στοματολογικὰ Ἰατρεῖα, 1 Ἰατρεῖο Παιδικῆς Πολυκλινικῆς, 18 Νηπιαγωγεῖα μὲ 2.000 τροφίμους, 1 Παιδικὸ

'Αναρρωτήριο μὲ 350, 1 Κέντρο 'Αποκαταστάσεως 'Αναπήρων παιδιῶν, μὲ 150 κλπ. κλπ. κλπ.

Τέλος τὸ Πατριωτικὸ "Ιδρυμα λειτουργεῖ κάθε χρόνο 63 παιδικὲς ἐξοχές, μὲ συνολικὴ δύναμη 45.000 παιδιῶν.

'Αλλὰ ἡ προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀσκεῖται καὶ ἀπὸ ἄλλα 'Υπουργεῖα, ὅπως τῆς Παιδείας, Δικαιοσύνης καὶ Γεωργίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ 'Εθνικὸ "Ιδρυμα, τὸν 'Ελληνικὸ 'Ερυθρὸ Σταυρό, τὸ Σῶμα 'Ελληνίδων 'Οδηγῶν, τὴν ΧΕΝ, τὸ 'Εθνικὸ "Ιδρυμα Προστασίας 'Εργαζομένου Παιδιοῦ καὶ τέλος ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ποὺ τὴν ἐποπτείει καὶ τὴν ἐνισχύει οἰκονομικὰ τὸ ἐπίσημο Κράτος.

Νὰ γιατὶ ἔγραψα πάρα πάνω, ὅτι νοιώθω αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν, μιὰ καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς ἀρχίζει νὰ γλυκοροδίζῃ μιὰ δροσερὴ αὐγὴ στὸν τόπο μας γι' αὐτά. Καὶ θὰ τὄθελα πολὺ νὰ κλείσω αὐτὲς τὶς σημειώσεις μου μὲ τὴν ἀνάμνηση τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν 'Ιδρυμάτων, ποὺ μοχθοῦν γιὰ νὰ σώσουν τὰ παιδιά μας. Μὰ κάποια στατιστικὴ ποὺ ἔχω ἐδῶ μπροστά μου μὲ κάνει νὰ μελαγχολήσω ξανά.

'Αναφέρει λοιπὸν ἐτούτη ἡ θλιβερὴ στατιστική, ὅτι ἀπὸ τὰ 1.850.000.000 παιδιὰ τῆς Γῆς τὰς 1.600.000.000 ὑποσιτίζονται ἢ τρέφονται κακῶς, καὶ ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς.

Τί νὰ πῶ λοιπὸν γι' αὐτοὺς τοὺς συντριπτικοὺς ἀριθμούς;...

Νὰ τοὺς ἀντιπαρέλθω; Μὰ πῶς; "Εχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα; "Ω! καλοί μου ἀναγνῶστες, ὅσοι πονᾶτε τὸν τόπο μας, ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας, ὅσοι εἰλικρινὰ ἐπιθυμεῖτε ἡ 'Ελλάδα μας ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃ, ἀκοῦστε τὴν ταπεινὴ φωνή μου καὶ προστεθῆτε κι' ἐσεῖς στὸ μεγάλο εἰρηνικὸ στράτευμα γιὰ τὴ σωτηρία τῶν παιδιῶν μας.

Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσουμε ν' ἀποβλέψουμε μ' ἐμπιστοσύνη στὸ Μέλλον...

Μονάχα ἂν κάνουμε ἀξίωμα, ἂν κάνουμε Σύμβολο τῆς πίστεώς μας τὸ τόσο ἀνθρώπινο καὶ χριστιανικὸ σύνθημα:

«Τὸ παιδὶ ποὺ πεινᾷ, πρέπει νὰ τραφῇ...»

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὴν 'Ελευθερία

Γλυκόχρωμη σὲ γέννησε μιὰ αὐγὴ
περνῶντας ἀπ' τ' οὐράνια τὸ πρωΐ,
στοῦ σύγγνεφου τὴν κάτασπρη ἐσάρπα
σὲ τύλιξε ἐνῷ σοὔπαιζε τὴν ἄρπα,
ὁ πρωϊνὸς ἀγέρας μεσ' ἀπ' τὰ χρυσᾶ
χοροπηδῶντας τοῦ ἀγροῦ τὰ στάχυα,
ἐνῷ ὁ αὐγερινὸς σὲ φύλαγε γλυκά.

*

Εἶσαι ἡ ἄνοιξι ἀπ' ὅλες πιὸ τρανὴ
κι' ἡ νιότη κι' ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωή·
εἶσαι τῆς 'Ανάστασης ἡ κόρη σὺ ἡ μία,
εἶσαι στὰ χείλη τῶν λαῶν,
ἐσὺ ἐλπίς, ἐσὺ ἡ 'Ελευθερία·
Εἶσαι τὸ ὄνειρο φυλῶν
ποὺ ζοῦν μεσ' στὴν δουλεία.

Σ. Χανδρῆς

ΣΤΗ 12Η ΣΕΛΙΔΑ

Τῆς **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Τὸ Αὐγουστιάτικο φεγγάρι ἀγκάλιαζε μὲ τὶς ἀργυρές του ἀχτῖδες ὅλη τὴν Ἀθήνα μας. Ὁλόγιομο καὶ στρογγυλὸ καμάρωνε πάνω ἀπὸ τὸ στερέωμα καὶ μὲ τὰ μεγάλα μάτια του παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον ὅλη τὴν κίνησι τῆς πόλεως, καὶ τὴ φυσικὴ καλλονή της. Ἔτσι, καθὼς στεκόταν ψηλά, φώτιζε μὲ καλωσύνη τὸ πρόσωπο ἑνὸς νέου ποὺ βάδιζε βιαστικὸς στοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, καὶ μὲ τὴ χλωμὴ ἀντανάκλασι τοὔδινε κάποια ξεχωριστὴ χάρι καὶ ὀμορφιά. Καὶ κεῖνος προχωροῦσε ἀνυπόμονα, θέλοντας νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορότερο στὴ γυναίκα ποὺ λάτρευε, καὶ ποὺ σὲ λίγες μέρες θὰ παντρευόταν.

Ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους κήπους τῶν σπιτιῶν, ξεχύνονταν μιὰ γλυκειὰ εὐωδιά. Καὶ τὰ πεῦκα ἀπὸ μακρυά, ἔστελναν ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ μὲ τὸ ἐλαφρό τους θρόϊσμα. Καὶ νά, τέλος. Τὸ σπίτι μὲ τὰ γιασεμιὰ φάνηκε μπρός του καὶ ἔμοιαζε σὰν νὰ περίμενε καρτερικὰ τὸν συμπαθητικὸ ἐπισκέπτη. Στὴν ἐξώπορτα σταμάτησε καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Κάποιο κλωνάρι ἀπὸ γιασεμὶ εἶχε γύρει τὸ λευκὸ κορμάκι του ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς μάντρας, σὰν νἄθελε νὰ τὸν κολωσορίσῃ. Ἅπλωσε κεῖνος τὸ χέρι του καὶ τὸ χάϊδεψε βιαστικά. Μὲ μεγάλα βήματα ὕστερα ἀνέβηκε τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια. Μιὰ μονότονη ἡσυχία βασίλευε στὸ ἐξωχικὸ σπίτι. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Τὸ δωμάτιο τῆς καλῆς του ἦταν φωτισμένο. Ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ χώλλ φάνηκε ἡ σιλουέττα τῆς ὑπηρεσίας. Ἦταν μιὰ συμπαθητικὴ κοπέλλα ὡς τριάντα χρόνων, μὲ κατάμαυρα μαλλιά.

—Σεῖς εἶσθε κύριε Ἀνδρέα;

—Ναὶ Βαρβάρα. Ποῦ εἶναι τ' ἀφεντικά σου;

—Ἡ κυρία ἀνέβηκε στὴν Ἀθήνα. Ὁ κύριος δὲν ἦρθε ἀκόμα. Ἡ δεσποινὶς Ἄννα διαβάζει στὸ δωμάτιό της, κι' ἐγὼ... ρεμβάζω στὴν ταράτσα, τοῦ εἶπε γελῶντας.

Χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταῖα της λόγια, βρέθηκε κιόλας στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του. Ἕνας μυρωμένος ἀέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ μπαλκόνι. Εἶδε τὴν πλάτη τῆς καλῆς του, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι λίγο γυρτὸ πρὸς τὰ δεξιά. Τὴν πλησίασε ἀθόρυβα. Μπᾶ! κοιμᾶται τὸ χρυσό μου, σκέφτηκε. Θὰ εἶναι κουρασμένη ἀπὸ τὸν μεσημεριάτικο περίπατο. Στάθηκε γιὰ λίγο κυττάζοντάς την. Λυπόταν νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Στὸ τέλος, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ἄρχισε νὰ τὴν σκουντάῃ ἐλαφρά. Κείνη ὅμως φαινόταν παραδομένη σ' ἕνα βαθὺ λήθαργο. Ἔπιασε τὸ κρινόλευκο χεράκι της, καὶ τὸ αἷμα πάγωσε μέσα του. Ὄχι δὲν ἦταν δυνατόν! Τὴν κύτταξε προσεκτικώτερα... Θεέ μου! νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι νεκρή. Σὰν τρελλὸς τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς τραντάζῃ τὸ σῶμα. Μοῦ τὴν σκότωσαν, φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή. Τὸ πόδι του σκόνταψε σὲ ἕνα βιβλίο, ποὺ ἦταν πεσμένο κάτω, κοντὰ στὰ πόδια τῆς νεκρῆς καὶ ἀνοιγμένο στὴ δωδεκάτη σελίδα. Μπᾶ... ψιθύρισε ἀπελπισμένα. Πέθανε διαβάζοντας. Μὰ... πῶς; Τρέμοντας προχώρησε στὸ χώλλ, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

«Ἀσφάλεια αὐτοῦ; Τρέξτε γρήγορα. Τώρα μόλις βρῆκα νεκρὴ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου».

Σὲ λίγο, ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τέσσαρες ἄνδρες πήδησαν βιαστικὰ καὶ ἀνέβηκαν τὰ σκαλιά. Στὸ χώλλ, μερικοὶ γείτονες ἀπεδοκίμαζαν μὲ συμπόνοια τὸ θάνατο τῆς ὄμορφης γειτονοπούλας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔρριξαν μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω τους.

—Ποιὸν βρήκατε ἐδῶ ὅταν ἤρθατε;, ρώτησε τὸ νέο ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος.

—Τὴ Βαρβάρα, τὴν ὑπηρεσία τους. Καὶ μὲ λίγα λόγια τοὺς ἐξιστόρησε τὰ πράγματα.

—Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ; ἀπευθύνθηκε ὕστερα στὴν κοπέλλα ποὺ στεκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κύτταζε μὲ τρόμο πότε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ πότε τὴν πεθαμένη κυρά της.

—Ὄχι. Ὁ κύριος εἶναι στὸ μαγαζί του. Ἔχει χρυσοχοεῖο στὴν ὁδὸ Περικλέους. Ἡ κυρία πῆγε στὴν Ἀθήνα. Θὰ ἔκανε μερικὰ ψώνια, καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ πήγαινε σὲ μιὰ φίλη της. Ἔτσι μοῦ εἶπε νὰ πῶ ἂν τὴν ζητοῦσε κανένας στὸ τηλέφωνο.

—Πότε μίλησες μὲ τὴ νεκρὴ γιὰ τελευταία φορά;

—Στὶς ἕξη καὶ μισή, τὸ ἀπόγευμα. Μοῦ ζήτησε καφέ, καὶ μ' ἔστειλλε νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα πακέττο τσιγάρα. Ὅταν τῆς τἄφερα, μοῦ εἶπε πὼς ἤμουν ἐλεύθερη, ἂν ἤθελα, μέχρι τὶς ἐννιά, νὰ κάνω ἕνα περίπατο. Μοῦδωσε μάλιστα καὶ χρήματα νὰ φάω παγωτό. Ἄ!... ἦταν χρυσῆ καρδιὰ ἡ μακαρίτισσα. Λαμπρὸ κορίτσι. Εὐγενικό. Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔφερε τὶς παλάμες στὸ πρόσωπό της, καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

—Καὶ σὺ δὲ βγῆκες ἔξω;

—Ὄχι, δὲν εἶχα ὄρεξι. Μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία μοῦ βάραινε τὴν ψυχή.

—Ἦρθε κανένας σήμερα στὸ σπίτι σας;

—Ὄχι, κανένας.

—Γιὰ θυμήσου καλά· μήπως ζήτησε κανένας τὴ δεσποινίδα Ἄννα;

—Ὄχι σᾶς λέω. Μά... γιὰ σταθῆτε... Ναί, τὴ ζήτησαν στὸ τηλέφωνο σήμερα τὸ πρωῒ δυὸ φορές. Μιὰ τὶς 11, καὶ μιὰ τὸ μεσημέρι, μεταξὺ δώδεκα καὶ μισή, μὲ μία. Ἀκρίβεια δὲ θυμᾶμαι.

—Τί ἦταν ἄνδρας ἢ γυναῖκα;

—Γυναικεία φωνή.

—Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τὶ τὴν ἤθελε;

—Ὄχι. «Μιὰ γνωστή της», μοῦ εἶπε καὶ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

—Ποῦ ἦταν ἡ κυρία σου σήμερα τὸ πρωΐ;

—Στὸν Πειραιᾶ. Εἶχε πάει νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

—Τὰ πράγματα δείχνουν ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς— εἶπε κάποιος γηραιὸς κύριος, ποὺ μέχρι κείνη τὴ στιγμὴ παρακολουθοῦσε ἀμίλητος τὴ συζήτησι.

—Σεῖς ποιὸς εἶσθε;, ρώτησε ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος.

—Φίλος καὶ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας.

—Ὑπέφερε ἡ μακαρίτισσα ἀπὸ τὴν καρδιά της;

—Ποτέ. Ἡ ὑγεία της βρισκόταν σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι.

—Μήπως θυμᾶσαι ἂν ἡ κυρία σου τώρα τελευταῖα εἶχε τίποτε στενοχώριες; ρώτησε πάλι ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος τὴν ὑπηρέτρια.

—Στενοχώριες; τί λέτε καλέ; τί στενοχώριες μπορεῖ νἄχῃ μιὰ κοπέλλα ποὺ τὰ ἔχει ὅλα;

—Δηλαδή;

—Δηλαδὴ ὑγεία, χρῆμα καὶ ἀγάπη. Ὁ κύριος Ἀνδρέας τὴ λάτρευε. Σὲ λίγες μέρες θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τους.

—Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, εἶπε ὁ νέος στοὺς ἀστυνομικούς. Στὰ πόδια τῆς νεκρῆς βρέθηκε αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Τὸ πῆρε ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος στὰ χέρια του καὶ τὸ περιεργάστηκε μὲ προσοχή. Τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου ἦσαν ἀνοιγμένα μέχρι τὴ δωδεκάτη σελίδα. Χμ... ψιθύρισε σκεπτικός. Ξεχάσατε νὰ μᾶς πῆτε τὸ σπουδαιότερο. Ἡ νεκρὴ πέθανε τὴν ὥρα ποὺ ἐδιάβαζε. Ἄρα ἦταν ξένοιαστη, ἀνύποπτη.

—Τῆς ἄρεσε τὸ διάβασμα τῆς κυρᾶς σου; ξαναρώτησε τὴν κοπέλλα.

Ὦ... ναί... ὑπερβολικά. Ὅλη τὴ μέρα διάβαζε.. διάβαζε. Νά, γιὰ δές τε. Ἡ βιβλιοθήκη της εἶναι γεμάτη ἀπὸ βιβλία ξένων καὶ δικῶν μας συγγραφέων.

—Αὐτὸ τὸ ξέρω καὶ γώ, πετάχτηκε ὁ νέος. Ἡ μόνη της χαρὰ ἦταν ὅταν τῆς δώριζα κανένα καλὸ βιβλίο.

***

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, τὸ τηλέφωνο τοῦ 'Αστυνόμου Μπίλλη χτύπησε ἐπίμονα.

—Ὑπαστυνόμος Ζΐσκος ἐδῶ—ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. 'Ακοῦτε κύριε 'Αστυνόμε. Μ' ἀκοῦτε;

—Ναί. Σ' ἀκούω.

—Μόλις βγῆκα ἀπὸ τὸ χημικὸ ἐργαστήριο. Τὸ μυθιστόρημα «Καρδιὲς ποὺ πονεσαν», εἶναι... εἶναι... δηλητηριασμένο.

—Πῶς; δηλητηριασμένο;

—Ναί. Οἱ σελίδες του ἔχουν δραστικὸ δηλητήριο. Ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Ζεργάνης καὶ τὰ φύλλα τοῦ... βιβλίου, ὁμολογοῦν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀκαριαίως, μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἀπὸ ἰσχυρὸ δηλητήριο.

—Χμ... τὸ περίμενα. Δὲ μοῦ λές, δὲν θὰ ἔρθῃς στὸ γραφεῖο;

—Ὄχι ἀκόμα. Ἔχω κάποια ἄλλη δουλειὰ νὰ κανονίσω.

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Αστυνόμου Μπίλλη, βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Ποιὸς ὁ δολοφόνος;... Τὴν ἴδια ἐρώτησι ἔκαναν καὶ οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς τῆς νεκρῆς, ποὺ τὸ σπαρακτικὸ γεγονὸς τοὺς εἶχε τσακίσει : Ποιὸς ὁ δράστης; τὸν ρώτησαν ὅταν βρέθηκαν στὸ γραφεῖο τῆς 'Ασφαλείας.

—Θὰ τὸν βροῦμε καὶ γρήγορα μάλιστα. Εἶχε γνωριμίες ἡ μακαρίτισσα; ρώτησε τὴν πικραμένη μάννα.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; φίλες; Ἦταν λίγο βαρειὰ στὴ φιλία της. Μὰ ὡστόσο εἶχε μιὰ καλὴ φίλη, τὴν Ἄρτεμις, ποὺ σπούδασαν μαζὶ στὶς καλόγρηες. Τώρα εἶναι ἀρραβωνιασμένη.

—Ἔμαθα ὅτι τῆς ἄρεσε τὸ διάβασμα.

—Ναί, πολύ.

—Μήπως προσέξατε ἂν τώρα τελευταῖα τῆς χάρισε κανένα βιβλίο ὁ ἀρραβωνιαστικός της;

—Κύριε 'Αστυνόμε—ἀκούστηκε μιὰ πνιγμένη ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπ' ἕνα σημεῖο τοῦ μεγάλου δωματίου—ἀπαγορεύω κάθε ὑποψία ἐναντίον μου. Τὴ μνηστή μου τὴ λάτρευα καὶ θὰ τὴν παντρευόμουν μὲ τὴ θέλησί μου. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τὴ σκοτώσω.

—Ἡσυχάστε κύριε, τοῦ εἶπε ψύχραιμα ὁ 'Αστυνόμος, ρουφῶντας μιὰ γουλιὰ καφφὲ ἀπὸ τὸ φλυτζάνι του. Εἶμαι ἀστυνομικὸς καὶ ἔχω χρέος νὰ τὰ ἐξετάσω ὅλα... ὅλα, καταλάβατε; Στράφηκε ὕστερα στὴ Βαρβάρα.

—'Εσὺ σιγύριζες τὸ δωμάτιο τῆς μακαρίτισσας;

—Ναὶ κυρ-'Αστυνόμε μου. 'Εγώ.

—Τότε λοιπὸν θὰ ξεσκόνιζες καὶ τὴ βιβλιοθήκη της.

—Ναί. Κάθε μέρα. Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, πολλὲς φορὲς ξεχνιόμουν διαβάζοντας κανένα κομματάκι ποὺ μοῦ ἄρεσε, γιατί... γιατί... μὴ μὲ βλέπετε ἔτσι. Ξέρω κι' ἐγὼ λίγα γραμματάκια καὶ τὰ βιβλία μοῦ ἀρέσουν. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ξέρω ἀπ' ἔξω ὅλους τοὺς τίτλους.

—Τότε, ἀφοῦ γνωρίζεις ὅλους τοὺς τίτλους, θὰ πρέπει νὰ μᾶς πῇς πότε πρόσεξες τὸ βιβλίο «Καρδιὲς ποὺ πόνεσαν»;

—Δὲν τὸ εἶδα ποτὲ αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Ἔγινε γιὰ λίγο σιωπή. Μιὰ καταθλιπτικὴ ἡσυχία εἶχε ἁπλωθῆ μέσα στὸ γραφεῖο τῆς 'Ασφαλείας. Ὕστερα, ἀκούστηκε σταθερὴ ἡ φωνὴ τοῦ 'Αστυνόμου.

—Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε ὅλοι σας. 'Εκτὸς ἀπὸ σᾶς κύριε Παχνᾶ. Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω κάτω.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο ἄνδρες στὸ γραφεῖο, τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀναμέτρησε τὴ ψυχολογικὴ κατάστασι τοῦ νέου.

—Καφεδάκι; τὸν ρώτησε.

—Εὐχαριστῶ. Ἔχω πιῆ τρεῖς ἀπὸ τὸ πρωΐ.

—Τσιγαράκι, τότε. Τράβηξαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ ρουφηξιά, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀστυνόμου Μπίλλη ἀκούστηκε καὶ πάλι.

—Πότε ἀνταμώσατε μὲ τὴ μνηστή σας γιὰ τελευταία φορά;

—Χθὲς τὸ πρωΐ. Ἦρθε στὸν Πειραιᾶ, στὸ γραφεῖο μου. Ἔχω ἐκεῖ ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ κατασκευάζει ζέρσεϋ. Τὸ μεσημεράκι τὴν πῆρα καὶ πήγαμε στὴ σπηλιὰ τοῦ Παρασκευᾶ. Κάναμε τὸ μπάνιο μας, καὶ φάγαμε μὲ ὄρεξι. Κατόπιν τὴν ἔβαλα στὸν Ἠλεκτρικὸ γιὰ νὰ πάῃ στὴ σπίτι της. Ἐγὼ εἶχα νὰ τελειώσω μιὰ παραγγελία στὸ ἐργοστάσιο.

—Δὲν μοῦ λέτε καὶ κάτι ἄλλο. Μεταξύ μας βέβαια. Πρὶν γνωρίσετε τὴ μακαρίτισσα εἴχατε κανένα σοβαρὸ δεσμό;

—Δεσμό; Πολλούς, ὄχι ὅμως σοβαρούς. Μὰ τὶ σημασία ἔχει αὐτὸ κύριε Ἀστυνόμε;

—Χμ... ὅλα ἔχουν σημασία. Ἀπὸ μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια μποροῦν νὰ βγοῦν στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὰ πιὸ στυγερὰ ἐγκλήματα.

—Σωστά.

—Καὶ τώρα, γιὰ πέστε μου τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ φόνο; Ποιὸς μποροῦσε νὰ προβῇ σὲ μιὰ τέτοια πρᾶξι καὶ γιατί;

—Τί νὰ σᾶς πῶ; Τὸ μυαλό μου ἔχει σταματήσει. Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ σκεφτῇ τίποτε... τίποτε. Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ φονικὸ βιβλίο στὰ χέρια της, ἀπὸ ποιόν;

—Αὐτὴ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ Βαρβάρα... τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι;

—Ἀπὸ ὅ,τι δείχνει, εἶναι καλὴ κοπέλλα. Μὲ τὴ μακαρίτισσα ἦσαν σὰν φίλες.

***

Πέρασαν δυὸ μέρες. Κι' ἕνα πρωΐ, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου, ποὺ βρισκόταν ὁ Ἀστυνόμος Μπίλλης, ἄνοιξε ἀπότομα καὶ στὸ ἄνοιγμά της φάνηκε ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος.

—Ἔχω νέα εὐχάριστα, τοῦ εἶπε γελῶντας αἰνιγματικά, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του. Μὰ τὴν πίστη μου. Νὰ μὴ μὲ λένε Θόδωρο, ἂν δὲ βρῶ τὸ δολοφόνο. Νά... τὸν κρατῶ κι' ὅλας ἐδῶ. Νά... ἔτσι καὶ ἔσφιξε τὴ φοῦχτα του μὲ κωμικὴ χειρονομία.

—Ἔλα τώρα. Ἄφησε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ πές μου τὶς ἐρευνές σου.

—Ἀκοῦστε λοιπόν. Μετὰ ἀπὸ τὸ τηλεφώνημα ποὺ σᾶς ἔκανα προχθές, τράβηξα γιὰ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ τὸ Παλιὸ Φάληρο. Κουβέντιασα μὲ τοὺς γείτονες γιὰ κάμποση ὥρα, προσπαθῶντας ν' ἀποσπάσω καμμιὰ διαφωτιστικὴ λέξι ποὺ θὰ μὲ βοηθοῦσε στὶς ἐρευνές μου. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ φύγω ἀπελπισμένος, ὅταν ἕνας μικρός, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι, πετάχτηκε καὶ μοῦ εἶπε.

—Κύρ' Ἀστυνόμε χθὲς τὸ μεσημέρι εἶδα τὴ δεσποινίδα Ἄννα ποὺ κουβέντιαζε μὲ μιὰ κοπέλλα. Νά... ἐκεῖ στὸ στενό. Ἡ ἄλλη κοπέλλα λοιπὸν τῆς ἔδωσε ἕνα βιβλίο, ποὺ ἡ δεσποινὶς Ἄννα τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσάντα της.

—Τὶ ὥρα ἦταν μικρέ μου; μήπως θυμᾶσαι;

—Θὰ πλησίαζαν τρεῖς. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἦρθε ὁ μπαμπᾶς μου ἀπὸ τὴ δουλειά του.

—Ἐσὺ τὶ ἔκανες ἔξω αὐτὴ τὴν ὥρα;

—Δὲν ἤμουν ἔξω. Εἶχα ἀνεβῇ στὴν ἀχλαδιά μας νὰ κόψω μερικὰ ἀχλάδια. Ἡ μάντρα τοῦ σπιτιοῦ μας εἶναι χαμηλή. Καὶ γὼ ἀνεβασμένος στὸ δένδρο, τὶς εἶδα.

—Μήπως πῆρε τὸ αὐτί σου καμμιὰ κουβέντα;

—Ὄχι. Ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρισκόμουν μποροῦσα νὰ δῶ, ὄχι ὅμως καὶ ν' ἀκούσω.

—Πῶς ἦταν τὸ ἄλλο τὸ κορίτσι; μήπως πρόσεξες;

—Ναί. Ἦταν ψηλή, ἀδύνατη, πολὺ μελαχροινή, μὲ μαλλιὰ πολὺ κοντά. Νά... σὰν τὰ δικά σας σχεδόν... καὶ φόραγε ἕνα κόκκινο φόρεμα μὲ ἄσπρες βοῦλες.

(Συνεχίζεται)

Νοσταλγίες Δημητρίου Σκουζέ

Τὸν περασμένο μῆνα ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς ἀπέκτησε ἕνα καινούργιο, κομψὸ-κομψὸ βιβλιαράκι, μὲ θαλασσὶ ἐξώφυλλο καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο, καλλιτεχνικὸ σκίτσο τῆς Παληᾶς Ἀθήνας ἀπ' ἔξω.

Γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ μᾶς μίλησε μὲ ὑπερβολικὸ ἐνθουσιασμὸ ὁ Διευθυντής μας, καὶ τὸ συνέστησε σὲ ὅλους μας σὰν ἕνα ἀπολαυστικὸ ἀνάγνωσμα, ξεκούραστο, εὐχάριστο, ἀνάλαφρο, πλημμυρισμένο διαλεχτὲς συγκινήσεις.

Ἡ ἐνθουσιώδης λοιπὸν αὐτὴ κριτικὴ τοῦ Διευθυντοῦ μου, μοῦ κίνησε τόσο τὴν περιέργεια, ὥστε χτὲς βράδυ, λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα, ν' ἀνοίξω ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς Βιβλιοθήκης, νὰ γλυστρήσω μέσα καὶ νὰ περάσω ἕνα ὁλόκληρο βράδυ μὲ τὴ συντροφιά του.

Ἦταν ἕνα σκοτεινὸ καὶ κρύο χειμωνιάτικο βράδυ, δίχως ἀστέρια καὶ φεγγάρι, μὲ πολλὴ σιωπὴ καὶ μ' ἕνα δυνατὸ ἀγέρα, ποὺ ἔσειε θυμωμένος τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες καὶ ἔδερνε ἀλύπητα τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δέντρων...

Μὲ τὸ ὑποβλητικὸ ἑτοῦτο ἀκοπανιαμέντο τοῦ ἀνέμου, ἄρχισα νὰ περνῶ μιὰ-μιὰ τὶς πρῶτες σελίδες του, ὥσπου σὲ λίγο μοῦ φάνηκε ὅτι μέσα ἀπ' τὶς γραμμὲς ποὺ διάβαζα ξεπετάχτηκε παντοδύναμος ἕνας κάποιος ἄλλος παράξενος σίφουνας, ποὺ γκρέμισε μὲ μιᾶς τὸ παρὸν μὲ τὶς πολυκατοικίες του, τὰ τρόλλεϋ καὶ τὴν πολυθόρυβη κίνηση, καὶ στροβιλίζοντάς με στὴν δίνη τῶν πιὸ δυνατῶν συγκινήσεων, ἄνοιξε μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια μου τὶς βαρειὲς πύλες τοῦ μισοξεχασμένου παρελθόντος, γιὰ νὰ προσέλθω σὰν πιστὸς νὰ μεταλάβω τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων μιᾶς παραμυθένιας ἐποχῆς, βασίλισσας τῶν Χρόνων...

Εἶδα τότε, σχεδὸν δακρυσμένος, γραφικὰ λιθόστρωτα, καὶ φανάρια τοῦ γκαζιοῦ νὰ ρίχνουν τὸ ὠχρὸ φῶς τους μέσα σὲ μιὰ ρωμαντικὴ πολιτεία, πλημμυρισμένη θρύλους καὶ ὄνειρα...

Ἄκουσα τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ λαντὼ καὶ οἱ βιττόριες, καθὼς κυλοῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ μέσα στοὺς στενοὺς δρομίσκους... Εἶδα τὸν ἁμαξᾶ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο νὰ τινάζῃ στὸν ἀγέρα τὸ καμουτσίκι, νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ πόδι τὸ μικροσκοπικὸ καμπανάκι, κι' ὕστερα νὰ χάνεται στὴ γωνιὰ τῆς μικρῆς πλατειούλας...

Βρέθηκα μέσα σὲ παληὰ «ἀρχοντικά», ἀνάμεσα σὲ κυρίους μὲ φαβορῖτες καὶ φλοτὰν γραβάτες, καὶ φιλολογοῦσες μὲ μυωπικὰ γυαλιά. Χόρεψα πόλκα, μαζοῦρκα καὶ καντρίλλιες... Βρέθηκα στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριὲς κάτω ἀπὸ τὰ λουλουδιασμένα μπαλκόνια μὲ τὰ γιασεμί, ἔξω ἀπὸ μικρούτσικες, ἀσβεστωμένες ταβερνίτσες... Ἄκουσα τὴ λατέρνα καὶ τὴ ρεζεντά...

Σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία πέρασαν ἀπὸ μπροστά μου χίλιες δυὸ εἰκόνες, μέσα σ' ἕνα γαληνεμένο, ρωμαντικὸ φόντο, ποὺ ἔκαναν πολλὲς φορὲς τὰ μάτια μου νὰ βουρκώσουν...

Εἶδα κι' ἄκουσα πολλά... Ἔζησα μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη μέσα σ' ἕνα βράδυ...

Ὕστερα μ' ἔπνιξε μιὰ θεϊκὴ γαλήνη μέσα στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη κάποιας ὀνειρεμένης λίμνης, καὶ μονάχα οἱ λογισμοί μου ἀπέμειναν ν' ἁρμενίζουν πάνω στὰ ἤρεμα νερά, σὰν βαρκοῦλες καλοτάξιδες, καὶ νὰ τραβοῦν γιὰ νἄβρουν τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ τῆς Πλάκας, τὸν ὁποῖον ἔμαθα νὰ σέβουμαι χωρὶς ποτές μου νὰ τὸν γνωρίσω. Μετὰ δὲν θυμᾶμαι ἄλλο τίποτε. Ἔνοιωσα σὰν ὑπνωτισμένος... Μὲ κυρίεψε

μιὰ νοσταλγικὴ ἔκσταση... καθὼς ἀντηχοῦσε ἀπὸ πολὺ μακρυὰ ἕνα γλυκόλαλο παραμῦθι, ποὺ τὸ ἀκομπανιάριζε ἡ λύρα τῆς καρδιᾶς μου..."Ὡσπου κάποτε βρέθηκα στὴν τελευταία σελίδα... Τότες εἶδα τὸ τασσάκι γεμᾶτο ἀποτσίγαρα, καὶ τὸν ἥλιο ψηλὰ στὸν Οὐρανό...

Τότες ἀκόμα πόνεσα καὶ μὲ κυρίεψε ἕνα παράπονο... Γιατὶ νὰ κρατήσῃ τόσο λίγο ἐτοῦτος ὁ γλυκὸς ρεμβασμός!!!...

Ξανάκλεισα τὸ βιβλίο καὶ τὄβαλα προσεκτικὰ στὴ θέση του... Μὰ ἔμεινε βαθειὰ χαραγμένο στὴ θύμησή μου ἐκεῖνο τὸ γαλάζιο ἐξώφυλλο κι' ἐτοῦτος ὁ παράξενος τίτλος: «**ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ**—παληὲς ἱστορίες, σὰν παραμύθια ἀληθινά. Δημητρίου Γ. Σκουζέ...»

Εἶναι ἕνα βιβλίο μὲ μιὰ ἀκαταμάχητη γοητεία ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἴσαμε τὸ τέλος... σὲ συναρπάζει, σὲ καθηλώνει στὴν ἴδια θέση ἀτέλειωτες ὧρες, μιλᾷ στὴν καρδιά σου, σὲ μεταφέρει σὲ κάποιον ἄλλο κόσμο, ταπεινὸ σὰν φλόγα κεριοῦ, ἀπέραντο σὰν τὴν θάλασσα, εὐγενικὸ σὰν ἕνα παληὸ ἱππότη, γαλάζιο σὰν τὸ ἐξώφυλλό του.

Εἶναι γραμμένο ἀπὸ χέρι ἐπιδέξιο, μὰ καὶ καρδιὰ ζεστή. Εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἕνα εὐγενικὸ ὀνειροπόλο ποὺ ξέρει νὰ μιλᾷ ἁπλᾶ καὶ πειστικὰ στὶς καρδιὲς τῶν ἀναγνωστῶν του, μὲ παραστατικότητα καὶ σαφήνεια.

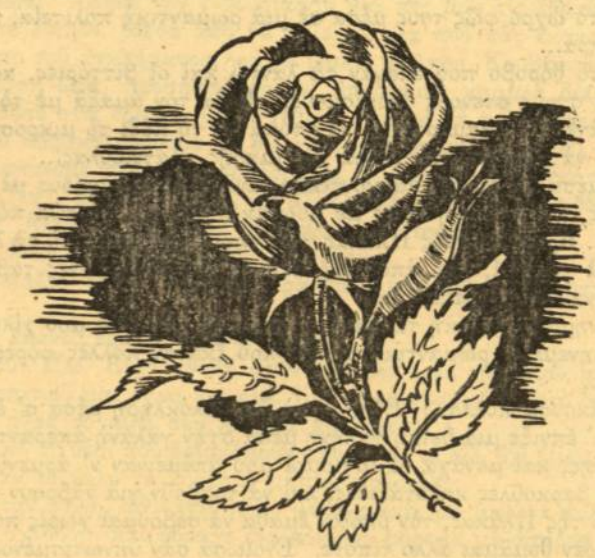
Γόνος παληᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῶν 'Αθηνῶν ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεύς του, χρησιμοποιεῖ τὶς ἴδιες τὶς εὐτυχισμένες ἀναμνήσεις του σὰν πηγὲς καὶ βοηθήματα στὴν πορεία του στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν. Κι' αὐτὸ τοῦ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ πρωτοτυπία καὶ χάρη.

Εἶναι αὐτὸ τὸ κείμενο σφιχτοδεμένο τόσο ἐπιδέξια ὥστε σὲ κατακτᾷ ἀμέσως.

Εἶναι ἀκόμα κι' ἕνα εὐλαβικὸ προσκύνημα στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἐκεῖνα τὰ ἀλησμόνητα χρόνια ποὺ ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ στὴ ζωὴ θἄχουν πάντα μιὰ τιμητικὴ θέση μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιές.

Θἄπρεπε αὐτὸ τὸ λογοτεχνικὸ κομψοτέχνημα νὰ τὸ διαβάσουν ὅλοι, μικροί, μεγάλοι, νέοι καὶ γέροι...

Τέτοια βιβλία στολίζουν ἀλήθεια τὴ μικρὴ βιβλιοθηκούλα μας, καὶ τέτοιοι συγγραφεῖς τιμοῦν τὴν συντροφιά μας. Σ. Π.

Ἔξω ἀπὸ τὰ μαῦρα αὐτὰ οἰκοδομήματα, ποὺ τὰ ὑπόγειά τους ἦταν γεμᾶτα φυλακισμένους, ποὺ ὅλα τὰ ἔπιπλα εἶχαν γεμίσει χαρτιὰ καὶ ἔγγραφα, ποὺ οἱ κλειστὲς καὶ σιωπηλὲς αὐτὲς αἴθουσες εἶχαν ἀκούσει τὸ πρωῒ τῆς ἴδιας μέρας ἕνα σωρὸ ψέμματα καὶ ἀπειλές, ποὺ ἔκρυβαν μῖσος καὶ φόβο, ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ τρομακτικὰ διαμερίσματα, ὁ θόλος τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου ὑψωνότανε λαμπερός, ὅπως ἡ πονεμένη κραυγὴ ἑνὸς ἀρρώστου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ...

Ὁ Νταριὲ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του. Βιαζότανε νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρο, ν' ἀναπνεύσῃ λιγάκι ἐλεύθερο καὶ καθαρὸ ἀέρα...

Ἐνῷ περνοῦσε ὅμως βιαστικὸς τὰ κάγκελλα, ἔπεσε σχεδόν, ἐπάνω στὸν Ζεράρ, τὸν γιὸ τοῦ κυρίου Λαμύ, ποὺ ἔσπευσε νὰ τὸν χαιρετήσῃ.

—«Ἔρχεσθε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν πατέρα σας;» τὸν ρώτησε. «Εἶναι πάντως λιγάκι ἀργά...»

«Ὄχι...Μὰ ὄχι...» ἀπάντησε ὁ Ζεραὶρ κοκκινίζοντας «ἁπλῶς περνοῦσα ἀπ' ἐδῶ. Κι' ἐπειδὴ ξέρω ὅτι ὁ μπα..., ὁ πατέρας δηλαδή, ἀργεῖ πολύ, ἀνέβηκα ὡς ἐδῶ...».

Παρατηρῶντας τὸν Ζεραὶρ ὁ Νταριὲ χαμογέλασε, καθὼς τὸν εἶδε νὰ κλείνῃ τὸ δεξί του μάτι καὶ νὰ γέρνῃ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν ὦμο, ὅπως ἀπαράλλαχτα κι' ὁ δικαστής.

«Τί κάνει λοιπὸν ὁ Μάρκ;...» ρώτησε ξαφνικὰ τ' ἀγόρι.

«...Ὁ Μάρκ; Ἄ! Καλά...Ἀλλὰ...τὸν γνωρίζετε;...»

—«Ἀκούω τὸν πατέρα μου ποὺ μιλάει τακτικὰ γιὰ ὅλους αὐτούς...Ἔχω βλέπετε πολλοὺς ἀδελφούς...»

Ἦταν ὁ τόνος τοῦ Ζεραὶρ παράξενος καὶ ὁ Νταριὲ δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ σκιὰ ἑνὸς γερμένου κλαδιοῦ χόρευε στὰ πόδια τους καθὼς τὸ στριφογύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄνεμος.

Τὴ σιωπὴ διέκοψε τ' ἀγόρι.

«Χαίρετε, κύριε...»

«Ἀντίο σας...»

***

Τὸ λεωφορεῖο ἄφησε τὸν Νταριὲ στὴν ἄκρη τοῦ Παρισιοῦ...Σὲ μιὰ γωνιὰ πολυθόρυβη, γεμάτη φωτεινὲς ἐπιγραφές, καφφενεῖα κατάμεστα ἀπὸ κόσμο καὶ ψηλὰ πέτρινα σπίτια...

Μετὰ τὴν συνοικία αὐτὴ ἁπλωνότανε μιὰ σκοτεινὴ ζώνη, ποὺ οἱ χάρτες Οἰκισμοῦ καὶ Δημοσίας Ὑγείας τὴν ἐσημείωναν μὲ μαῦρο χρῶμα...Ἦταν ἐδῶ τὸ βασίλειο τῆς τρώγλης, τῆς φυματιώσεως, τοῦ Ἐγκλήματος.

Ἀκολούθησε ἕναν βρώμικο δρόμο ποὺ φαινότανε ἀπελπιστικὸς τὴ μέρα καὶ μυστηριώδης κάθε βράδυ...

Αὐτὸν τὸν δρόμον τὸν εἶχε διασχίσει τόσες καὶ τόσες φορές, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ δρᾷ ἡ μικρὴ συμμορία...

Στὴ θύμηση ἐκείνης τῆς νύχτας νοιώθει ὁ Νταριὲ μιὰ δυνατὴ ταραχή. Θυμᾶται καλὰ ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ ποὺ ἀναζητῶντας τὸν Μάρκ, συνάντησε κατὰ τύχην δεκατρία παιδιὰ συγκεντρωμένα στὸ ὑπόγειο ἑνὸς ἐρημωμένου ἐργοστασίου... Καθόντουσαν πάνω σὲ πελώριους, σκουριασμένους τροχούς, ἀνάμεσα ἀπὸ σωροὺς ρινισμάτων μετάλλου, κι' εἶχαν ἀνάμεσά τους ἕνα ἀδύνατο γάτο... Μὲ πόση παγερὴ σιωπὴ τὸν ὑποδέχτηκαν!!! Καὶ μὲ πόση στενοχώρια τὸν παρουσίασε ὁ Μάρκ στοὺς ἄλλους!!! «Ἕνας φίλος ἀπ' τὸ Παρίσι» τοὺς εἶχε πῆ...Κι' ὕστερα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κλώντ τοῦ Τυπογράφου καὶ τοῦ Φρανσουὰ τοῦ κλειθροποιοῦ (ποὺ ἦταν ἀπὸ τὰ βασικὰ μέλη τῆς συμμορίας) εἶχε καταφέρει νὰ ἐξημερώσῃ σχεδὸν τὴν μικρὴ συμμορία...

(Συνεχίζεται)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 71

«Περὶ Βιβλιοθηκῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν»

"Αρθρον 1ον : Εἰς ἕκαστον Ἀστυν. Τμῆμα ἢ Ὑπηρεσίαν καταρτίζεται βιβλιοθήκη περιλαμβάνουσα βιβλία καὶ περιοδικὰ ἀστυνομικοῦ, νομικοῦ, ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ γενικῶς περιεχομένου.

"Αρθρον 2ον : Τὰ βιβλία προέρχονται ἐξ ἀγορῶν, ἐκ δωρεῶν, ἐκ προμηθείας ἀπὸ μέρους τῶν Προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν καὶ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοιούτων παρ' Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

"Αρθρον 3ον : Ταῦτα ταξιθετοῦνται καὶ φυλάσσονται εἰς εἰδικὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐντὸς τοῦ γραφείου Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας, ὅστις εἰς τὴν σχετικὴν ἐγγραφὴν περὶ ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ἐν τῷ Β.Β. δέον νὰ ἀναφέρῃ καὶ περὶ τῆς κανονικῆς παραλαβῆς τούτων.

"Αρθρον 4ον : Τὰ βιβλία καταχωροῦνται εἰς εἰδικὸν Μητρῷον Βιβλιοθήκης προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ἢ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τοῦ Τμήματος ἢ τῆς Ὑπηρεσίας καὶ ἀριθμοῦνται ὡς τὸ κατωτέρω ὑπόδειγμα :

α/α	Θέσις ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ	Τίτλος βιβλίου	Χρονολογία ἐκδόσεως	Συγγραφεὺς ἢ ἐκδότης	Χρονολογία κτήσεως	Τρόπος κτήσεως	Ἀριθ. ἀντιτύπων	Παρατηρήσεις
1	Α—2	Γεν. Ἀρχαὶ Ἀστ. Δικαίου	1955	Γ. Μπαλῆς	15-7-57	Ἀγορὰ ἐκ τοῦ ἐμπορίου	1	
2	Β—1	Ἐγκληματολογία Τόμ. Α'	1955	Κ. Γαρδίκας	20-7-57	Δωρεὰ συγγραφέως	1	
3	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
13	Β—3	Ἐνοχικὸν Δίκαιον	1956	Κ. Φουρκιώτης	25-7-57	Ἀγορὰ ἐκ τοῦ ἐμπορίου	1	

Σημείωσις ὑποδείγματος

Αἱ Βιβλιοθῆκαι (ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι πλείονες τῆς μιᾶς) δέον νὰ ἀριθμῶνται μὲ τὰ γράμματα Α,Β,Γ, κ.λ.π.

Ἑκάστη θυρὶς τῆς αὐτῆς Βιβλιοθήκης λαμβάνει ἴδιον ἀριθμόν, ἤτοι 1, 2, 3, κλπ., ἕκαστον δὲ βιβλίον φέρει τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τοῦ οἰκείου Μητρῴου.

Ἐπὶ τῆς ράχεως ἑκάστου βιβλίου τίθενται μικρὰ «ἐτικέττα» ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγράφεται, ἐν εἴδει κλάσματος, ὁ αὔξων ἀριθμὸς Μητρῴου τοῦ βιβλίου, ὡς ἀριθμητὴς καὶ τὸ ψηφίον τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς θυρίδος αὐτῆς ὡς παρονομαστής. Οὕτω λ.χ. ἐὰν τὸ ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 13 Ἐνοχικὸν Δίκαιον εὑρίσκεται εἰς τὴν τρίτην θυρίδα τῆς Βιβλιοθήκης θὰ τεθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἔνδειξις 13/Β-3.

Ἐὰν ἡ Βιβλιοθήκη εἶναι μία τίθεται ὡς ἀριθμητὴς μὲν τοῦ κλάσματος ὁ ἀριθ. Μητρῴου τοῦ βιβλίου, ὡς παρονομαστὴς δὲ ὁ ἀριθμὸς τῆς θυρίδος τῆς Βιβλιοθήκης.

"Αρθρον 5ον : Ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας καὶ ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ παρέχονται βιβλία εἰς τοὺς αἰτοῦντας ταῦτα ὑπαλλήλους πρὸς χρῆσιν ἢ μελέτην, γενομένης σχετικῆς χρεώσεως εἰς εἰδικὸν «Βιβλίον Χρεώσεως» τῶν διατιθεμένων ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Τμήματος ἢ Ὑπηρεσίας βιβλίων, διὰ μολυβδίδος, ἐφ' ὅσον τὸ βιβλίον θέλει κρατηθῇ πέραν τοῦ χρόνου τῆς

ΕΞΕΤΑΣΤΕΑ ΥΛΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΙΕ' ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

('Εγκύκλιος 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων 9211/249/1/20-9-57)

Α'. ΕΛΛΗΝΙΚΑ

'Εκθεσις ἰδεῶν ἐπὶ γενικοῦ θέματος, διδομένου διὰ λίαν περιληπτικοῦ τίτλου, πρὸς διαπίστωσιν τῶν γραμματικῶν γνώσεων τοῦ ὑποψηφίου, τοῦ τρόπου χρήσεως τῆς γλώσσης ἀπὸ ἀπόψεως ὀρθογραφίας, συντακτικοῦ, ἀκριβείας καὶ εὐχερείας διατυπώσεως τῶν διανοημάτων αὐτοῦ.

Β'. ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

1) 'Ορισμὸς καὶ διαίρεσις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. 2) Χρονικὰ καὶ τοπικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων. 3) Τὸ ἔγκλημα. 4) 'Ο ἄδικος τῆς πράξεως χαρακτήρ. Λόγοι αἴροντες τὸ ἄδικον. 5) 'Ο καταλογισμὸς τῆς πράξεως. 6) 'Υποκειμενικὴ ὑπαιτιότης. 7) Στάδια πραγματώσεως τοῦ ἐγκλήματος. 8) Συμμετοχὴ εἰς τὸ ἔγκλημα. 9) Συρροὴ καὶ ὑποτροπή. 10) 'Ο ἐγκληματίας καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ κυρώσεις. 11) Λόγοι ἐξαλείφοντες τὸ ἀξιόποινον. 12) Εἰσαγωγικαί τινες παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν κατὰ τοῦ ἀτόμου ἐγκλημάτων. 13) 'Εγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς. 14) 'Εγκλήματα κατὰ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος. 15) 'Εγκλήματα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. 16) 'Εγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν. 17) 'Εγκλήματα περὶ τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν. 18) 'Εγκλήματα κατὰ τῆς τιμῆς. 19) 'Εγκλήματα κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας. 20) 'Εγκλήματα κατὰ περιουσιακῶν δικαίων. 21) 'Επαιτεία καὶ ἀλητεία. 22) Ποῖα τὰ κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἐγκλήματα. 23) Προσβολαὶ κατὰ τῆς πολιτειακῆς ἐξουσίας. 24) 'Επιβουλὴ τῆς δημοσίας τάξεως. 25) 'Επιβουλὴ τῆς Θρησκευτικῆς εἰρήνης. 26) 'Εγκλήματα περὶ τὸ νόμισμα. 27) 'Εγκλήματα περὶ τὰ ὑπομνήματα. 28) 'Εγκλήματα περὶ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. 29) 'Εγκλήματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν. 30) Κοινῶς ἐπικίνδυνα ἐγκλήματα. 31) Γενικαὶ περὶ πταισμάτων διατάξεις. 32) Εὐθύνη διὰ πταίσματα ἄλλου. 33) 'Υπότροποι ἢ καθ' ἕξιν πταῖσται. 34) Τὰ σπουδαιότερα τῶν καθ' ἕκαστον πταισμάτων, ἤτοι: παράνομος ἄσκησις ἐπιτηδεύματος, πρόκλησις ἀνησυχίας, διατάραξις ἡσυχίας, ὑπέρβασις νυκτερινῆς ὥρας, παραβάσεις περὶ τὰ δημόσια θεάματα, παραβάσεις διατάξεων περὶ τῶν ὁδῶν, παραβάσεις διατάξεων περὶ αἰγιαλῶν, ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ὑγείαν συνάφεια, παράβασις διατάξεων περὶ νεκρῶν, παράβασις διατάξεων περὶ καθαριότητος, ρύπανσις, παραβάσεις διατάξεων περὶ κυκλοφορίας, παράνομος κατασκευὴ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, παράβασις διατάξεων προφυλακτικῶν ἀπὸ τοῦ πυρός, παράβασις οἰκοδομικῶν διατάξεων, πρόκλησις κινδύνου διὰ ζῴων, παραλείψεις περὶ τὴν φύλαξιν φρεάτων κλπ., παραμέλησις ἐποπτείας παραφρόνων, ἄρνησις ἰατρῶν, παραμέλησις ἀναγγελίας εὑρέσεως νεκροῦ, παράλειψις τῆς ἀναγγελίας ξένων, παράνομος κατασκευὴ κλειδῶν κλπ., παραβάσεις περὶ

ὑπηρεσίας τοῦ 'Αξιωματικοῦ τούτου, ἐφιστᾶται δὲ ἡ προσοχὴ τῶν χρησιμοποιούντων τὰ βιβλία διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθαριότητος αὐτῶν καὶ πρόληψιν καταστροφῆς των.

"Αρθρον 6ον : Καθ' ἑκάστην τριμηνίαν τακτικῶς, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις κρίνῃ τοῦτο σκόπιμον ὁ Διοικητὴς τῆς 'Υπηρεσίας ἐπιθεωρεῖ τὴν Βιβλιοθήκην ἵνα βεβαιῶται περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς καλῆς τῶν βιβλίων συντηρήσεως, διατάσσων ἅμα τὴν ἀντικατάστασιν τῶν τυχὸν ἀπολεσθέντων ἢ φθαρέντων ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων τῆς ἀπωλείας ἢ φθορᾶς. Περὶ πάντων τούτων ἐνεργεῖ ἐγγραφὴν εἰς τὸ Βιβλίον Συμβάντων.

"Αρθρον 7ον : 'Η 'Αστυνομικὴ Σχολὴ ἢ ἄλλη 'Αστυνομικὴ 'Υπηρεσία, ἐκδίδουσα 'Υπηρεσιακὰ βιβλία ἢ ἄλλα οἱαδήποτε ἔντυπα, οἷον χάρτας, τουριστικοὺς ὁδηγούς, κ.λ.π. δέον ἀπαραιτήτως ὅπως ἐφοδιάζῃ ἀπάσας τὰς 'Υπηρεσίας δι' ἀντιτύπων τούτων.

"Αρθρον 8ον : 'Ο πλουτισμὸς τῆς Βιβλιοθήκης ἑκάστης 'Υπηρεσίας καὶ ἡ ἐν γένει ἀνάπτυξις τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, θέλει ἀποτελέσει ἐν ἐπὶ πλέον ἀσφαλὲς κριτήριον περὶ τῆς διοικητικῆς ἱκανότητος τῶν προϊσταμένων τούτων.

'Εν 'Αθήναις τῇ 29 Αὐγούστου 1957

'Ο 'Αρχηγὸς
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

τὰ μέτρα καὶ σταθμά, ἄρνησις παραδοχῆς νομισμάτων, παράνομος κατασκευὴ ἰδιωτικῶν σφραγίδων καὶ γενικὰ περὶ παραβάσεως ἀστυνομικῶν διατάξεων.

Γ'. ΚΩΔΙΞ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

1) Ὁρισμὸς καὶ σκοπὸς Ποινικῆς Δικονομίας. Ποῖα κρατικὰ ὄργανα λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, δίωξιν καὶ τιμωρίαν τῶν δραστῶν τῶν ἐγκλημάτων. Ἀστυνομικὰ ὄργανα. Ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι. Κατηγοροῦντα ὄργανα.

2) Περὶ δικαστηρίων γενικῶς. Ὁρισμὸς καὶ διάκρισις ποινικῶν δικαστηρίων. Κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια. Συγκρότησις καὶ ἁρμοδιότης αὐτῶν. Εἰδικὰ ποινικὰ δικαστήρια, συγκρότησις καὶ ἁρμοδιότης αὐτῶν.

3) Στρατιωτικοί. Στρατιωτικὰ δικαστήρια. Ποῖοι θεωροῦνται ὡς στρατιωτικοί. Ποῖοι εἶναι οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ ποῖοι οἱ ὁπλῖται τῶν ὅπλων καὶ Σωμάτων. Ποῖα εἶναι τὰ Στρατιωτικὰ δικαστήρια, πῶς συγκροτοῦνται καὶ ποίους δικάζει ἕκαστον τούτων. Στρατιωτικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀπόντες. Ποῦ δικάζονται οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοί. Ποῦ δικάζονται οἱ ἀπόντες στρατιωτικοὶ καὶ ποῦ οἱ τῆς Χωροφυλακῆς. Συναιτιότης στρατιωτικῶν καὶ ἰδιωτῶν.

4) Τρόποι διώξεως ἐγκλημάτων. Μηνύσεις. Δίωξις ἐγκλημάτων. Ὁρισμὸς καὶ εἴδη μηνύσεων. Δημοσία καὶ ἰδιωτικὴ μήνυσις. Ὑποδείγματα ἐκθέσεων μηνύσεων.

5) Κατ' ἔγκλησιν διωκόμενα ἐγκλήματα—Αὐτόφωρον ἔγκλημα. Ἔγκλησις. Ἐγκλήματα διωκόμενα μόνον κατόπιν ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος. Πότε τὸ ἔγκλημα θεωρεῖται αὐτόφωρον.

6) Περὶ συλλήψεως. Γενικὰ-Σύλληψις καὶ ἐνέργεια ἐπὶ αὐτοφώρου πταίσματος. Ποῖα πρόσωπα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὁδηγῶνται εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον καὶ διατί; Ποῖα δὲν πρέπει νὰ ὁδηγῶνται εἰς αὐτὸ ἐκ λόγων σκοπιμότητος. Περὶ ἐκδικάσεως πταισματικῶν παραβάσεων α) τῶν περὶ κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων διατάξεων ἐν Ἀθήναις καὶ β) σχετικῶς μὲ τὰ καθίσματα καὶ τὰ εἰσιτήρια δημοσίων θεαμάτων. Ἐνέργειαι ἐπὶ πταίσματος μὴ καταληφθέντος ἐπ' αὐτοφώρῳ.

7) Πλημμελήματα—Κακουργήματα. Ἐνέργειαι ἐπὶ αὐτοφώρου πλημμελήματος ἢ κακουργήματος. Προανάκρισις. Ἔκθεσις βεβαιώσεως πλημμελήματος ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐνέργειαι ἐπὶ μὴ αὐτοφώρου πλημμελήματος ἢ κακουργήματος.

8) Τίτλοι συλλήψεως. Σύλληψις δυνάμει: α) ἐντάλματος συλλήψεως, βουλεύματος δικαστικοῦ Συμβουλίου, ἐντάλματος βιαίας προσαγωγῆς, ἀμετακλήτου καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ἀποφάσεως περὶ ἐκτοπίσεως, ἀποφάσεως περὶ ἀπελάσεως ἀλλοδαποῦ, αἰτήσεως ἁρμοδίας ἀρχῆς καὶ ἐντάλματος προσωπικῆς κρατήσεως.

9) Σύλληψις ὡρισμένων κατηγοριῶν προσώπων, ἤτοι : Βουλευτῶν, στρατιωτικῶν γενικῶς, ἀστυνομικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀνηλίκων, σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ὑπαλλήλων, ἀσθενῶν-παραφρόνων-μεθυσμένων κλπ., καὶ πρὸς ἐξακρίβωσιν ταυτότητος ἢ πρὸς πρόληψιν ἐγκλήματος, δυστυχήματος ἢ διαταράξεως τῆς τάξεως.

10) Ἕλληνες καὶ ἀλλοδαποὶ μὴ συλλαμβανόμενοι ἐν Ἑλλάδι. Ποῖοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων καὶ πότε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συλληφθοῦν καὶ δικασθοῦν ἐν Ἑλλάδι. Ποῖοι ἐκ τῶν Ἀλλοδαπῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συλληφθοῦν καὶ δικασθοῦν ἐν Ἑλλάδι. Προνόμια τῶν ἀνωτέρω ἀλλοδαπῶν-ἐνέργειαι ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

11) Σύλληψις προξένων-προνόμια αὐτῶν. Σύλληψις ἀλλοδαπῶν στρατιωτικῶν γενικῶς. Σύλληψις ἀνδρῶν ἀλλοδαποῦ ἐμπορικοῦ πλοίου καὶ ἀεροπλάνου. Σύλληψις ἐντὸς ὡρισμένων καταστημάτων καὶ πλοίων.

12) Ποῦ καὶ πότε ἀπαγορεύεται γενικῶς ἡ ἐνέργεια συλλήψεως εἰς τὰ κατώτερα ἀστυνομικὰ ὄργανα. Τηρητέοι κανόνες κατὰ τὴν ἐνέργειαν συλλήψεως.

13) Ἔρευναι κατ' οἶκον εἰς κέντρα-σωματική. Κατ' οἶκον ἔρευνα. Εἴσοδος-σύλληψις-ἔρευνα ἐντὸς δημοσίων κέντρων καὶ γραφείων. Σωματικὴ ἔρευνα.

14) Πειστήρια-Κατάσχεσις αὐτῶν. Ὁρισμὸς πειστηρίων. Τί συγκεκριμένως πρέπει νὰ κατάσχεται ἐπὶ ἑκάστου ἐγκλήματος. Κράτησις αὐτοκινήτων, ἕνεκα θανατώσεως ἢ σωματικῆς βλάβης προσώπου δι' αὐτῶν.

15) Περὶ ἐγκληματολογικῆς σημάνσεως καὶ προφυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου.

16) Ποινικὰ δικόγραφα-Ἐπίδοσις αὐτῶν. Εἴδη ποινικῶν δικογράφων. Ὄργανα καὶ τρόποι ἐπιδόσεως ποινικῶν δικογράφων.

17) Ἐπίδοσις εἰς χεῖρας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις. Ἐπίδοσις εἰς χεῖρας τῶν συνοίκων ἢ ὑπηρετῶν ἢ θυρωρῶν τῆς οἰκίας. Θυροκόλλησις ἐγγράφου. Ἐπίδοσις εἰς κατάστημα ἢ γραφεῖον. Ἐπίδοσις εἰς ξενοδοχεῖον ἢ οἰκοτροφεῖον. Ἐπίδοσις εἰς στενοὺς συγγενεῖς ἢ πρὸς τὸν Δήμαρχον ἢ Πρόεδρον Κοινότητος ἢ πρὸς τὸν Ἱερέα τῆς ἐνορίας.

18) Εἰδικαὶ περιπτώσεις ἐπιδόσεως. Ἀνακοίνωσις τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐπιδιδομένου ἐγγράφου καὶ σημείωσις ἐπ' αὐτοῦ τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ τόπου ἐπιδόσεως. Κοινοποίησις ἐγγράφων. Προθεσμίαι ἐπιδόσεως. Πίναξ προθεσμιῶν. Παραβάσεις τοῦ διαμένοντος. Ἐμπρόθεσμος καὶ ἐκπρόθεσμος ἐπίδοσις. Παραβάσεις περὶ τὴν ἐπίδοσιν.

19) Περὶ ἀποδείξεως καὶ ἀποδεικτικῶν μέσων γενικῶς.
20) Τὰ καθ' ἕκαστον ἀποδεικτικὰ μέσα, ἤτοι: Ἐνδείξεις-Αὐτοψία-Πραγματογνωμοσύνη-Ὁμολογία κατηγορουμένου καὶ δικαιώματα αὐτοῦ-Μάρτυρες.
21) Ποῖα πρόσωπα δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες ἐπὶ ὡρισμένων θεμάτων-Ποῖοι μάρτυρες δικαιοῦνται νὰ ἀρνηθῶσι τὴν μαρτυρίαν των ὡς πρὸς πᾶν ζήτημα. Ποίων μαρτύρων δύναται νὰ ἀπόσχῃ τῆς ἐξετάσεως ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος. Ποῖοι μάρτυρες ἐξετάζονται οἴκοι. Ὁρκωμοσία μάρτυρος. Ποῖοι μάρτυρες ἐξετάζονται ἀνωμοτί.
22) Ἔγγραφα-διερμηνεύς.

Δ'. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ (ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ)

α) Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία.

1) Γενικὰ καὶ εἰδικὰ προσόντα ἀστυνομικῶν Ἀσφαλείας. 2) Εἰδίκευσις εἰς τὸ ἔγκλημα. 3) Πράκτορες Ἀσφαλείας, (Πληροφοριοδόται) καὶ χρησιμοποίησις αὐτῶν. 4) Ἐπιτήρησις ὑπόπτων οἰκιῶν-κέντρων-καταστημάτων-γραφείων κλπ. 5) Παρακολούθησις ὑπόπτων ἀτόμων. 6) Ἔρευναι εἰς οἰκίας-καταστήματα-γραφεῖα κλπ. 7) Σωματικαὶ ἔρευναι. 8) Ἐγκλήματα ἀναρχικῶν καὶ κομμουνιστῶν. 9) Ὑποχρεώσεις πολιτῶν καὶ καθήκοντα ἀστυνομικῶν εὑρισκομένων τὸ πρῶτον εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. 10) Αὐτοψία ἢ ἐξερεύνησις τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος. 11) Ἀποτυπώματα ποδῶν καὶ ἴχνη βημάτων. 12) Ἀποτυπώματα ποδῶν ζώων, τροχῶν, ράβδων, ξιφῶν κλπ. 13) Ἀποτυπώματα ὀδόντων καὶ ὀνύχων. Ἴχνη ὑπολειμμάτων ὑπὸ τοὺς ὄνυχας καὶ ἴχνη κονιορτοῦ ἢ ἄλλων οὐσιῶν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων. 14) Ἀποτυπώματα διαρρητικῶν ἐργαλείων. 15) Περὶ κηλίδων αἵματος. 16) Περὶ τριχῶν. 17) Περὶ κηλίδων σπέρματος, κηλίδων τροφῶν, ἐμεσμάτων, σιέλων, οὔρων κλπ. 18) Ἀπαγχονισμὸς καὶ ἴχνη αὐτοῦ. 19) Στραγγαλισμὸς καὶ ἴχνη αὐτοῦ. 20) Πνιγμὸς καὶ ἴχνη αὐτοῦ. 21) Φαρμακεία καὶ ἴχνη αὐτῆς. 22) Ἐμπρησμοὶ καὶ ἴχνη αὐτῶν. 23) Παραχάραξις καὶ κιβδηλεία μεταλλικῶν νομισμάτων. 24) Παραχάραξις χαρτονομίσματος καὶ ἄλλων ἀξιῶν. 25) Τρόπος κυκλοφορίας παρακεχαραγμένων νομισμάτων. 26). Τρόπος δακτυλοσκοπήσεως καὶ χρησιμοποιούμενα μέσα. 27) Τρόπος μεταφορᾶς ἀντικειμένων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. 28) Κλέπται ἐκ θυλακίων (λωποδῦται) (Γενικαὶ παρατηρήσεις-διάλεκτοι λωποδυτῶν-ἐξάσκησις καὶ τρόπος ἐνεργασίας των). 29) Λωποδῦται διὰ τῆς μεθόδου τῆς ψαλίδος καὶ χρήσεως προκαλύμματος (μπουζουριέρας). Λωποδῦται διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐγχειρήσεως. 30) Λωποδῦται διὰ τῆς μεθόδου τῆς συγκρούσεως (τρακαδόροι). Μικρολωποδῦται ἀγορῶν καὶ πάρκων (ψειρῆδες-ψαράδες, ἢ ἀλεποῦδες). Λωποδῦται διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ἐναγκαλισμοῦ. 31) Λωποδῦται ἐκ θηλακίου παντελονίων (παντελονάδες). Λωποδῦται εἰς ἀμαξοστοιχίας. Λωποδῦται διὰ βιαίας ἁφαιρέσεως τῶν τσαντῶν (τσαντάδες ἢ ἁρπάχτρες). Λωποδῦται βαρυτίμων καρφίδων, κοσμημάτων καὶ πολυτίμων λίθων. 32) Λωποδῦται διὰ τῆς μεθόδου ἀνευρέσεως χρημάτων (Μανιταριτζῆδες). 33) Κλέπται κοσμηματοπωλείων. 34) Κλέπται ξενοδοχείων ὕπνου. 35) Γενικαὶ παρατηρήσεις περὶ τῶν διαρρηκτῶν καὶ τοῦ τρόπου δράσεως αὐτῶν (εἰδίκευσις διαρρηκτῶν-πρωτόπειροι διαρρῆκται-πεπειραμένοι διαρρῆκται-συμμορίαι (σπεῖραι) διαρρηκτῶν). 36) Περὶ διαρρηκτικῶν ἐργαλείων, μεταφορᾶς τούτων καὶ φωτιστικῶν μέσων. 37) Εἴδη διαρρήξεων. 38) Κλεπταποδόχοι. 39) Ἀπατεῶνες διὰ τῆς ψευδοῦς ἰδιότητος. 40) Ἀπατεῶνες διὰ διαφόρων μεθόδων. 41) Ἀπατεῶνες διὰ τῆς μεθόδου διαφόρων παιγνίων.

β) Πρακτικὴ Ἀστυνομία (Διδασκαλία)

1) Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Πρακτικὴν Ἀστυνομίαν. 2) Ὑπηρεσίαι Ἀστυνομίας καὶ καθήκοντα αὐτῶν. 3) Τομεῖς-Σκοπιαὶ-Δρομολόγια-Ἀλλαγαί. 4) Καθῆκον ἀστυφύλακος, ὑπαρχιφύλακος καὶ ἀρχιφύλακος. 5) Ἐφόδια ἀστυφύλακος. 6) Πρόληψις καὶ καταστολὴ κλοπῶν-Σήμανσις καταστημάτων. 7) Ἀσθενεῖς καὶ παθόντες ἐν ὁδῷ ἢ δημοσίῳ τόπῳ-οἰνόφλυγες-παράφρονες-δεόμενοι βοηθείας. 8) Περὶ δυστυχημάτων. 9) Δυστυχήματα δι' ὀχημάτων. 10) Περὶ πτωμάτων ἀνθρώπων καὶ ζώων. 11) Περὶ πυρκαϊῶν. 12) Κυκλοφορία-ἐμπόδια-ρύθμισις κυκλοφορίας. 13) Περὶ δημοσίων συναθροίσεων καὶ συγκεντρώσεων. 14) Περὶ πανικοῦ. 15) Ὑπηρεσιακὰ ἀστυνομικὰ βιβλία.

Ε'. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

1) Γενικὰ περὶ Ἀστυνομίας Πόλεων.
2) Ἱεραρχία καὶ σύνθεσις Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.
3) Ἐκπαίδευσις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων-Ἀστυνομικαὶ Σχολαὶ (Ἀστυφυλάκων, Ἀρχιφυλάκων, Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως).
4) Δικαιοδοσία Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἁρμοδιότης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος-Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς. Ἁρμοδιότης Β. Χωροφυλακῆς εἰς ἃς πόλεις ἀσκεῖ ἀστυνομικὰ καθήκοντα τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.
5) Ἰδιότης ἀστυνομικῶν καὶ θεμελιώδη καθήκοντα αὐτῶν. Γενικὰ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεως τούτων.
6) Ὑπηρεσία γυναικῶν ἀστυνομικῶν-Πρόσθετοι ἀστυφύλακες.

7) Περὶ προαγωγῶν γενικῶς. Προαγωγαὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, Ἀρχιφύλακος, Ἀνθυπαστυνόμου καὶ Ὑπαστυνόμου Β' τάξεως. Ἀπαιτούμενος πρὸς προαγωγὴν χρόνος ὑπηρεσίας.

8) Ὑπηρεσιακὰ Συμβούλια. Συμβούλιον Ἀρχηγῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν Α' τάξεως, Ἀστυνομικὸν καὶ Πειθαρχικὸν (κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων).

9) Περὶ πειθαρχίας καὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων. Παραγραφὴ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων. Σχέσεις πειθαρχικῆς πρὸς ποινικὴν δίωξιν.

10) Περὶ πειθαρχικῶν διατάξεων. Πειθαρχικαὶ ποιναί. Παρὰ ποίων ἐπιβάλλονται αὗται. Συνέπειαι πειθαρχικῶν ποινῶν ἀργίας διὰ προσκαίρου παύσεως καὶ ἀργίας δι' ἀπολύσεως. Ἐπὶ ποίων παραπτωμάτων ἐπιβάλλονται αἱ ποιναὶ τῆς ἀργίας καὶ ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

11) Περὶ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου. Διαδικασία ἐπιβολῆς πειθαρχικῶν ποινῶν. Ἄσκησις πειθαρχικῆς ἐξουσίας. Ἐπαύξησις ἢ μείωσις ποινῶν.

12) Διοικητικὴ ἀνάκρισις. Σκοπὸς ταύτης καὶ δικαιώματα τοῦ ὑπὸ ἀνάκρισιν ὑπαλλήλου.

13) Περὶ διαθεσιμότητος. Συνέπειαι θέσεως εἰς διαθεσιμότητα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Μόνιμος διαθεσιμότης.

14) Γάμος καὶ μνηστεία ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων (κατωτέρων).

15) Περὶ τοποθετήσεων, μεταθέσεων καὶ μετακινήσεων (προσωρινῶν) ἀστυνομικῶν.

16) Παραιτήσεις-Ἀπολύσεις-Ὅριον ἡλικίας-Ἐπαναδιορισμὸς ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

17) Ἄδεια ἀστυνομικῶν (κανονικὴ-ἔκτακτος-ἀναρρωτική).

18) Περὶ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυν. Πόλεων καὶ νοσηλείας ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

19) Ποινικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι ἀστυνομικούς. Πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀποτελοῦντα καὶ ποινικὰ ἀδικήματα. Ποινικαὶ διατάξεις τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀφορῶσαι τὸ κοινόν.

20) Περὶ ἀπαγορεύσεως συμμετοχῆς εἰς πολιτικὰς διαμάχας καὶ ἐγγραφῆς εἰς Συλλόγους καὶ Σωματεῖα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

21) Περὶ τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν, παρεχομένων ἀποζημιώσεων καὶ ἀπονεμομένων μεταλλίων εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

22) Ἱματισμὸς-Ὁπλισμὸς καὶ ἐξάρτησις-Στρατωνισμὸς καὶ ἑστίασις ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

23) Κανονισμοὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων περὶ: 1) Προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ, 2) ἀναφορῶν-αἰτήσεων καὶ παραπόνων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, 3) στολῆς Ἀρχιφυλάκων, Ὑπαρχιφυλάκων καὶ Ἀστυφυλάκων, 4) τῶν εἰδικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐν στολῇ καὶ πολιτικῇ περιβολῇ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, 5) εἰσόδου ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς δημόσια θεάματα, 6) ἡμερησίας καὶ διημέρου ἀναπαύσεως, 7) ὑπηρεσίας ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ Φαλήρου, 8) ἀπαγορεύσεως κατοχῆς βιβλίων κλπ. κατὰ τὰς ἐξετάσεις, 9) ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ καθαριότητος ἐν τοῖς Ἀστυν. ὑποκαταστήμασι, 10) δελτίων ταυτότητος ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, 11) μεταγωγῆς κρατουμένων καὶ καθηκόντων συνοδοῦ καὶ 12) ὁπλοφορίας, χρήσεως ὅπλου καὶ ἀστυνομικῆς ῥάβδου ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ «ΑΣΤΥΝ. ΧΡΟΝΙΚΩΝ»: Ἡ ὕλη τῶν μαθημάτων ἔχει ληφθῆ ἐκ τῶν ἐντύπων διδακτικῶν βιβλίων τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Εἰδικῶς διὰ τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἀστυνομίαν ἡ ὕλη ἔχει ληφθῆ ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία» τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος προήχθησαν οἱ κάτωθι Ἀξιωματικοὶ Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ὡς ἀκολούθως: Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως κατ' ἀρχαιότητα ὁ Ἀστυκτηνίατρος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως κ. Κίννας Κωνσταντῖνος. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως κατ' ἀρχαιότητα ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Λεβέντης Κωνσταντῖνος. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' τάξεως: 1) Κατ' ἐκλογὴν κ. Καπετανίδης ἢ Μπότης Εὐάγγελος καὶ 2) κατ' ἀρχαιότητα κ. Θεοδωράκης Ἰωάννης.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Δημακόπουλος Σπυρίδων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον παρέσχον ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, ἥτοι ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν ἀνωτάτων στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. 1) Πεταλωτῆ Περικλέους, 2) Λαζάρου Φωτεινῆς καὶ 3) Τσιγκούνη Βασιλείου, ὡς καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τυπογραφείου ἔνθα ἐξετυποῦτο ἡ παρανόμως ἐκδιδομένη ἐφημερὶς «ΝΕΑ ΓΕΝΝΙΑ» καὶ τὴν ματαίωσιν τῆς περαιτέρω δράσεώς των: Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Καραχάλιον Ἰωάννην, Ἀστυνόμον Α' κ. Σακελλαρίου Βασίλειον, Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Θᾶνον Παναγιώτην, Τσάκωνα Κωνσταντῖνον καὶ Παπασπυρόπουλον Κωνσταντῖνον, Ἀνθυπαστυνόμους κ.κ. Κοκκινάκην Λουκᾶν καὶ Φράγκον Ἀναστάσιον, ὑπαρχιφύλακας Τσελώνην Χρῆστον, Βάμβουκαν Ἀριστείδην, Τεζάρην Ἀνδρέαν, Εὐαγγελινάκην Ἐμμανουήλ, Ξενάκην Νικόλαον, Νικηφοράκην Μιχαήλ, Κλωνάρην Νικόλαον, Λύρην Βασίλειον, Παπαδόπουλον Σταῦρον καὶ ἀστυφύλακας: Τζαφέρην Γεώργιον, Ἀποστολόπουλον Διονύσιον, Γκίκαν Γεώργιον, Νέσην Σωτήριον, Μαστραχᾶν Φραγκῖσκον, Χατζηκοκολάκην Ἐμμανουήλ, Νιάρχον Νικόλαον, Παπαχαραλάμπους Χαρ., Σαμαρᾶν Κωνσταντῖνον, Ξουραφᾶν Γεώργιον, Γιαννόπουλον Ἰωάννην, Σωτηρόπουλον Κίμωνα, Καρακούσην Ἰωάννην, Λούγαρην Παντελῆν, Κυριακόγκωναν Γεώργιον, Ἀντωνόπουλον Δημήτριον, Παπασπηλιόπουλον Νικόλαον, Ἀλεξόπουλον Παναγιώτην, Κουκουλομμάτην Κυριᾶκον, Φλῶρον Γεώργιον, Θανασούραν Παναγιώτην, Βλασίδην Χρῆστον καὶ Ψιστάκην Γεώριον. Ὁμοίως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Ρακιντζῆν Θεόδωρον, διότι κατηύθυνε μετὰ δεξιότητος τοὺς ἀνωτέρω ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους καὶ οὕτω ἐπετεύχθη ἱκανοποιητικὸν ἀποτέλεσμα ἀπὸ ἀπόψεως Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

***

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ

—Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ διαταγῆς της γνωρίζει ὅτι, κατὰ σχετικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν ἐξερχομένων τῆς ὑπηρεσίας καὶ ζητούντων τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ὑπαλλήλων, δέον ν' ἀναγράφηται ἀπαραιτήτως καὶ ἡ διεύθυνσις κατοικίας των (πόλις, χωρίον, ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς κλπ.) ὡς καὶ τὸ Ἀστυνονικὸν Τμῆμα ἢ προκειμένου περὶ περιφερείας ὑπαγομένης εἰς τὴν Χωροφυλακήν, ὁ Σταθμὸς ἢ Ὑποδιοίκησις κλπ. τῆς περιφερείας τῆς κατοικίας των. Αἰτήσεις ἀπονομῆς συντάξεως ἄνευ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων θὰ ἐπαναφέρωνται ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπηρεσίας πρὸς συμπλήρωσιν. Τ' ἀνωτέρω ἀφοροῦν ἅπαντας τοὺς Ἀστυνομικοὺς καὶ Διοικητικοὺς ὑπαλλήλους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος Ἁγίου Ὄρους, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεώς μας εἰς αὐτήν, μᾶς ἀπεστάλη τὸ κάτωθι ἔγγραφον.

Πρὸς
Τὴν Δ/σιν τῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας Πόλεων
Εἰς Ἀθήνας

Κύριοι,

Λαβόντες γνῶσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 517/3-8-1957 ἐπιστολῆς Ὑμῶν, πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν Ἁγίου Ὄρους ἀπευθυνομένης, ἔχομεν τὴν τιμὴν καὶ αὖθις ἐγγράφως νὰ εὐχαριστήσωμεν Ὑμᾶς, τόσον διὰ τὴν τιμὴν ἥτις μᾶς προσεγένετο διὰ τῆς ἐπισκέψεως Ὑμῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολήν Σας ταύτην.

Τὸ ἁγιώνυμον τοῦ Ἄθω πλήρωμα καὶ εἰδικώτερον οἱ ἀδελφοὶ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἐπιτροπευομένης Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος εἶναι ὑπερήφανοι διότι, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, παρέσχον τὴν φιλοξενίαν εἰς τοὺς μέλλοντας ἡγήτορας τῆς ἐννόμου τάξεως, τοὺς ἀκαμάτους φρουροὺς τῶν Ἐθνικῶν μας θεσμίων, τοὺς ἀπηνεῖς διώκτας τοῦ ἐγκλήματος.

Γνωρίζομεν τοὺς συνεχεῖς Σας ἀγῶνας καὶ Σᾶς θαυμάζομεν.

Ἡ Ἐθνική Σας δρᾶσις μᾶς συγκινεῖ, διότι ἄνευ Ὑμῶν τὸ Ἔθνος δορυάλωτον θὰ ἐφέρετο τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων αἵτινες πανταχοῦ ἐνεδρεύουν.

Εἴσθε οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ ἠθικοῦ καὶ ἐννόμου καθήκοντος, δι' ὃ συνιστᾷ δι' ἡμᾶς τοὺς ἁπλοῦς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτας τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ προσευχώμεθα συνεχῶς, ὅπως ἡ Χάρις τῆς Προστάτιδός μας Ὑπεραγίας Θεοτόκου σκέπῃ πάντοτε Ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ θεαρέστου καθήκοντός Σας.

Διάπυροι πρὸς Θεὸν εὐχέται
ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ Ι. Μ. ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
Γέρων Σωφρόνιος Προηγούμενος Ἀθανάσιος

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Μὲ ἐνθουσιώδη σχόλια θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης γίνεται δεκτὸ κάθε πρόγραμμα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρώνῃ πάντα γύρω της τὴ γενικὴ προτίμηση καὶ συμπάθεια.

—Μὲ σκίτσα ἀπὸ τὴ φθινοπωρινὴ ζωή, πλαισιωμένη ἀπὸ ἐκλεκτὴ κινηματογραφικὴ ὑπόκρουση, ἄνοιξε τὸ πρόγραμμα τῆς 18/9/59. Καὶ συνεχίστηκε μὲ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, καὶ μὲ ἑλληνικὰ ἐλαφρά, μοντέρνα, δημοτικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, καὶ ἔκλεισε μὲ συνθήματα σχετικὰ μὲ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ ἔργο της. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος: ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου, ἡ Σουλὴ Σαμπάχ, ὁ Βάγγος Παπούλιας, ἡ Γιώτα Λύδια, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, ὁ Δ. Ζάχος καὶ ἡ Μαντολινάτα Τσιλίφη.

—Ἁπαλό, βελούδινο, δεμένο τὸ πρόγραμμα τῆς 25/9/57, εὐχαρίστησε εἰδικὰ τοὺς ἀκροατάς του χάρις στὴν ποικιλία τῶν ρυθμῶν του καὶ τὸ διδακτικό του περιεχόμενο. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβε μέρος ἡ Σοφία Βέμπο, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ἡ Μάγια Μελάγια, τὸ συγκρότημα Παπαγιάννη καὶ ὁ Ἀνδροκλῆς. Μετεδόθη ἐπίσης, μὲ διαλεχτὴ κλασσικὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, παρμένο ἀπὸ τὴν δράση καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἐκβιαστῶν.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, μοντάζ, ραδιοσκηνοθεσία: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη. Συμμετέχει πάντα ὁ Γ. Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπ. Πηλός).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) .. 5127

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ὁ Κροῦστσεφ καὶ οἱ δορυφόροι, ἀπὸ τὸ Περιοδικὸν «ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ», τεῦχος 9ον, Φεβρουάριος 1957 5136

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διεθνῆ Συνέδρια Νομικῶν—Τὰ ἐν Λονδίνῳ δύο Συνέδρια «Ἐπαγγελματιῶν Νομικῶν» καὶ «Συγκριτικοῦ Δικαίου», ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. Ἐφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. Χρίστου Π. Γιώτη 5140

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Αὐτογραφία πέτρας ἡφαιστείου, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας ψυχικῶν Ἐρευνῶν 5143

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὠδὴ εἰς τὸν Ἄθωνα, τοῦ ποιητοῦ Φωκίωνος Πανᾶ 5145

Στὴν Ἐλευθερία, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 5156

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ 1821

Ζάλογγο, ὁ χορὸς τοῦ θανάτου, ὑπὸ κ. Θ. Μπούση, ἀστυφύλακος..... 5149

ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ ΤΩΝ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ»

Διανομὴ 51 οἰκοπέδων σὲ μέλη τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων στὸν Πειραιᾶ—Ἐτησία ἑορτὴ τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν στὸ γήπεδο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» 5152

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

«Τὸ παιδὶ ποὺ πεινᾷ πρέπει νὰ τραφῇ», ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος ... 5153

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στὴ 12η σελίδα, τῆς Νίνας Γεωργίου 5157

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ

Νοσταλγίες Δημητρίου Σκουζὲ 5161

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Ἡ Ἀστυνομία εἶναι τὸ κάτοπτρον τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ι. Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β' 5163

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5165

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 71 «περὶ Βιβλιοθηκῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν» 5168

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐξεταστέα ὕλη κατὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις Ἀρχιφυλάκων ΙΕ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου 5169

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5173

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)